Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 31 stycznia 2017 r.
(OR. en)

5766/17

Międzyinstytucjonalny numer referencyjny:
2013/0255 (APP)

LIMITE

EPPO 5
EUROJUST 14
CATS 10
FIN 52
COPEN 21
GAF 6
CSC 30

PUBLIC

NOTA DO PUNKTU A

Od:	Prezydencja
Do:	Rada
Dotyczy:	Wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej – Projekt rozporządzenia

Delegacje otrzymują w załączeniu ustabilizowany tekst projektu rozporządzenia w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej.

ZAŁĄCZNIK

Projekt

ROZPORZĄDZENIE RADY

w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unia Europejska postawiła sobie za cel utworzenie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

(2) Możliwość ustanowienia Prokuratury Europejskiej jest przewidziana w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w tytule dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

(3) Zarówno Unia, jak i państwa członkowskie mają obowiązek chronić interesy finansowe Unii przed przestępstwami, które każdego roku powodują znaczne szkody finansowe. W przypadkach tych przestępstw krajowe organy wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych nie zawsze jednak w wystarczającym zakresie prowadzą postępowania przygotowawcze i sądowe.

(4) Zgodnie z art. 86 TFUE Prokuratura Europejska powinna zostać ustanowiona „w oparciu o Eurojust". Oznacza to, że niniejsze rozporządzenie powinno ustanawiać między nimi ścisły związek opierający się na współpracy.

(5) Traktat przewiduje, że zakres właściwości rzeczowej Prokuratury Europejskiej ogranicza się – zgodnie z niniejszym rozporządzeniem – do przestępstw, które naruszają interesy finansowe Unii. Zadania Prokuratury Europejskiej powinny więc polegać na prowadzeniu postępowań przygotowawczych, wnoszeniu i popieraniu oskarżeń oraz doprowadzaniu do osądzenia sprawców przestępstw przeciwko interesom finansowym Unii, które przewidziane są w dyrektywie 2017/xx/UE, i przestępstw nierozerwalnie z nimi związanych. Rozszerzenie zakresu tej właściwości na poważne przestępstwa o wymiarze transgranicznym wymaga jednomyślnej decyzji Rady Europejskiej.

(6) Zgodnie z zasadą pomocniczości cel polegający na zwalczaniu przestępstw naruszających interesy finansowe Unii można lepiej osiągnąć na poziomie Unii ze względu na rozmiary i skutki tych działań. W obecnej sytuacji, w której za ściganie przestępstw przeciwko interesom finansowym Unii odpowiadają wyłącznie organy państw członkowskich, cel ten nie zawsze jest realizowany w wystarczającym zakresie. Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie intensyfikacja walki z przestępstwami naruszającymi interesy finansowe Unii i ustanowienie w tym celu Prokuratury Europejskiej, nie mogą zostać osiągnięte przez same państwa członkowskie ze względu na rozdrobnienie krajowego ścigania przestępstw przeciwko interesom finansowym Unii, a z uwagi na fakt, że Prokuratura Europejska ma być właściwa do ścigania tego rodzaju przestępstw, możliwe jest skuteczniejsze osiągnięcie tych celów na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej.

(7) Niniejsze rozporządzenie przewiduje system kompetencji dzielonych między Prokuraturą Europejską a organami krajowymi w zwalczaniu przestępstw naruszających interesy finansowe Unii, przy czym Prokuratura Europejska dysponuje prawem do przejęcia sprawy.

(8) Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów, oraz zapewnia możliwie najmniejszy wpływ jego przepisów na porządek prawny i struktury instytucjonalne państw członkowskich.

(9) Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy, zarówno Prokuratura Europejska, jak i właściwe organy krajowe powinny wspierać się i przekazywać sobie informacje, by efektywnie walczyć z przestępstwami objętymi właściwością Prokuratury.

(10) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla krajowych systemów organizowania postępowań przygotowawczych przez państwa członkowskie.

(11) Ponieważ Prokuratura Europejska ma otrzymać uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń, należy wprowadzić zabezpieczenia instytucjonalne, aby zapewnić jej niezależność, a także odpowiedzialność przed instytucjami Unii.

(12) Prokuratura Europejska powinna działać w interesie Unii jako całości i nie powinna dążyć do uzyskania ani nie powinna przyjmować poleceń od nikogo z zewnątrz.

(13) Z niezależnością i uprawnieniami przyznanymi Prokuraturze Europejskiej na mocy niniejszego rozporządzenia wiąże się pełna odpowiedzialność. Europejski Prokurator Generalny jest w pełni odpowiedzialny za wykonywanie swoich obowiązków szefa Prokuratury Europejskiej i w związku z pełnieniem tej funkcji ponosi całkowitą odpowiedzialność instytucjonalną przed Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją za ogół działań Prokuratury. W rezultacie każda z tych instytucji może w określonych okolicznościach zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o odwołanie Europejskiego Prokuratora Generalnego, w tym w przypadkach poważnych uchybień. Taka sama procedura powinna obowiązywać do celów odwoływania prokuratorów europejskich.

(14) Prokuratura Europejska powinna publikować roczny raport ze swojej ogólnej działalności i umieszczać w nim przynajmniej dane statystyczne dotyczące swojej pracy.

(15) Struktura organizacyjna Prokuratury Europejskiej powinna umożliwiać szybkie i skuteczne podejmowanie decyzji dotyczących prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń, niezależnie od tego, czy odnoszą się one do jednego, czy do kilku państw członkowskich. Struktura ta powinna także zapewniać, by w Prokuraturze reprezentowane były wszystkie krajowe systemy i tradycje prawne uczestniczących państw członkowskich oraz by prokuratorzy znający poszczególne systemy prawne zajmowali się zasadniczo prowadzeniem postępowań przygotowawczych oraz wnoszeniem i popieraniem oskarżeń w swoich państwach członkowskich.

(16) W tym celu Prokuratura Europejska powinna być niepodzielnym organem Unii działającym jako jedna Prokuratura. Szczebel centralny składa się z Europejskiego Prokuratora Generalnego pełniącego funkcję szefa całej Prokuratury i funkcję szefa kolegium prokuratorów europejskich, ze stałych izb i z prokuratorów europejskich. Szczebel pozacentralny stanowią delegowani prokuratorzy europejscy rozmieszczeni w państwach członkowskich.

(17) Ponadto, aby zapewnić spójność działań Prokuratury Europejskiej i tym samym równoważną ochronę interesów finansowych Unii, struktura organizacyjna i wewnętrzny proces decyzyjny Prokuratury Europejskiej powinny umożliwiać monitorowanie, ukierunkowywanie i nadzorowanie przez Prokuraturę Centralną prowadzenia wszystkich postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania wszystkich oskarżeń przez delegowanych prokuratorów europejskich.

(18) W niniejszym dokumencie terminy „ogólne kierowanie", „monitorowanie i ukierunkowywanie" oraz „nadzorowanie" służą do opisania różnych działań kontrolnych prowadzonych przez Prokuraturę Europejską. „Ogólne kierowanie" należy rozumieć jako termin odnoszący się do ogólnego zarządzania działalnością Prokuratury, w ramach którego polecenia wydawane są wyłącznie w kwestiach mających dla niej znaczenie horyzontalne; „monitorowanie i ukierunkowywanie" należy rozumieć jako terminy związane z uprawnieniami do monitorowania i ukierunkowywania poszczególnych postępowań przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych oskarżeń. „Nadzorowanie" należy rozumieć jako termin odnoszący się do ściślejszego i stałego kierowania prowadzonymi postępowaniami przygotowawczymi oraz wnoszonymi i popieranymi oskarżeniami, w tym w razie konieczności interweniowania i wydawania poleceń w kwestiach dotyczących tych postępowań i oskarżeń.

(19) Kolegium powinno podejmować decyzje w kwestiach strategicznych, w tym odnośnie do ustalania priorytetów i polityki Prokuratury w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń oraz w kwestiach ogólnych wynikających z poszczególnych spraw, na przykład odnośnie do stosowania niniejszego rozporządzenia, właściwej realizacji polityki Prokuratury w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń lub kwestii zasadniczych lub mających duże znaczenie dla kształtowania spójnej polityki prokuratury w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń. Decyzje Kolegium co do kwestii ogólnych nie powinny wpływać na obowiązek prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i prawem krajowym. Kolegium dokłada wszelkich starań, aby podejmować decyzje w drodze konsensusu. Jeżeli konsensusu nie można osiągnąć, decyzje należy podejmować w drodze głosowania.

(20) Stałe izby powinny monitorować i ukierunkowywać postępowania przygotowawcze, a także zapewniać spójność działań Prokuratury. Skład stałych izb powinien być ustalany zgodnie z regulaminem wewnętrznym, który powinien zezwalać między innymi na to, by prokurator europejski był członkiem więcej niż jednej stałej izby w przypadku, gdy jest to właściwe do celów zapewnienia, w miarę możliwości, równego obciążenia pracą poszczególnych prokuratorów europejskich.

(21) Pracom stałych izb powinien przewodniczyć Europejski Prokurator Generalny, jeden z jego zastępców lub jeden z prokuratorów europejskich, zgodnie z zasadami określonymi w regulaminie wewnętrznym.

(22) Przydzielanie spraw stałym izbom powinno odbywać się w sposób losowy, aby zapewnić, w miarę możliwości, równomierne obciążenie pracą. Aby zapewnić należyte i efektywne funkcjonowanie Prokuratury, powinno być możliwe odstąpienie od tej zasady, jeśli Europejski Prokurator Generalny podejmie stosowną decyzję.

(24) Do kolegium należy mianować po jednym prokuratorze europejskim z każdego państwa członkowskiego. Prokuratorzy europejscy powinni zasadniczo nadzorować w imieniu właściwej stałej izby postępowania przygotowawcze oraz oskarżenia, którymi zajmują się delegowani prokuratorzy europejscy w państwie członkowskim ich pochodzenia. Powinni oni działać jako punkt kontaktowy pomiędzy Prokuraturą Centralną i szczeblem zdecentralizowanym w swoich państwach członkowskich, ułatwiając funkcjonowanie Prokuratury jako jednego organu. Nadzorujący prokurator europejski powinien także sprawdzać zgodność wszelkich poleceń z prawem krajowym i informować stałą izbę o ich ewentualnej niezgodności.

(24a) Ze względu na obciążenie pracą związane z dużą liczbą postępowań przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych oskarżeń w danym państwie członkowskim, prokurator europejski powinien mieć możliwość zwrócenia się o to, by w drodze wyjątku nadzór nad niektórymi postępowaniami przygotowawczymi oraz nad wnoszeniem i popieraniem niektórych oskarżeń w państwie członkowskim jego pochodzenia mógł zostać powierzony innym prokuratorom europejskim. Stosowna decyzja powinna zostać podjęta przez Europejskiego Prokuratora Generalnego za zgodą prokuratora europejskiego, który miałby przejąć dane sprawy. Kryteria dotyczące takich decyzji powinny zostać określone w regulaminie wewnętrznym i powinny obejmować wymóg, by prokurator europejski przejmujący sprawy znał w wystarczającym stopniu język i system prawny danego państwa członkowskiego.

(25) Postępowania przygotowawcze Prokuratury Europejskiej powinni zasadniczo prowadzić delegowani prokuratorzy europejscy w państwach członkowskich. Powinni oni prowadzić je zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a w sprawach nieobjętych niniejszym rozporządzeniem – zgodnie z prawem krajowym. Delegowani prokuratorzy europejscy powinni wykonywać swoje zadania pod nadzorem nadzorującego prokuratora europejskiego, a także zgodnie ze wskazówkami i poleceniami właściwej stałej izby. W przypadku gdy prawo krajowe państwa członkowskiego przewiduje wewnętrzną kontrolę niektórych czynności w ramach struktury prokuratury krajowej, kontrola takich decyzji podjętych przez delegowanego prokuratora europejskiego powinna wchodzić w zakres uprawnień nadzorczych nadzorującego prokuratora europejskiego zgodnie z regulaminem wewnętrznym. W takich przypadkach państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do ustanowienia kontroli przez sądy krajowe, bez uszczerbku dla art. 19 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(26) Funkcja oskarżyciela występującego przed właściwymi sądami ma zastosowanie do czasu zakończenia postępowania, przez co rozumie się ostateczne rozstrzygnięcie kwestii, czy podejrzany lub oskarżony popełnił przestępstwo, w tym w stosownych przypadkach wydanie wyroku skazującego i rozpatrzenie wszelkich dostępnych środków prawnych lub środków zaskarżenia aż do uprawomocnienia się decyzji rozstrzygającej.

(27) Delegowani prokuratorzy europejscy powinni być integralną częścią Prokuratury Europejskiej i z tego względu, prowadząc postępowania przygotowawcze oraz wnosząc i popierając oskarżenia w sprawach o przestępstwa, które są objęte właściwością Prokuratury, powinni na terytorium swoich państw członkowskich działać wyłącznie na rzecz i w imieniu Prokuratury. Oznacza to przyznanie im na mocy niniejszego rozporządzenia statusu niezależnego pod względem funkcji i pod względem prawnym, odrębnego od jakiegokolwiek statusu przewidzianego w prawie krajowym.

(28) Niezależnie od szczególnego statusu, jakie niniejsze rozporządzenie przyznaje delegowanym prokuratorom europejskim, w trakcie swojej kadencji powinni oni również być członkami prokuratury we własnym państwie członkowskim, tzn. prokuratorami lub przedstawicielami sądownictwa, a państwo to powinno przyznać im przynajmniej takie same uprawnienia jak prokuratorom krajowym.

(29) Delegowani prokuratorzy europejscy powinni być związani poleceniami stałych izb i prokuratorów europejskich. Jeśli delegowany prokurator europejski uważa, że polecenie takie wymagałoby od niego podjęcia czynności niezgodnej z prawem krajowym, powinien on zwrócić się o ponowne rozpatrzenie odnośnej decyzji przez Europejskiego Prokuratora Generalnego.

(30) Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę powinien informować nadzorującego prokuratora europejskiego i właściwą stałą izbę o wszelkich istotnych postępach w sprawie, takich jak przeprowadzenie czynności w ramach postępowania przygotowawczego lub zmianach dotyczących kręgu osób podejrzanych.

(31) Stałe izby powinny wykonywać swoje uprawnienia do podejmowania decyzji na określonych etapach postępowania prowadzonego przez Prokuraturę, aby zapewnić wspólną politykę w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń. Powinny one przyjmować takie decyzje na podstawie projektu decyzji przedłożonego przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. Jednak w wyjątkowych przypadkach stała izba powinna mieć możliwość przyjęcia decyzji bez przedłożenia projektu przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. W takich przypadkach projekt decyzji może przedstawić prokurator europejski nadzorujący sprawę.

(32) Stała izba powinna mieć możliwość przekazania swoich uprawnień do podejmowania decyzji nadzorującemu prokuratorowi europejskiemu w konkretnych sprawach, w których przestępstwo nie jest poważne lub postępowanie nie jest złożone. Dokonując oceny wagi przestępstwa, należy wziąć pod uwagę reperkusje na szczeblu Unii.

(33) Regulamin wewnętrzny powinien przewidywać mechanizm zastępstw między prokuratorami europejskimi. Mechanizm ten powinien być stosowany w przypadkach, w których prokurator europejski chwilowo nie jest w stanie wykonywać swoich obowiązków, np. z powodu nieobecności.

(34) Ponadto w przypadku rezygnacji prokuratora europejskiego ze stanowiska, jego odwołania lub ustąpienia ze stanowiska z innego powodu, lub na przykład w przypadku przedłużającej się choroby, prokurator europejski powinien zostać zastąpiony przez jednego z delegowanych prokuratorów europejskich ze swojego państwa członkowskiego. Zastępstwo takie nie powinno przekraczać okresu trzech miesięcy. Kolegium powinno mieć możliwość przedłużenia tego okresu, jeśli uzna to za konieczne, uwzględniając obciążenie pracą Prokuratury i czas trwania nieobecności, do czasu zastąpienia lub powrotu prokuratora europejskiego. Delegowany prokurator europejski zastępujący prokuratora europejskiego nie powinien w trakcie pełnienia zastępstwa być już odpowiedzialny za postępowania przygotowawcze ani oskarżenia, którymi zajmował się jako delegowany prokurator europejski lub jako prokurator krajowy. Do postępowań Prokuratury Europejskiej, które prowadził delegowany prokurator europejski zastępujący prokuratora europejskiego, powinny mieć zastosowanie przepisy Prokuratury dotyczące zmian prokuratorów prowadzących sprawę.

(35) Procedura powoływania Europejskiego Prokuratora Generalnego i prokuratorów europejskich powinna gwarantować ich niezależność. Ich legitymizację powinny zapewniać instytucje Unii biorące udział w procedurze powoływania. Zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego powinno wybierać kolegium spośród swoich członków.

(36) Komisja selekcyjna powinna sporządzić krótką listę kandydatów na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego. Uprawnienia do ustanowienia przepisów dotyczących działania komisji i do powołania jej członków należy przekazać Radzie, na wniosek Komisji. Takie uprawnienia wykonawcze są odzwierciedleniem szczególnych uprawnień, jakie przyznaje Radzie art. 86 Traktatu, i szczególnego charakteru Prokuratury Europejskiej, która będzie silnie osadzona w krajowych strukturach prawnych, pozostając jednocześnie organem europejskim. Prokuratura Europejska będzie występować w postępowaniach, w których większość pozostałych podmiotów będzie należała do struktur krajowych, np. sądy, policja i inne organy ścigania, dlatego aktywny udział w procedurze powoływania Europejskiego Prokuratora Generalnego leży w szczególnym interesie Rady. Przyznanie tych uprawnień Radzie wynika także z odpowiedniego uwzględnienia potencjalnie wrażliwego charakteru uprawnień do podejmowania decyzji mających bezpośredni wpływ na krajowe struktury sądownictwa i prokuratury. Parlament Europejski i Rada powinny za obopólną zgodą powołać jednego z kandydatów z listy na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego.

(37) Każde z państw członkowskich powinno wskazać trzech kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego, który zostanie wybrany i powołany przez Radę. Aby zapewnić ciągłość prac kolegium, co trzy lata powinna następować wymiana jednej trzeciej prokuratorów europejskich. Radzie powinny zostać przyznane uprawnienia do przyjmowania przepisów przejściowych w zakresie powoływania prokuratorów europejskich na pierwszą kadencję i podczas tej kadencji. Te uprawnienia wykonawcze stanowią odzwierciedlenie uprawnień Rady w zakresie wybierania i powoływania prokuratorów europejskich. Uzasadnia je także szczególny charakter stanowisk prokuratorów europejskich, którzy powiązani są ze swoimi państwami członkowskimi, a jednocześnie pozostają członkami kolegium, a także – ogólniej – szczególny charakter Prokuratury Europejskiej – z tych samych powodów, które uzasadniają przyznanie Radzie uprawnień wykonawczych w zakresie ustanowienia przepisów dotyczących działania komisji i w zakresie powołania jej członków. Podejmując decyzję o wymianie jednej trzeciej prokuratorów europejskich w trakcie ich pierwszej kadencji, Rada powinna uwzględnić geograficzną rozpiętość państw członkowskich.

(38) Procedura powoływania delegowanych prokuratorów europejskich powinna gwarantować, że będą oni stanowić integralną część Prokuratury Europejskiej, a jednocześnie na szczeblu operacyjnym będą wpisywać się w krajowe systemy prawne oraz struktury sądownicze i prokuratorskie. Państwa członkowskie powinny wskazać kandydatów na stanowiska delegowanych prokuratorów europejskich, którzy zostaną powołani przez kolegium na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego.

(40) Aby zapewnić odpowiednie rozpatrywanie wszystkich spraw prowadzonych przez Prokuraturę, w każdym państwie członkowskim powinno być przynajmniej dwóch delegowanych prokuratorów europejskich. Europejski Prokurator Generalny, konsultując się z każdym z państw członkowskich, powinien zatwierdzić liczbę delegowanych prokuratorów europejskich dla każdego państwa, a także funkcjonalny i terytorialny podział zadań między nimi. Podczas tych konsultacji należy odpowiednio uwzględnić organizację krajowych systemów ścigania. Funkcjonalny podział właściwości między delegowanymi prokuratorami europejskimi mógłby umożliwiać podział zadań.

(41) Całkowita liczba delegowanych prokuratorów europejskich w danym państwie członkowskim może zostać zmieniona za zgodą Europejskiego Prokuratora Generalnego w granicach rocznej linii budżetowej Prokuratury Europejskiej.

(42) Kolegium powinno być odpowiedzialne za procedury dyscyplinarne dotyczące delegowanych prokuratorów europejskich działających zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Ponieważ delegowani prokuratorzy europejscy pozostają aktywnymi przedstawicielami prokuratury lub sądownictwa państw członkowskich i mogą pełnić także funkcje prokuratorów krajowych, mogą mieć do nich zastosowanie krajowe przepisy dyscyplinarne w odniesieniu do przyczyn niezwiązanych z niniejszym rozporządzeniem. W takich przypadkach Europejski Prokurator Generalny, ze względu na spoczywającą na nim odpowiedzialność za zarządzanie Prokuraturą i w celu ochrony jej integralności i niezależności, powinien zostać poinformowany o odwołaniu takiego prokuratora ze stanowiska lub o wszczęciu wobec niego postępowania dyscyplinarnego.

(43) Prace Prokuratury Europejskiej powinny co do zasady przebiegać w formie elektronicznej. Należy utworzyć system zarządzania sprawami, należący do Prokuratury Europejskiej i przez nią zarządzany. W systemie powinny się znajdować m.in. uzyskane informacje o czynach mogących stanowić przestępstwo objęte właściwością Prokuratury, a także informacje pochodzące z akt spraw, w tym z akt spraw zamkniętych. Tworząc system zarządzania sprawami, Prokuratura Europejska powinna zapewnić, by pozwalał on jej działać jako jeden organ, a zatem by Prokuratura Centralna miała dostęp do akt spraw, którymi zajmują się delegowani prokuratorzy europejscy, i dzięki temu mogła realizować swoje zadania w zakresie podejmowania decyzji, monitorowania, ukierunkowywania i nadzorowania.

(44) Właściwe organy krajowe powinny niezwłocznie informować Prokuraturę Europejską o wszelkich działaniach, które mogą stanowić przestępstwo objęte jej właściwością. W przypadkach działań nieobjętych jej właściwością, Prokuratura Europejska powinna informować właściwe organy krajowe o wszelkich okolicznościach faktycznych, o których poweźmie wiadomość i które mogą stanowić przestępstwo, na przykład o złożeniu fałszywych zeznań.

(45) Instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz organy krajowe powinny niezwłocznie przekazywać Prokuraturze Europejskiej wszelkie informacje o przestępstwach, w przypadkach których mogłaby ona wykonać swoją właściwość. Prokuratura może także otrzymywać lub pozyskiwać informacje z innych źródeł, np. od podmiotów prywatnych. Prokuratura powinna dysponować mechanizmem weryfikacji pozwalającym ocenić, czy z otrzymanych informacji wynika, że spełnione są warunki właściwości rzeczowej, miejscowej i osobowej Prokuratury Europejskiej.

(45a) Osoby zgłaszające przypadki naruszeń mogłyby dostarczać Prokuraturze Europejskiej nowe informacje, a tym samym pomagać jej w prowadzeniu postępowań przygotowawczych, wnoszeniu i popieraniu oskarżeń oraz doprowadzaniu do osądzenia sprawców w sprawach dotyczących przestępstw na szkodę interesów finansowych Unii. Przed zgłaszaniem naruszeń może jednak powstrzymywać obawa przed odwetem. Z myślą o ułatwianiu wykrywania przestępstw wchodzących w zakres właściwości Prokuratury Europejskiej, państwa członkowskie zachęca się do tego, by ustanowiły zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi skuteczne procedury umożliwiające zgłaszanie podejrzeń popełnienia przestępstw wchodzących w zakres właściwości Prokuratury Europejskiej oraz by zapewniły osobom zgłaszającym takie przestępstwa ochronę przed odwetem, a w szczególności przed niekorzystnymi zmianami lub dyskryminacją w pracy. W razie konieczności Prokuratura Europejska powinna opracować własny regulamin wewnętrzny.

(46) Aby w pełni wywiązać się z obowiązku informowania Prokuratury Europejskiej o wystąpieniu podejrzenia popełnienia przestępstwa wchodzącego w zakresie jej właściwości, organy krajowe państw członkowskich, jak również wszystkie instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii powinny przestrzegać istniejących procedur przekazywania informacji oraz dysponować skutecznymi mechanizmami służącymi do wstępnej oceny zgłoszonych im czynów mogących stanowić przestępstwo. W tym celu instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii mogą korzystać ze wsparcia OLAF.

(47) Organy państw członkowskich powinny utworzyć system, który zapewni jak najszybsze przekazywanie informacji Prokuraturze Europejskiej. Państwa członkowskie mogą same zdecydować, czy będzie to system bezpośredni czy scentralizowany.

(48) Przestrzeganie tego obowiązku informowania ma zasadnicze znaczenie dla sprawnego funkcjonowania Prokuratury i powinno być interpretowane szeroko, aby zapewnić przekazywanie przez organy krajowe informacji o sprawach, w których nie można natychmiast ocenić niektórych kryteriów (np. rozmiaru szkody lub zagrożenia karą). Prokuratura Europejska powinna także mieć możliwość zwrócenia się do organów państw członkowskich o udzielenie informacji na temat innych przestępstw naruszających interesy finansowe Unii w przypadkach, w których jest to niezbędne do ustalenia powiązań między sprawami lub do wypełnienia przez kolegium swojego zadania polegającego na zapewnieniu spójności, efektywności i konsekwencji w polityce Prokuratury w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń.

(49) Aby zapewnić efektywne prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawach przestępstw naruszających interesy finansowe Unii oraz stosowanie zasady *ne bis in idem*, w niektórych przypadkach może być konieczne objęcie prowadzonym postępowaniem przygotowawczym innych przestępstw przewidzianych w prawie krajowym, jeżeli są one nierozerwalnie związane z przestępstwem naruszającym interesy finansowe Unii. Pojęcie przestępstw nierozerwalnie związanych należy rozumieć zgodnie z odpowiednim orzecznictwem, które na potrzeby stosowania zasady *ne bis in idem* za istotne kryterium uważa to, że istotne fakty są tożsame (lub zasadniczo takie same), w tym sensie, że istnieje zbiór konkretnych okoliczności, które są ze sobą nierozerwalnie związane w czasie i przestrzeni.

(49a) Pojęcie przestępstw mających charakter instrumentalny powinno obejmować zwłaszcza przestępstwa, które popełniono przede wszystkim w celu stworzenia warunków do popełnienia przestępstwa naruszającego interesy finansowe Unii, takie jak przestępstwa, których jednoznacznym celem jest zapewnienie środków materialnych lub prawnych do popełnienia przestępstwa naruszającego interesy finansowe Unii, lub do uzyskania przedmiotów lub korzyści pochodzących z takiego przestępstwa.

(49b) W przypadkach przestępstw nierozerwalnie ze sobą związanych, w których nadrzędny charakter ma przestępstwo naruszające interesy finansowe Unii, Prokuratura Europejska powinna wykonywać swoją właściwość po konsultacji z właściwymi organami danego państwa członkowskiego. Kwestia nadrzędnego charakteru powinna zostać rozstrzygnięta przede wszystkim na podstawie wagi danego przestępstwa, określanej na podstawie kary, która może zostać za nie nałożona.

(50) Pojęcie przestępstw związanych z udziałem w organizacji przestępczej powinno odpowiadać definicji przewidzianej w prawie krajowym zgodnie z decyzją ramową 2008/841/WSiSW i może obejmować, na przykład, członkostwo w takiej organizacji lub jej tworzenie i kierowanie nią.

(51) Aby Prokuratura Europejska mogła zapewnić spójność i kierować postępowaniami przygotowawczymi oraz wnoszeniem i popieraniem oskarżeń na poziomie Unii, jej właściwość w zakresie przestępstw naruszających interesy finansowe Unii powinna co do zasady mieć pierwszeństwo przed właściwością organów krajowych. W przypadku takich przestępstw organy państw członkowskich powinny powstrzymać się od działania, z wyjątkiem konieczności podjęcia pilnych czynności, do czasu, gdy Prokuratura zdecyduje, czy zamierza przeprowadzić postępowanie przygotowawcze.

(51a) Należy uwzględnić szczególny przypadek mający reperkusje na szczeblu Unii, na przykład gdy dane przestępstwo ma transnarodowy charakter i skalę, gdy takie przestępstwo dotyczy organizacji przestępczej lub gdy ten konkretny rodzaj przestępstwa mógłby stanowić poważne zagrożenie dla interesów finansowych Unii lub dla wiarygodności instytucji Unii i zaufania obywateli Unii.

(52) W przypadku konfliktu co do wykonywania właściwości w danej sprawie, spór o właściwość rozstrzygają właściwe organy krajowe. Pojęcie właściwych organów krajowych należy rozumieć jako organy sądowe uprawnione do rozstrzygania sporu o właściwość zgodnie z prawem krajowym.

(53) Ponieważ Prokuratura Europejska powinna wnosić i popierać oskarżenia przed sądami krajowymi, jej właściwość należy określić w odniesieniu do prawa karnego państw członkowskich, w którym działania lub zaniechania naruszające interesy finansowe Unii uznawane są za niezgodne z prawem i podlegają karom, poprzez wprowadzenie odpowiednich przepisów Unii, w szczególności *[dyrektywy 2017/xx/UE*], do krajowych systemów prawnych.

(54) Prokuratura Europejska powinna wykonywać swoją właściwość w jak najszerszym zakresie, tak aby jej postępowania przygotowawcze i wnoszone lub popierane przez nią oskarżenia mogły dotyczyć także przestępstw popełnionych poza terytorium państw członkowskich.

(55) Prowadząc postępowania przygotowawcze oraz wnosząc i popierając oskarżenia, Prokuratura Europejska powinna kierować się zasadą proporcjonalności, bezstronności i uczciwości w stosunku do podejrzanego lub oskarżonego. Obejmuje to obowiązek poszukiwania wszelkiego rodzaju dowodów, zarówno obciążających, jak i uniewinniających, z urzędu lub na wniosek obrony.

(56) Aby zapewnić pewność prawa i skutecznie zwalczać przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii, prowadząc postępowania przygotowawcze oraz wnosząc i popierając oskarżenia, Prokuratura Europejska powinna kierować się zasadą legalizmu, w związku z czym Prokuratura będzie rygorystycznie przestrzegać przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności jeśli chodzi o właściwość i jej wykonywanie, wszczęcie i zakończenie postępowania przygotowawczego, przekazywanie spraw, umarzanie postępowań i stosowanie uproszczonych procedur ścigania.

(57) Aby jak najlepiej zabezpieczyć prawa oskarżonego, Prokuratura Europejska powinna co do zasady prowadzić przeciwko podejrzanemu lub oskarżonemu tylko jedno postępowanie przygotowawcze lub wnieść i popierać tylko jedno oskarżenie. Jeżeli przestępstwo zostało popełnione przez kilka osób, Prokuratura Europejska powinna co do zasady otworzyć tylko jedną sprawę i prowadzić postępowanie przygotowawcze wobec wszystkich podejrzanych lub oskarżonych łącznie.

(58) Jeżeli kilku delegowanych prokuratorów europejskich wszczęło postępowania przygotowawcze odnośnie do tego samego przestępstwa, stała izba powinna w stosownych przypadkach połączyć ze sobą takie postępowania. Stała izba może postanowić o niełączeniu ze sobą lub też o późniejszym podziale takich postępowań, jeżeli będzie to korzystne z uwagi na efektywne prowadzenie postępowania przygotowawczego, np. jeżeli postępowanie prowadzone wobec jednego podejrzanego lub oskarżonego może zostać zakończone na wcześniejszym etapie, podczas gdy postępowanie wobec innych podejrzanych lub oskarżonych musi być kontynuowane, lub też jeżeli podział sprawy mógłby skrócić tymczasowe aresztowanie jednego z podejrzanych. Jeżeli za sprawy, które mają zostać połączone, odpowiadają różne stałe izby, właściwość i stosowną procedurę powinien określać regulamin wewnętrzny. W przypadku gdy stała izba podejmie decyzję o podziale sprawy, powinna utrzymać swoją właściwość do prowadzenia powstałych spraw.

(59) Prokuratura Europejska powinna korzystać ze wsparcia organów krajowych, w tym organów policyjnych, w szczególności w zakresie stosowania środków przymusu. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy wszystkie organy krajowe i odpowiednie organy Unii, w tym Eurojust, Europol i OLAF, powinny aktywnie wspierać Prokuraturę Europejską w prowadzeniu postępowań przygotowawczych oraz wnoszeniu i popieraniu oskarżeń, jak również współpracować z nią od momentu, w którym Prokuratura Europejska zostanie poinformowana o możliwości popełnienia przestępstwa, aż do podjęcia przez nią decyzji o wniesieniu oskarżenia lub innym zakończeniu sprawy.

(61) Dla efektywnego prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń w sprawach o przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii zasadnicze znaczenie ma to, by Prokuratura Europejska była w stanie gromadzić dowody z zastosowaniem przynajmniej minimalnego zestawu czynności w ramach postępowania przygotowawczego, a jednocześnie z zachowaniem zasady proporcjonalności. Czynności te powinny być dopuszczalne w odniesieniu do przestępstw objętych właściwością Prokuratury Europejskiej – przynajmniej w przypadkach, w których maksymalny wymiar kary za dane przestępstwo wynosi co najmniej cztery lata pozbawienia wolności – do celów prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń przez Prokuraturę, lecz mogą podlegać ograniczeniom zgodnie z prawem krajowym.

(62) Delegowani prokuratorzy europejscy powinni być uprawnieni do tego, by oprócz stosowania wymienionego w niniejszym rozporządzeniu minimalnego zestawu czynności w ramach postępowania przygotowawczego mogli składać wnioski o przeprowadzenie wszelkich czynności lub zarządzać przeprowadzenie wszelkich czynności, jakie mogą stosować prokuratorzy na mocy prawa krajowego w podobnych sprawach krajowych. Dopuszczalność takich czynności należy zapewnić we wszystkich sytuacjach, w których istnieje wskazana czynność w ramach postępowania przygotowawczego, lecz może ona podlegać ograniczeniom zgodnie z prawem krajowym.

(63) W sprawach transgranicznych, gdy należy przeprowadzić czynności w innych państwach członkowskich, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę powinien móc skorzystać ze wsparcia pomocniczych delegowanych prokuratorów europejskich. Jeśli do wykonania takiej czynności niezbędna jest zgoda organu sądowego, należy wyraźnie określić, w którym państwie członkowskim należy ją uzyskać, przy czym zawsze powinna być to tylko jedna zgoda. Jeśli organ sądowy w sposób ostateczny odmówi zgody na czynność w ramach postępowania przygotowawczego, tzn. gdy wyczerpane zostaną wszystkie środki zaskarżenia, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę powinien wycofać swój wniosek lub zarządzenie.

(64) Przewidziana w niniejszym rozporządzeniu możliwość sięgnięcia po instrumenty prawne dotyczące wzajemnego uznawania lub współpracy transgranicznej nie powinna zastępować ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu przepisów szczegółowych dotyczących transgranicznych postępowań przygotowawczych. Powinna ona raczej uzupełniać te przepisy i zapewniać, aby w sytuacji, gdy określona czynność jest niezbędna podczas transgranicznego postępowania przygotowawczego, lecz nie jest dopuszczalna w prawie krajowym w sytuacji krajowej bez elementów transgranicznych, można było ją wykonać – zgodnie z przepisami krajowymi wdrażającymi dany instrument – podczas prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wnoszenia lub popierania oskarżenia.

(64a) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące współpracy transgranicznej powinny pozostawać bez uszczerbku dla istniejących instrumentów prawnych ułatwiających współpracę transgraniczną pomiędzy organami krajowymi, innymi niż prokuratura czy organy sądowe. To samo powinno mieć zastosowanie do organów krajowych współpracujących na podstawie przepisów administracyjnych.

(65) Przepisy dotyczące tymczasowego aresztowania i transgranicznego wydawania osób powinny pozostawać bez uszczerbku dla określonych procedur w państwach członkowskich w sytuacjach, w których do tymczasowego aresztowania podejrzanego lub oskarżonego nie jest wymagana zgoda organu sądowego.

(66) Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę powinien być upoważniony do wydawania lub do zwracania się o wydanie europejskiego nakazu aresztowania w zakresie właściwości Prokuratury Europejskiej.

(67) Prokuratura Europejska powinna być upoważniona do przekazania sprawy organom krajowym, jeśli postępowanie przygotowawcze wykaże, że przestępstwo, którego dotyczy, nie jest objęte właściwością Prokuratury. W przypadku przekazania sprawy organom krajowym, organy te zachowują pełne uprawnienia przysługujące im na mocy prawa krajowego, jeśli chodzi o wszczęcie, dalsze prowadzenie lub umorzenie postępowania przygotowawczego.

(68) Niniejsze rozporządzenie wymaga, by Prokuratura Europejska była właściwa do wnoszenia publicznych oskarżeń, co obejmuje podejmowanie decyzji w sprawie wniesienia aktu oskarżenia przeciwko podejrzanemu lub oskarżonemu i wyboru państwa członkowskiego, którego sądy będą właściwe do rozpoznania sprawy. Decyzja o tym, czy wnieść akt oskarżenia przeciwko podejrzanemu lub oskarżonemu, powinna zasadniczo zostać podjęta przez właściwą stałą izbę w oparciu o projekt decyzji delegowanego prokuratora europejskiego, tak aby zachować wspólną politykę w zakresie wnoszenia i popierania oskarżeń. Stała izba powinna mieć prawo do podjęcia decyzji w terminie 21 dni od otrzymania projektu decyzji, w tym do zwrócenia się o dodatkowe dowody, przed podjęciem decyzji o wniesieniu sprawy do sądu, z wyjątkiem decyzji o umorzeniu postępowania, jeżeli delegowany prokurator europejski zaproponował wniesienie sprawy do sądu.

(69) Wyboru państwa członkowskiego, którego sądy będą właściwe do rozpoznania sprawy, powinna dokonywać właściwa stała izba na podstawie zbioru kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu. Stała izba powinna podjąć decyzję na podstawie sprawozdania i projektu decyzji sporządzonych przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę i przekazanych jej przez nadzorującego prokuratora europejskiego wraz z własną opinią, jeśli jest ona konieczna. Nadzorujący prokurator europejski powinien zachować wszystkie uprawnienia do wydawania szczegółowych poleceń delegowanemu prokuratorowi europejskiemu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

(70) Dowody przedstawione przez Prokuraturę Europejską przed sądem nie powinny zostać niedopuszczone wyłącznie ze względu na to, że zebrano je w innym państwie członkowskim lub zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że sąd rozpoznający sprawę uzna, iż dopuszczenie tych dowodów nie narusza zasady rzetelności postępowania ani prawa podejrzanego lub oskarżonego do obrony zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w art. 6 TUE i w Karcie praw podstawowych, w szczególności w jej tytule VI, w prawie międzynarodowym i umowach międzynarodowych, których Unia lub wszystkie państwa członkowskie są stronami, w tym w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w konstytucjach państw członkowskich we właściwych im obszarach zastosowania. Zgodnie z tymi zasadami i zgodnie z art. 67 ust. 1 TFUE, w którym mowa o poszanowaniu różnych systemów i tradycji prawnych państw członkowskich, żadnego z przepisów niniejszego rozporządzenia nie można interpretować jako uniemożliwiającego sądowi stosowanie podstawowych zasad prawa krajowego dotyczących rzetelności postępowania karnego, które obowiązują w systemach krajowych, w tym systemach opartych na prawie zwyczajowym.

(71) Biorąc pod uwagę zasadę legalizmu, postępowania przygotowawcze Prokuratury Europejskiej powinny co do zasady prowadzić do wniesienia oskarżenia we właściwych sądach krajowych w sprawach, w których istnieje wystarczający materiał dowodowy i nie ma podstaw prawnych wykluczających wniesienie oskarżenia lub w których nie zastosowano uproszczonej procedury ścigania. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się w sposób wyczerpujący podstawy umorzenia postępowania.

(72) Krajowe systemy prawne przewidują różne rodzaje uproszczonych procedur ścigania, w tym z udziałem lub bez udziału sądu, na przykład w postaci transakcji z podejrzanym lub oskarżonym. Jeśli takie procedury istnieją, delegowani prokuratorzy europejscy powinni mieć uprawnienia do stosowania ich zgodnie z warunkami określonymi w prawie krajowym i w sytuacjach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Sytuacje te powinny obejmować przypadki, w których ostateczna szkoda powstała na skutek przestępstwa, po ewentualnym odzyskaniu kwoty odpowiadającej szkodzie, jest nieznaczna. W interesie spójności i skuteczności polityki Prokuratury w zakresie wnoszenia i popierania oskarżeń, należy zawsze zwrócić się do właściwej stałej izby o zgodę na zastosowanie takich procedur. Po pomyślnym zastosowaniu procedury uproszczonej, sprawa powinna zostać ostatecznie zakończona.

(73) Niniejsze rozporządzenie nakłada na Prokuraturę Europejską obowiązek poszanowania w szczególności prawa do rzetelnego procesu sądowego, prawa do obrony i domniemania niewinności zgodnie z przepisami art. 47 i 48 Karty. Artykuł 50 Karty, który chroni prawo do tego, żeby nie być ponownie sądzonym lub karanym w postępowaniu karnym za ten sam czyn (*ne bis in idem*), zapewnia, by oskarżenia wniesione przez Prokuraturę Europejską nie powodowały ponownego ścigania za ten sam czyn. Działania Prokuratury Europejskiej powinny zatem odbywać się z pełnym poszanowaniem tych praw, a niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane i interpretowane zgodnie z nimi.

[…]

(75) Zgodnie z art. 82 ust. 2 Traktatu Unia może ustanowić normy minimalne dotyczące praw jednostek w postępowaniu karnym w celu zapewnienia poszanowania prawa do obrony i rzetelności postępowania. Te normy minimalne są stopniowo ustanawiane przez prawodawcę Unii w dyrektywach dotyczących poszczególnych praw.

(76) Do działań Prokuratury Europejskiej powinny mieć zastosowanie prawa w zakresie obrony przewidziane w odpowiednim prawodawstwie unijnym – np. w dyrektywie 2010/64/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym, dyrektywie 2012/13/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, dyrektywie 2013/48/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym oraz w sprawie prawa do komunikacji w przypadku zatrzymania, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/xxx w sprawie tymczasowej pomocy prawnej dla podejrzanych lub oskarżonych, którzy zostali pozbawieni wolności, oraz w sprawie pomocy prawnej w ramach postępowania dotyczącego europejskiego nakazu aresztowania – wdrożonym do prawa krajowego. Prawa w zakresie obrony, a także przewidziane w prawie krajowym prawo do wnoszenia o wyznaczenie biegłych lub wysłuchanie świadków oraz zwrócenia się to, aby Prokuratura Europejska w inny sposób uzyskała środki dowodowe w imieniu obrony, powinny przysługiwać każdemu podejrzanemu lub oskarżonemu, przeciwko któremu Prokuratura Europejska wszczyna postępowanie przygotowawcze.

(77) Zgodnie z art. 86 ust. 3 Traktatu prawodawca Unii może określić przepisy mające zastosowanie do sądowej kontroli czynności procesowych podjętych przez Prokuraturę Europejską przy wypełnianiu jej funkcji. Te uprawnienia przyznane prawodawcy Unii odzwierciedlają szczególny charakter zadań i struktury Prokuratury Europejskiej, który różni się od charakteru wszystkich pozostałych organów i agencji Unii i wymaga specjalnych przepisów dotyczących kontroli sądowej.

(78) Art. 86 ust. 2 Traktatu przewiduje, że Prokuratura Europejska jest właściwa do wnoszenia publicznych oskarżeń przed właściwe sądy państw członkowskich. Czynności podejmowane przez Prokuraturę Europejską w trakcie postępowań przygotowawczych są ściśle związane z oskarżeniami, które mogą zostać wniesione w wyniku tych postępowań, oraz mają wpływ na porządek prawny państw członkowskich. W wielu przypadkach czynności te będą przeprowadzane przez krajowe organy ścigania działające zgodnie z poleceniami Prokuratury Europejskiej, czasami także po uzyskaniu zgody sądu krajowego. Z tego względu należy uznać, że czynności procesowe Prokuratury Europejskiej, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, powinny podlegać kontroli przez właściwe sądy krajowe zgodnie z wymogami i procedurami określonymi w prawie krajowym.

Powinno to zapewnić, by czynności procesowe Prokuratury Europejskiej podjęte przed wniesieniem aktu oskarżenia i mające wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich (do tej kategorii zalicza się podejrzanego, pokrzywdzonego i inne zainteresowane osoby, na których prawa takie czynności mogą negatywnie wpływać) podlegały kontroli sądów krajowych. Czynności procesowe dotyczące wyboru państwa członkowskiego, którego sądy będą właściwe do rozpoznania sprawy – co ma nastąpić na podstawie kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu – mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, a zatem powinny podlegać kontroli sądów krajowych najpóźniej na etapie postępowania sądowego.

Wnoszenie do właściwych sądów krajowych skarg na bezczynność Prokuratury Europejskiej możliwe jest tylko w odniesieniu do czynności procesowych, które Prokuratura ma prawny obowiązek podjąć i które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich. Jeżeli prawo krajowe przewiduje kontrolę sądową czynności procesowych, które nie mają wywoływać skutków prawnych wobec osób trzecich, lub środki prawne dotyczące innych form bezczynności, niniejszego rozporządzenia nie należy interpretować jako mającego wpływ na takie przepisy prawne. Ponadto państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do ustanowienia kontroli sądowej przeprowadzanej przez właściwe sądy krajowe i dotyczącej czynności procesowych, które nie mają wywoływać skutków prawnych wobec osób trzecich, takich jak wyznaczenie biegłych lub zwrot kosztów poniesionych przez świadków.

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie wpływają również na uprawnienia krajowego sądu rozpoznającego sprawę.

(79) Zgodność z prawem czynności procesowych Prokuratury Europejskiej, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, powinna podlegać kontroli sądów krajowych. W tym względzie należy zapewnić skuteczną ochronę prawną zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE. Ponadto, jak podkreśla orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, krajowe przepisy procesowe, które regulują występowanie z powództwem o ochronę indywidualnych praw przyznanych na mocy prawa Unii, nie mogą być mniej korzystne niż przepisy regulujące podobne sprawy krajowe (zasada równoważności) i nie mogą w praktyce uniemożliwiać ani nadmiernie utrudniać korzystania z praw przyznanych na mocy prawa Unii (zasada skuteczności).

Jeżeli sądy krajowe przeprowadzają kontrolę zgodności takich czynności z prawem, mogą to czynić w odniesieniu do prawa Unii, w tym niniejszego rozporządzenia, oraz w odniesieniu do prawa krajowego, mającego zastosowanie w stopniu, w którym dana kwestia nie jest uregulowana niniejszym rozporządzeniem. Jak podkreśla orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, gdy sądy krajowe mają wątpliwości co do ważności tych czynności w świetle prawa Unii, powinny zwracać się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniami prejudycjalnymi.

Nie mogą jednak zwracać się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniami prejudycjalnymi na temat ważności czynności procesowych Prokuratury Europejskiej względem krajowego prawa procesowego lub względem krajowych środków transponujących dyrektywy, nawet jeśli niniejsze rozporządzenie czyni do nich odniesienie. Pozostaje to bez uszczerbku dla odesłań prejudycjalnych dotyczących wykładni przepisów prawa pierwotnego, w tym Traktatu i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz wykładni i ważności przepisów prawa wtórnego Unii, w tym niniejszego rozporządzenia i mających zastosowanie dyrektyw. Ponadto niniejsze rozporządzenie nie wyklucza możliwości przeprowadzania przez sądy krajowe kontroli ważności takich czynności procesowych Prokuratury Europejskiej, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, pod kątem ich zgodności z zasadą proporcjonalności zapisaną w prawie krajowym.

(80) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące kontroli sądowej nie mają wpływu na uprawnienia Trybunału Sprawiedliwości do kontrolowania decyzji administracyjnych Prokuratury, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, m.in. decyzji, które nie zostały podjęte w ramach pełnienia jej obowiązków w trakcie postępowania przygotowawczego, wnoszenia lub popierania oskarżenia lub doprowadzania do osądzenia sprawców. Niniejsze rozporządzenie pozostaje także bez uszczerbku dla możliwości wnoszenia przez państwo członkowskie, Parlament Europejski, Radę lub Komisję skarg o unieważnienie zgodnie z art. 263 akapit drugi TFUE oraz art. 265 akapit pierwszy TFUE oraz pozostaje bez uszczerbku dla postępowań o naruszenie prowadzonych na mocy art. 258 i 259 TFUE.

(82) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych[1] ma zastosowanie do przetwarzania przez Prokuraturę Europejską administracyjnych danych osobowych.

(83) Spójne i jednolite stosowanie przepisów dotyczących ochrony podstawowych praw i wolności osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych powinno być zapewnione w całej Unii.

[1] Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

(84) W deklaracji 21 w sprawie ochrony danych osobowych w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i współpracy policyjnej – załączonej do aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony – konferencja uznała, że ze względu na szczególny charakter współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i współpracy policyjnej konieczne może okazać się przyjęcie zgodnie z art. 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej szczegółowych przepisów o ochronie danych osobowych i ich swobodnym przepływie w tych dziedzinach.

(86) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące przetwarzania danych osobowych powinny być interpretowane i stosowane zgodnie z interpretacją i stosowaniem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW – która to dyrektywa będzie miała zastosowanie do przetwarzania danych osobowych przez właściwe organy państw członkowskich do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar.

(88) Obowiązująca w dziedzinie ochrony danych zasada rzetelnego przetwarzania danych jest pojęciem odrębnym od prawa do rzetelnego procesu sądowego, które jest zdefiniowane w art. 47 Karty i w art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

(89) Zawarte w niniejszym rozporządzeniu przepisy o ochronie danych pozostają bez uszczerbku dla mających zastosowanie przepisów dotyczących dopuszczalności danych osobowych w charakterze dowodów w postępowaniu sądowym w sprawach karnych.

(90) Wszystkie państwa członkowskie należą do Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol). Aby wypełniać swoją misję, Interpol otrzymuje, przechowuje i przekazuje dane osobowe w celu wspierania właściwych organów w zapobieganiu i zwalczaniu przestępczości międzynarodowej. W związku z tym należy wzmocnić współpracę między Unią a Interpolem poprzez promowanie sprawnej wymiany danych osobowych, jednocześnie zapewniając poszanowanie podstawowych praw i wolności w przypadku automatycznego przetwarzania danych osobowych. Gdy dane osobowe są przekazywane przez Prokuraturę Europejską Interpolowi oraz państwom, które oddelegowały swoich przedstawicieli do Interpolu, zastosowanie powinno mieć niniejsze rozporządzenie, w szczególności przepisy o międzynarodowym przekazywaniu danych. Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla stosowania przepisów szczegółowych określonych we wspólnym stanowisku Rady 2005/69/WSiSW[2] oraz w decyzji Rady 2007/533/WSiSW[3].

(91) Gdy Prokuratura Europejska przekazuje operacyjne dane osobowe organowi państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, lub Interpolowi na podstawie umowy międzynarodowej zawartej zgodnie z art. 218 Traktatu, odpowiednie zabezpieczenia przywołane w odniesieniu do ochrony prywatności oraz podstawowych praw i wolności osób powinny zapewnić zgodność z przepisami dotyczącymi ochrony danych zawartymi w niniejszym rozporządzeniu.

(93) Aby zapewnić skuteczne, rzetelne i spójne monitorowanie przestrzegania i wykonywania niniejszego rozporządzenia pod kątem operacyjnych danych osobowych, co jest wymagane zgodnie z art. 8 Karty praw podstawowych, Europejski Inspektor Ochrony Danych powinien mieć zadania określone w niniejszym rozporządzeniu oraz faktyczne uprawnienia, w tym uprawnienia w zakresie prowadzenia postępowań wyjaśniających, uprawnienia naprawcze i uprawnienia doradcze, które są mu niezbędne do wykonywania jego zadań. Uprawnienia Europejskiego Inspektora Ochrony Danych nie powinny jednak bezzasadnie kolidować ze szczegółowymi przepisami dotyczącymi postępowań karnych, w tym postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń, ani z niezawisłością sądów.

---

[2] Wspólne stanowisko Rady 2005/69/WSiSW z dnia 24 stycznia 2005 r. w sprawie wymiany niektórych danych z Interpolem (Dz.U. L 27 z 29.1.2005, s. 61).

[3] Decyzja Rady 2007/533/WSiSW z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 205 z 7.8.2007, s. 63).

(94) Aby umożliwić Prokuraturze Europejskiej wykonywanie jej zadań i uwzględnić rozwój technologii informacyjnych, a także w związku z aktualnym stopniem rozwoju społeczeństwa informacyjnego, Komisji należy przyznać uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie modyfikowania wymienionych w załączniku danych osobowych oraz kategorii osób, których dane dotyczą. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. Aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie jednakowe zasady udziału w przygotowywaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszystkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grupy ekspertów Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(95) Prokuratura Europejska powinna ściśle współpracować z innymi instytucjami, organami lub jednostkami organizacyjnymi Unii w celu łatwiejszego wykonywania swoich funkcji na mocy niniejszego rozporządzenia oraz poczynienia, w razie potrzeby, formalnych ustaleń w zakresie szczegółowych zasad wymiany informacji i współpracy. Współpraca z Europolem i OLAF-em powinna mieć szczególne znaczenie dla niepowielania działań i umożliwienia Prokuraturze Europejskiej pozyskiwania istotnych informacji, którymi dysponują te organy, jak również dla korzystania z ich analiz w konkretnych postępowaniach przygotowawczych.

(96) Prokuratura Europejska powinna także mieć możliwość uzyskania wszelkich istotnych informacji wchodzących w zakres jej właściwości i przechowywanych w bazach danych i rejestrach prowadzonych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii.

(97) Prokuratura Europejska i Eurojust powinni stać się partnerami i współpracować w kwestiach operacyjnych zgodnie z zakresami swoich obowiązków. Współpraca taka może wiązać się z prowadzonymi przez Prokuraturę Europejską postępowaniami przygotowawczymi, w przypadku których za konieczną lub właściwą uważa się wymianę informacji lub koordynację czynności w ramach postępowania przygotowawczego z Eurojustem w związku ze sprawami objętymi jego właściwością. Gdy Prokuratura Europejska zwraca się o taką współpracę z Eurojustem, powinna ona nawiązać kontakt z przedstawicielem krajowym Eurojustu w państwie członkowskim delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. Współpraca operacyjna może obejmować także państwa trzecie, które podpisały z Eurojustem umowę o współpracy.

(98) Prokuratura Europejska i OLAF powinny nawiązać i utrzymywać ścisłą współpracę w celu zapewnienia uzupełniającego się wzajemnie charakteru swoich obowiązków oraz niepowielania działań. W tym celu OLAF zasadniczo nie powinien wszczynać dochodzeń administracyjnych, które byłyby równoległe do postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Europejską w sprawie tych samych okoliczności faktycznych. To jednak nie powinno naruszać uprawnień OLAF-u do wszczynania dochodzeń administracyjnych z własnej inicjatywy, w ścisłym porozumieniu z Prokuraturą Europejską.

(99) We wszystkich czynnościach wspierających Prokuraturę Europejską OLAF będzie działał niezależnie od Komisji, zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 883/2013.

(100) W przypadku spraw, w których Prokuratura Europejska nie prowadzi postępowania przygotowawczego, powinna ona móc przekazywać istotne informacje OLAF-owi, aby mógł on rozważyć podjęcie odpowiednich działań zgodnie ze swoim zakresem obowiązków. W szczególności Prokuratura Europejska mogłaby rozważyć informowanie OLAF-u o sprawach, w których nie ma uzasadnionych podstaw, by uważać, że popełniane jest lub popełnione zostało przestępstwo objęte właściwością Prokuratury, lecz może być stosowne przeprowadzenie dochodzenia administracyjnego przez OLAF, lub o sprawach umorzonych przez Prokuraturę Europejską, których przekazanie OLAF-owi jest wskazane do celów dalszych działań administracyjnych lub odzyskania mienia. Przekazując informacje, Prokuratura Europejska może zwrócić się do OLAF-u, by rozważył, czy wszcząć dochodzenie administracyjne lub podjąć inne działania administracyjne, kontynuacyjne lub monitorujące, w szczególności do celów zastosowania środków zapobiegawczych, odzyskania mienia lub wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 883/2013.

(100a) W zakresie, w jakim postępowania dotyczące odzyskiwania mienia zostały odroczone w wyniku decyzji podjętych przez Prokuraturę Europejską w związku z prowadzeniem postępowań przygotowawczych lub wniesieniem i popieraniem oskarżeń na podstawie niniejszego rozporządzenia, państw członkowskich nie uznaje się za winne błędu lub zaniedbania do celów postępowań dotyczących odzyskiwania mienia w rozumieniu art. 122 rozporządzenia 1303/2013[4].

[4] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

(101) Prokuratura Europejska powinna umożliwiać instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii i innym pokrzywdzonym podjęcie odpowiednich środków. Może to obejmować stosowanie środków zapobiegawczych, w szczególności mających przeciwdziałać ciągłemu łamaniu prawa lub chronić reputację Unii, lub umożliwić tym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii uczestnictwo w postępowaniu jako powód cywilny zgodnie z prawem krajowym. Wymiana informacji powinna odbywać się z pełnym poszanowaniem niezależności Prokuratury Europejskiej i tylko w takim zakresie, w jakim jest to możliwe bez uszczerbku dla właściwego prowadzenia i poufności postępowań przygotowawczych.

(102) W zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania jej zadań, Prokuratura Europejska powinna móc także ustanawiać i utrzymywać współpracę z organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi. Do celów niniejszego rozporządzenia organizacje międzynarodowe oznaczają organizacje międzynarodowe i organy im podlegające będące podmiotami prawa międzynarodowego publicznego lub inne organy utworzone umową lub na podstawie umowy między co najmniej dwoma państwami, a także Interpol.

(102a) W przypadku gdy kolegium stwierdzi, że ze względów operacyjnych istnieje potrzeba współpracy z państwem trzecim lub z organizacją międzynarodową, powinno mieć możliwość zaproponowania Radzie, by zwróciła uwagę Komisji na potrzebę wydania decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony lub na potrzebę wydania zalecenia w sprawie rozpoczęcia negocjacji dotyczących umowy międzynarodowej.

W oczekiwaniu na zawarcie przez Unię nowych umów międzynarodowych lub przystąpienie przez Unię do już zawartych przez państwa członkowskie umów wielostronnych dotyczących pomocy prawnej w sprawach karnych, państwa członkowskie powinny ułatwiać Prokuraturze Europejskiej wykonywanie jej funkcji zgodnie z zasadą lojalnej współpracy zapisaną w art. 4 ust. 3 TUE. Jeżeli zezwala im na to stosowna umowa wielostronna i o ile wyrazi na to zgodę państwo trzecie, państwa członkowskie powinny uznawać Prokuraturę Europejską za organ właściwy do celu wykonywania tych umów wielostronnych i w stosownych przypadkach wskazywać ją jako taki organ.
W niektórych przypadkach może się to wiązać ze zmianą tych umów, ale ich renegocjacja nie powinna być uważana za obowiązkową, gdyż nie zawsze będzie możliwa. Państwa członkowskie mogą także wskazać Prokuraturę Europejską jako organ właściwy do celu wykonywania innych zawartych przez siebie umów międzynarodowych w sprawie pomocy prawnej w sprawach karnych, w tym w drodze zmiany takich umów.

Jeśli wskazanie Prokuratury Europejskiej jako organu właściwego do celów umów wielostronnych już zawartych przez państwa członkowskie z państwami trzecimi nie jest możliwe lub nie wyrażają na to zgody odnośne państwa trzecie, a także w oczekiwaniu na przystąpienie Unii do tych umów międzynarodowych, delegowani prokuratorzy europejscy mogą względem takich państw trzecich wykorzystywać swój status prokuratorów krajowych, o ile poinformują organy państw trzecich o fakcie, że dowody uzyskane od tych państw trzecich na podstawie tych umów międzynarodowych zostaną wykorzystane w prowadzonych przez Prokuraturę Europejską postępowaniach przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych przez nią oskarżeniach, i w odpowiednich przypadkach podejmą starania w celu uzyskania na to zgody tych organów państw trzecich.

Prokuratura Europejska powinna mieć także możliwość skorzystania z wzajemności lub zasady kurtuazji międzynarodowej w stosunkach z organami państw trzecich. Powinno to jednak przebiegać w sposób zindywidualizowany, w granicach właściwości rzeczowej Prokuratury Europejskiej i z poszanowaniem ewentualnych warunków określonych przez organy tych państw trzecich.

(102aa) Nieuczestniczące państwa członkowskie nie są związane niniejszym rozporządzeniem**.** W stosownych przypadkach Komisja powinna przedstawić wnioski ustawodawcze, aby zapewnić skuteczną współpracę w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych między Prokuraturą Europejską a państwami członkowskimi, które nie są związane niniejszym rozporządzeniem. Powinno to dotyczyć w szczególności przepisów odnoszących się do pomocy prawnej w sprawach karnych i wydawania osób, z zastrzeżeniem pełnego poszanowania dorobku prawnego Unii w tej dziedzinie, a także zgodnie z zasadą lojalnej współpracy (art. 4 ust. 3 TUE).

(103) W celu zagwarantowania pełnej autonomii i niezależności Prokuratury Europejskiej należy jej przyznać autonomiczny budżet, którego dochody pochodzić będą zasadniczo z wkładu z budżetu Unii. System finansowy, budżetowy i kadrowy Prokuratury Europejskiej powinien być zgodny z odpowiednimi normami unijnymi mającymi zastosowanie do organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady, niemniej z należytym uwzględnieniem faktu, że Prokuratura Europejska posiada wyjątkową właściwość w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń na szczeblu Unii.

(104) Zasadniczo koszty czynności w zakresie postępowania przygotowawczego Prokuratury Europejskiej powinny być pokrywane przez organy krajowe, które przeprowadzają te czynności. Szczególnie wysokie koszty takich czynności, na przykład koszty skomplikowanych opinii biegłych, szeroko zakrojonych operacji policyjnych lub długotrwałych działań obserwacyjnych, mogą być częściowo zwracane przez Prokuraturę, w tym, w miarę możliwości, poprzez przesuwanie środków z innych linii budżetowych Prokuratury Europejskiej lub poprzez zmianę budżetu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz mającymi zastosowanie przepisami finansowymi.

W ramach przygotowywania wniosku dotyczącego wstępnego projektu preliminarza dochodów i wydatków dyrektor administracyjny powinien uwzględnić potrzebę częściowego zwrotu przez Prokuraturę szczególnie wysokich kosztów czynności w zakresie postępowania przygotowawczego zaakceptowanych przez stałą izbę.

(104a) Wydatki operacyjne Prokuratury Europejskiej pokrywane są z budżetu Prokuratury Europejskiej. Powinny one obejmować komunikację operacyjną między delegowanymi prokuratorami europejskimi a centralnym szczeblem Prokuratury Europejskiej, jak na przykład koszty dostarczania przesyłek, koszty podróży, koszty tłumaczeń pisemnych niezbędnych do wewnętrznego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej, oraz inne koszty nie poniesione uprzednio przez państwa członkowskie w trakcie postępowania przygotowawczego, które wynikają wyłącznie z tego, że Prokuratura Europejska przyjęła odpowiedzialność za postępowanie przygotowawcze oraz za wniesienie i popieranie oskarżenia. Jednakże koszty funkcjonowania biura i wsparcia sekretarskiego delegowanych prokuratorów europejskich powinny być pokrywane przez państwa członkowskie.

(105) Zasadniczo kolegium powinno zawsze delegować na dyrektora administracyjnego swoje uprawnienia organu powołującego w zakresie zawierania umów o pracę, które wynikają z regulaminu pracowniczego oraz z warunków zatrudnienia innych pracowników, chyba że szczególne okoliczności będą wymagały tego, by kolegium samo wykonało te uprawnienia.

(106) Jako urzędnik zatwierdzający dyrektor administracyjny odpowiedzialny jest za wykonanie budżetu Prokuratury Europejskiej. Podczas konsultacji ze stałą izbą w sprawie wyjątkowo wysokich kosztów czynności w ramach postępowania przygotowawczego dyrektor administracyjny odpowiedzialny jest za ustalenie – na podstawie dostępnych środków finansowych i zgodnie z kryteriami określonymi w regulaminie wewnętrznym – kwoty dofinansowania, które zostanie przyznane.

(107) Wynagrodzenie delegowanych prokuratorów europejskich jako specjalnych doradców – ustalane bezpośrednią umową – powinno się opierać na konkretnej decyzji kolegium. Decyzja ta powinna między innymi zapewniać, by wynagrodzenie delegowanych prokuratorów europejskich w szczególnych przypadkach, w których pełnią oni również funkcje prokuratorów krajowych zgodnie z art. 12 ust. 3, nadal było w zasadzie wypłacane w związku z ich funkcjami prokuratorów krajowych, a wynagrodzenie za pełnienie funkcji specjalnego doradcy odpowiadało jedynie zakresowi pracy wykonywanej w imieniu Prokuratury Europejskiej w charakterze delegowanego prokuratora europejskiego. Każde państwo członkowskie zachowuje uprawnienia, by zgodnie z prawem Unii określić w swoich przepisach warunki przyznawania świadczeń ze swojego systemu zabezpieczenia społecznego.

(107a) Aby Prokuratura mogła być w pełni operacyjna w terminie, który zostanie określony, potrzebni będą pracownicy z doświadczeniem zdobytym w instytucjach, organach lub jednostkach organizacyjnych Unii. W celu zaspokojenia tej potrzeby Prokuraturze należy ułatwić zatrudnianie pracowników czasowych i kontraktowych już pracujących w instytucjach, organach lub jednostkach organizacyjnych Unii poprzez zapewnienie ciągłości przysługujących tym pracownikom praw wynikających z umowy w przypadku zatrudnienia przez Prokuraturę w początkowej fazie jej tworzenia do dnia [30 czerwca 2020 r.][5].

(108) Postępowania prowadzone przez Prokuraturę Europejską powinny podlegać zasadzie przejrzystości zgodnie z art. 15 ust. 3 TFUE, a kolegium powinno przyjąć przepisy szczegółowe dotyczące sposobu zapewniania prawa do publicznego dostępu do dokumentów. Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie ma na celu ograniczenia prawa do publicznego dostępu do dokumentów, w zakresie jakim jest ono zagwarantowane w Unii i w państwach członkowskich, w szczególności na mocy art. 42 Karty i na mocy innych odpowiednich przepisów.

[5] Jeden rok po osiągnięciu przez Prokuraturę operacyjności zgodnie z decyzją, o której mowa w art. 75 ust. 2.

(109) Przepisy ogólne w zakresie przejrzystości mające zastosowanie do agencji Unii powinny również mieć zastosowanie do Prokuratury Europejskiej, lecz wyłącznie w odniesieniu do dokumentów innych niż akta spraw, w tym ich wersji elektronicznych, tak aby w żaden sposób nie naruszać wymogu zachowania poufności w jej działalności operacyjnej. Podobnie w dochodzeniach administracyjnych prowadzonych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich należy przestrzegać wymogu zachowania poufności obowiązującego Prokuraturę Europejską. Aby zapewnić integralność postępowań przygotowawczych Prokuratury oraz wnoszonych i popieranych przez nią oskarżeń, przepisy w zakresie przejrzystości nie powinny dotyczyć dokumentów związanych z działalnością operacyjną.

(110) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, i bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie są nim związane ani go nie stosują.

(111) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.

Projekt

ROZPORZĄDZENIE RADY
w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej

ROZDZIAŁ I
PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1
Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia Prokuraturę Europejską i określa zasady jej funkcjonowania.

Artykuł 2
Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają następujące definicje:

a) „osoba” oznacza osobę fizyczną lub prawną;

b) „interesy finansowe Unii” oznaczają wszystkie dochody, wydatki i aktywa ujęte w ramach, uzyskane za pośrednictwem lub należne na rzecz budżetu Unii, budżetów instytucji, organów i jednostek administracyjnych ustanowionych na mocy Traktatów oraz budżetów zarządzanych i monitorowanych przez te podmioty;

e) „pracownicy Prokuratury Europejskiej” oznaczają personel na szczeblu centralnym wspierający kolegium, stałe izby, Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich oraz dyrektora administracyjnego w bieżących działaniach służących wykonywaniu zadań Prokuratury w myśl niniejszego rozporządzenia;

f) „delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę” oznacza delegowanego prokuratora europejskiego odpowiadającego za prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń w sprawach, które sam wszczął, które zostały mu przydzielone lub które przejął, korzystając z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z art. 22a;

g) „pomocniczy delegowany prokurator europejski” oznacza delegowanego prokuratora europejskiego działającego w państwie członkowskim, w którym ma zostać przeprowadzone postępowanie przygotowawcze lub też inna przydzielona mu czynność i które nie jest państwem członkowskim delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę;

h) „dane osobowe” oznaczają wszelkie informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej („osobie, której dane dotyczą”); możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować, w szczególności na podstawie identyfikatora takiego jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, dane o lokalizacji, identyfikator internetowy bądź jeden lub kilka szczególnych czynników określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej;

i) „przetwarzanie” oznacza operację lub zestaw operacji wykonywanych na danych osobowych lub zestawach danych osobowych w sposób zautomatyzowany lub niezautomatyzowany, takich jak zbieranie, utrwalanie, organizowanie, porządkowanie, przechowywanie, adaptowanie lub modyfikowanie, pobieranie, przeglądanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez przesłanie, rozpowszechnianie lub innego rodzaju udostępnianie, dopasowywanie lub łączenie, ograniczanie, usuwanie lub niszczenie;

j) „ograniczenie przetwarzania” oznacza oznaczenie przechowywanych danych osobowych w celu ograniczenia ich przyszłego przetwarzania;

k) „profilowanie” oznacza dowolną formę zautomatyzowanego przetwarzania danych osobowych, które polega na wykorzystaniu danych osobowych do oceny niektórych czynników osobowych osoby fizycznej, w szczególności do analizy lub prognozy aspektów dotyczących efektów pracy tej osoby fizycznej, jej sytuacji ekonomicznej, zdrowia, osobistych preferencji, zainteresowań, wiarygodności, zachowania, lokalizacji lub przemieszczania się;

l) „pseudonimizacja” oznacza przetworzenie danych osobowych w taki sposób, by nie można ich było już przypisać konkretnej osobie, której dane dotyczą, bez użycia dodatkowych informacji, pod warunkiem że takie dodatkowe informacje są przechowywane osobno i są objęte środkami technicznymi i organizacyjnymi uniemożliwiającymi ich przypisanie zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej;

m) „zbiór danych” oznacza uporządkowany zestaw danych osobowych dostępnych według określonych kryteriów, niezależnie od tego, czy zestaw ten jest scentralizowany, zdecentralizowany czy rozproszony funkcjonalnie lub geograficznie;

n) „administrator” oznacza Prokuraturę Europejską lub inny właściwy organ, który samodzielnie lub wspólnie z innymi ustala cele i sposoby przetwarzania danych osobowych; jeżeli cele i sposoby takiego przetwarzania są określone w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego, to również w prawie Unii lub w prawie państwa członkowskiego może zostać wyznaczony administrator lub mogą zostać określone konkretne kryteria jego wyznaczania;

o) „podmiot przetwarzający” oznacza osobę fizyczną lub prawną, organ publiczny, jednostkę organizacyjną lub inny podmiot, który przetwarza dane osobowe w imieniu administratora;

p) „odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, organ publiczny, jednostkę organizacyjną lub inny podmiot, któremu ujawnia się dane osobowe, niezależnie od tego, czy jest stroną trzecią. Za odbiorców nie są uznawane organy publiczne państw członkowskich – inne niż właściwe organy zdefiniowane w art. 3 ust. 7 lit. a) dyrektywy (UE) 2016/680 Parlamentu Europejskiego i Rady[6] – które otrzymują dane osobowe w ramach konkretnego postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Europejską; przetwarzanie tych danych przez te organy musi być zgodne z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych stosownie do celów przetwarzania;

q) „naruszenie ochrony danych osobowych” oznacza naruszenie bezpieczeństwa prowadzące do przypadkowego lub niezgodnego z prawem zniszczenia, utracenia, zmodyfikowania, nieuprawnionego ujawnienia lub nieuprawnionego dostępu do danych osobowych przesyłanych, przechowywanych lub w inny sposób przetwarzanych;

r) „administracyjne dane osobowe” oznaczają wszystkie dane osobowe przetwarzane przez Prokuraturę Europejską z wyjątkiem operacyjnych danych osobowych;

s) „operacyjne dane osobowe” oznaczają wszystkie dane osobowe przetwarzane przez Prokuraturę Europejską w celach określonych w art. 37;

t) „dane genetyczne” oznaczają dane osobowe dotyczące odziedziczonych lub nabytych cech genetycznych osoby fizycznej, które ujawniają niepowtarzalne informacje o fizjologii lub zdrowiu tej osoby i które wynikają w szczególności z analizy próbki biologicznej pochodzącej od tej osoby fizycznej;

u) „dane biometryczne” oznaczają dane osobowe, które wynikają ze specjalnego przetwarzania technicznego, dotyczą cech fizycznych, fizjologicznych lub behawioralnych osoby fizycznej oraz umożliwiają lub potwierdzają jednoznaczną identyfikację tej osoby fizycznej, takie jak wizerunek twarzy lub dane daktyloskopijne;

---

[6] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

v) „dane dotyczące zdrowia” oznaczają dane osobowe o zdrowiu fizycznym lub psychicznym osoby fizycznej – w tym o korzystaniu z usług opieki zdrowotnej – ujawniające informacje o stanie jej zdrowia;

w) „organ nadzorczy” oznacza niezależny organ publiczny ustanowiony przez państwo członkowskie zgodnie z art. 51 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679[7] lub zgodnie z art. 41 dyrektywy (UE) 2016/680;

x) „organizacja międzynarodowa” oznacza organizację i organy jej podlegające działające na podstawie prawa międzynarodowego publicznego lub inny organ powołany w drodze umowy między co najmniej dwoma państwami lub na podstawie takiej umowy.

[7] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

ROZDZIAŁ II

Ustanowienie, zadania i podstawowe zasady działalności Prokuratury Europejskiej

Artykuł 3

Ustanowienie

1. Niniejszym ustanawia się Prokuraturę Europejską jako organ Unii.

2. Prokuratura Europejska posiada osobowość prawną.

3. Prokuratura Europejska współpracuje z Eurojustem i korzysta z jego wsparcia zgodnie z art. 57.

Artykuł 4

Zadania

Prokuratura Europejska odpowiada za prowadzenie postępowań przygotowawczych, wnoszenie i popieranie oskarżeń oraz doprowadzanie do osądzenia sprawców i współsprawców przestępstw naruszających interesy finansowe Unii [przewidzianych w dyrektywie 2017/xx/UE i określonych w niniejszym rozporządzeniu]. W tym względzie Prokuratura Europejska wszczyna postępowania przygotowawcze, wnosi oskarżenie, a przed właściwymi sądami państw członkowskich sprawuje funkcje oskarżyciela aż do prawomocnego zakończenia postępowania.

Artykuł 5

Podstawowe zasady działalności

1. Prokuratura Europejska zapewnia, by jej działalność nie naruszała praw zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

2. Prokuratura Europejska jest zobowiązana do przestrzegania zasad praworządności i proporcjonalności we wszystkich swoich działaniach.

3. Postępowania przygotowawcze prowadzone w imieniu Prokuratury Europejskiej i oskarżenia wnoszone i popierane w jej imieniu podlegają przepisom niniejszego rozporządzenia. Prawo krajowe ma zastosowanie w zakresie, w jakim dana kwestia nie jest regulowana niniejszym rozporządzeniem. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie określa inaczej, mającym zastosowanie prawem krajowym jest prawo państwa członkowskiego, którego delegowany prokurator europejski prowadzi sprawę zgodnie z art. 12 ust. 1. Jeżeli dana kwestia jest regulowana prawem krajowym i niniejszym rozporządzeniem, nadrzędne są przepisy niniejszego rozporządzenia.

4. Prokuratura Europejska prowadzi postępowania przygotowawcze w sposób bezstronny i dąży do uzyskania wszelkich istotnych dowodów, niezależnie od tego, czy mają charakter obciążający czy uniewinniający.

5. Prokuratura Europejska wszczyna i prowadzi postępowania przygotowawcze bez zbędnej zwłoki.

6. Właściwe organy krajowe aktywnie wspomagają i wspierają Prokuraturę Europejską w prowadzeniu postępowań przygotowawczych oraz wnoszeniu i popieraniu oskarżeń. Wszelkimi czynnościami, politykami lub procedurami realizowanymi w myśl niniejszego rozporządzenia kieruje zasada lojalnej współpracy.

Artykuł 6

Niezależność i odpowiedzialność

1. Prokuratura Europejska jest niezależna. Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorzy europejscy, delegowani prokuratorzy europejscy, dyrektor administracyjny oraz pracownicy Prokuratury Europejskiej działają w interesie Unii jako całości, zgodnie z definicją w prawie, i przy wykonywaniu swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia nie dążą do uzyskania ani nie przyjmują poleceń od nikogo spoza samej Prokuratury Europejskiej – ani od państw członkowskich, ani od instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii. Państwa członkowskie oraz instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii przestrzegają niezależności Prokuratury Europejskiej i nie próbują wywierać na nią wpływu w wykonywaniu jej zadań.

2. Prokuratura Europejska odpowiada przed Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Europejską za swoją ogólną działalność i wydaje sprawozdania roczne zgodnie z art. 6a.

Artykuł 6a

Sprawozdawczość

1. Co roku Prokuratura Europejska sporządza i wydaje w językach urzędowych instytucji Unii sprawozdanie roczne ze swej ogólnej działalności i podaje je do publicznej wiadomości. Prokuratura Europejska przekazuje to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i parlamentom narodowym oraz Radzie i Komisji.

2. Europejski Prokurator Generalny występuje raz do roku przed Parlamentem Europejskim i przed Radą, a także przed parlamentami narodowymi – na ich wniosek, aby przedstawić sprawozdanie z ogólnej działalności Prokuratury Europejskiej, bez uszczerbku dla ciążącego na Prokuraturze Europejskiej obowiązku zachowania dyskrecji i poufności w odniesieniu do poszczególnych spraw i danych osobowych. W przypadku wystąpień organizowanych przez parlamenty narodowe Europejskiego Prokuratora Generalnego może zastąpić jeden z jego zastępców.

ROZDZIAŁ III
STATUS, STRUKTURA I ORGANIZACJA PROKURATURY EUROPEJSKIEJ

SEKCJA 1
STATUS I STRUKTURA PROKURATURY EUROPEJSKIEJ

Artykuł 7

Struktura Prokuratury Europejskiej

1. Prokuratura Europejska jest niepodzielnym unijnym organem o zdecentralizowanej strukturze, działającym jako jedna Prokuratura.

2. Prokuratura Europejska jest zorganizowana na szczeblu centralnym i pozacentralnym.

3. Szczebel centralny stanowi Prokuratura Centralna w swojej siedzibie. W skład Prokuratury Centralnej wchodzą: kolegium, stałe izby, Europejski Prokurator Generalny, jego zastępcy, prokuratorzy europejscy i dyrektor administracyjny.

4. Szczebel pozacentralny stanowią delegowani prokuratorzy europejscy, którzy działają w państwach członkowskich.

5. Prokuraturze Centralnej oraz delegowanym prokuratorom europejskim w wykonywaniu obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia pomagają pracownicy Prokuratury Europejskiej.

Artykuł 8

Kolegium

1. W skład kolegium Prokuratury Europejskiej wchodzi Europejski Prokurator Generalny oraz po jednym prokuratorze europejskim z każdego państwa członkowskiego. Europejski Prokurator Generalny przewodniczy posiedzeniom kolegium oraz odpowiada za ich przygotowanie.

2. Kolegium odbywa regularne posiedzenia i odpowiada za ogólne kierowanie działaniami Prokuratury. Podejmuje decyzje w kwestiach strategicznych oraz w kwestiach ogólnych wynikających z poszczególnych spraw – zwłaszcza celem zapewnienia spójności, efektywności i konsekwencji w polityce Prokuratury Europejskiej w zakresie wnoszenia i popierania oskarżeń w całej Unii – i w innych kwestiach określonych w niniejszym rozporządzeniu. Kolegium nie podejmuje decyzji operacyjnych w konkretnych sprawach. Sposoby ogólnego kierowania i podejmowania przez kolegium decyzji w kwestiach strategicznych i kwestiach ogólnych zgodnie z niniejszym artykułem określa regulamin wewnętrzny.

3. Na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego i zgodnie z regulaminem wewnętrznym kolegium powołuje stałe izby.

4. Kolegium przyjmuje regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej zgodnie z art. 16 oraz bardziej szczegółowo określa obowiązki związane z pełnieniem funkcji członków kolegium oraz pracowników Prokuratury Europejskiej.

5. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, kolegium podejmuje decyzje zwykłą większością głosów. Każdy z członków kolegium ma prawo zainicjować głosowanie nad kwestiami rozpatrywanymi przez kolegium. Każdy członek kolegium dysponuje jednym głosem. W przypadku równej liczby głosów za i przeciw w kwestii rozpatrywanej przez kolegium głos rozstrzygający ma Europejski Prokurator Generalny.

Artykuł 9

Stałe izby

1. Przewodniczącym stałej izby jest Europejski Prokurator Generalny lub jeden z jego zastępców lub prokurator europejski mianowany przewodniczącym zgodnie z regulaminem wewnętrznym. Obok przewodniczącego stała izba ma dwóch stałych członków. Liczba stałych izb, ich skład oraz podział właściwości między nimi należycie odzwierciedlają potrzeby funkcjonalne Prokuratury i są ustalane zgodnie z regulaminem wewnętrznym.

   Regulamin zapewnia równomierne obciążenie pracą opierające się na systemie losowego przydzielania spraw i, w wyjątkowych przypadkach, przewiduje procedury umożliwiające odstąpienie od zasady losowego przydzielania spraw, jeśli jest to niezbędne dla właściwego funkcjonowania Prokuratury i jeśli decyzję o tym podejmie Europejski Prokurator Generalny.

2. Stałe izby monitorują postępowania przygotowawcze prowadzone i oskarżenia wnoszone i popierane przez delegowanych prokuratorów europejskich i ukierunkowują te postępowania i oskarżenia, zgodnie z ust. 3, 3a i 4 niniejszego artykułu. Zapewniają także koordynację postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń w sprawach transgranicznych oraz wykonanie decyzji podjętych przez kolegium zgodnie z art. 8 ust. 2.

3. Stałe izby, zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu i – w stosownych przypadkach – po rewizji projektu decyzji przedstawionego im przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, podejmują decyzje o:

   a) wniesieniu sprawy do sądu zgodnie z art. 30 ust. 1, 2 i 3;

   b) umorzeniu postępowania zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. a)–f);

   c) zastosowaniu uproszczonej procedury ścigania i wydaniu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenia podjęcia działania w celu ostatecznego zakończenia sprawy zgodnie z art. 34;

   d) przekazaniu sprawy organom krajowym zgodnie z art. 28a ust. 1 lub 2;

   e) ponownym wszczęciu postępowania przygotowawczego zgodnie z art. 33 ust. 2.

3a. W niezbędnych przypadkach stałe izby, zgodnie z warunkami i procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, podejmują decyzje o:

a) wydaniu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenia, by wszczął postępowanie przygotowawcze zgodnie z przepisami zawartymi w art. 22 ust. 1–4, jeśli jeszcze go nie wszczęto;

b) wydaniu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenia, by skorzystał z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z art. 22a ust. 5, jeśli sprawy jeszcze nie przejęto;

c) przekazaniu kolegium kwestii strategicznych lub kwestii ogólnych wynikających z poszczególnych spraw zgodnie z art. 8 ust. 2;

d) przydzieleniu sprawy zgodnie z art. 22 ust. 3;

e) przydzieleniu sprawy innemu prokuratorowi zgodnie z art. 22 ust. 5 lub art. 23 ust. 3;

i) zatwierdzeniu decyzji prokuratora europejskiego o osobistym prowadzeniu przez niego postępowania przygotowawczego zgodnie z art. 23 ust. 4.

4. Za pośrednictwem prokuratora europejskiego nadzorującego prowadzenie postępowania przygotowawczego lub wnoszenie i popieranie oskarżenia właściwa stała izba może w danej sprawie wydawać delegowanemu prokuratorowi europejskiemu prowadzącemu sprawę polecenia zgodne z mającym zastosowanie prawem krajowym, jeżeli jest to niezbędne do efektywnego prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżania lub leży w interesie wymiaru sprawiedliwości lub służy zapewnieniu spójnego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej.

5. Stała izba podejmuje decyzje zwykłą większością głosów. Izba przeprowadza głosowanie na wniosek jednego ze swoich członków. Każdy członek ma jeden głos. W razie równej liczby głosów za i przeciw głos rozstrzygający ma przewodniczący. Decyzje podejmowane są podczas debat odbywających się na posiedzeniach izb, w stosownych przypadkach na podstawie projektu decyzji przedstawionego przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę.

Wszystkie materiały dotyczące postępowania są udostępniane właściwej stałej izbie na jej wniosek w celu przygotowania decyzji.

5a. Stałe izby mogą postanowić o przekazaniu swoich uprawnień do podejmowania decyzji wymienionych w ust. 3 lit. a) lub b) (w tym ostatnim przypadku – jedynie w odniesieniu do przepisów określonych w art. 33 ust. 1 lit. a)–e)) prokuratorowi europejskiemu nadzorującemu sprawę zgodnie z art. 11 ust. 1 w przypadkach, w których takie przekazanie uprawnień można należycie uzasadnić niewielką wagą przestępstwa lub małym stopniem złożoności postępowania w danej sprawie, w odniesieniu do przestępstwa, które wyrządziło lub może wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę w wysokości niższej niż 100 000 EUR. Regulamin wewnętrzny zawiera wytyczne mające zapewnić konsekwentne stosowanie tych działań w obrębie Prokuratury.

O każdej decyzji o przekazaniu uprawnień do podejmowania decyzji stała izba informuje Europejskiego Prokuratora Generalnego. Po otrzymaniu tej informacji Europejski Prokurator Generalny może w terminie trzech dni zwrócić się do stałej izby o rewizję jej decyzji, jeżeli uzna, że wymaga tego spójność prowadzonych przez Prokuraturę postępowań przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych przez nią oskarżeń. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny jest członkiem danej stałej izby, prawo do wystąpienia o taką rewizję wykonuje jeden z jego zastępców.

Nadzorujący prokurator europejski powiadamia stałą izbę o ostatecznym zakończeniu sprawy i przekazuje jej wszelkie informacje lub okoliczności, które w jego opinii mogą spowodować konieczność ponownej oceny zasadności utrzymania przekazania uprawnień, w szczególności w okolicznościach określonych w art. 30 ust. 2.

Przekazanie uprawnień może zostać cofnięte w każdej chwili na wniosek jednego z członków stałej izby, a decyzja o cofnięciu jest podejmowana zgodnie z ust. 5. Przekazanie uprawnień zostaje cofnięte w przypadku, gdy prokurator europejski został zastąpiony przez delegowanego prokuratora europejskiego zgodnie z art. 14 ust. 7.

Aby zapewnić spójne stosowanie zasady przekazywania uprawnień, każda stała izba co roku przekazuje kolegium sprawozdanie z wykonywania tego prawa.

5b. Regulamin wewnętrzny upoważnia stałe izby do podejmowania decyzji w drodze procedury pisemnej, która ma zostać szczegółowo opisana w regulaminie wewnętrznym.

Wszelkie decyzje i polecenia wydane zgodnie z ust. 3, 3a, 4 i 5a są odnotowywane i włączane do akt sprawy.

6. W obradach stałej izby uczestniczy, obok stałych członków, również prokurator europejski nadzorujący postępowanie przygotowawcze lub wnoszenie i popieranie oskarżenia zgodnie z art. 11 ust. 1. Prokurator europejski ma prawo do głosowania z wyjątkiem głosowania nad decyzjami stałej izby dotyczącymi przekazania uprawnień lub jego cofnięcia zgodnie z art. 9 ust. 5a, decyzjami dotyczącymi przydzielania spraw prokuratorom i zmian prokuratorów, którym przydzielono sprawy, zgodnie z art. 22 ust. 3, 4 i 5 i art. 22a ust. 5 oraz decyzjami dotyczącymi wniesienia sprawy do sądu (art. 30 ust. 2), w przypadkach gdy jurysdykcję w danym postępowaniu ma więcej niż jedno państwo członkowskie, a także w sytuacjach opisanych w art. 26 ust. 7.

   Stała izba może również, na wniosek prokuratora europejskiego lub delegowanego prokuratora europejskiego lub z własnej inicjatywy, zapraszać na swoje posiedzenia innych prokuratorów europejskich lub delegowanych prokuratorów europejskich zainteresowanych daną sprawą, przy czym nie przysługuje im prawo do głosowania.

7. Zgodnie z regulaminem wewnętrznym przewodniczący stałych izb na bieżąco informują kolegium o decyzjach podjętych na podstawie niniejszego artykułu, aby umożliwić kolegium pełnienie swojej roli zgodnie z art. 8 ust. 2.

Artykuł 10

Europejski Prokurator Generalny i jego zastępcy

1. Europejski Prokurator Generalny stoi na czele Prokuratury Europejskiej. Europejski Prokurator Generalny organizuje pracę Prokuratury, kieruje jej działalnością i podejmuje decyzje zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i regulaminem wewnętrznym.

2. Do pomocy Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu w sprawowaniu obowiązków powołuje się dwóch zastępców, którzy go zastępują w razie nieobecności lub niemożności wykonywania obowiązków.

3. Europejski Prokurator Generalny reprezentuje Prokuraturę Europejską przed instytucjami Unii i państw członkowskich oraz osobami trzecimi. Swoje zadania reprezentacyjne Europejski Prokurator Generalny może przekazać jednemu ze swoich zastępców lub prokuratorowi europejskiemu.

Artykuł 11

Prokuratorzy europejscy

1. Prokuratorzy europejscy, w imieniu stałej izby i przestrzegając wszelkich poleceń wydanych przez nią zgodnie z art. 9 ust. 3, 3a i 4, nadzorują prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń, za które odpowiadają delegowani prokuratorzy europejscy prowadzący sprawę w państwach członkowskich ich pochodzenia. Prokuratorzy europejscy przedstawiają streszczenia nadzorowanych przez siebie postępowań i, w odpowiednich przypadkach, wnioski o podjęcie decyzji przez wspomnianą izbę – na podstawie projektów decyzji sporządzonych przez delegowanych prokuratorów europejskich.

   Bez uszczerbku dla art. 14 ust. 7 regulamin wewnętrzny przewiduje mechanizm wzajemnych zastępstw między prokuratorami europejskimi na wypadek tymczasowej nieobecności nadzorującego prokuratora europejskiego i związanej z tym niemożności wykonywania obowiązków lub jego niedostępności uniemożliwiającej mu pełnienie funkcji prokuratora europejskiego z innych powodów. Zastępca prokuratora europejskiego może pełnić wszystkie funkcje prokuratora europejskiego z wyjątkiem możliwości prowadzenia postępowania przygotowawczego przewidzianej w art. 23 ust. 4.

1a. W drodze wyjątku prokurator europejski może zwrócić się z wnioskiem – powołując się na obciążenie pracą związane z liczbą postępowań przygotowawczych oraz wnoszonych i popieranych oskarżeń w swoim państwie członkowskim pochodzenia lub na dotyczący go konflikt interesów – by nadzór nad postępowaniami przygotowawczymi oraz oskarżeniami, którymi zajmują się delegowani prokuratorzy europejscy w państwie członkowskim jego pochodzenia, został powierzony innym prokuratorom europejskim, o ile wyrażą na to zgodę. Europejski Prokurator Generalny podejmuje decyzję w sprawie takiego wniosku uwzględniając obciążenie pracą prokuratora europejskiego. W przypadku konfliktu interesów dotyczącego prokuratora europejskiego Europejski Prokurator Generalny zawsze przychyla się do wniosku. Regulamin wewnętrzny określa zasady dotyczące tej decyzji oraz procedurę późniejszego przydzielania spraw, których to dotyczy. Art. 23 ust. 4 nie ma zastosowania do postępowań przygotowawczych i oskarżeń nadzorowanych zgodnie z niniejszym ustępem.

2. Nadzorujący prokuratorzy europejscy mogą – zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i poleceniami wydanymi przez właściwą stałą izbę – w konkretnej sprawie wydawać polecenia delegowanemu prokuratorowi europejskiemu prowadzącemu tę sprawę, jeżeli jest to niezbędne do efektywnego prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wniesienia i popierania oskarżenia lub leży w interesie wymiaru sprawiedliwości lub służy zapewnieniu spójnego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej.

2a. W przypadku gdy prawo krajowe państwa członkowskiego przewiduje wewnętrzną kontrolę niektórych czynności w ramach struktury prokuratury krajowej, kontrola takich decyzji podjętych przez delegowanego prokuratora europejskiego wchodzi w zakres uprawnień nadzorczych nadzorującego prokuratora europejskiego zgodnie z regulaminem wewnętrznym, bez uszczerbku dla uprawnień stałej izby w zakresie nadzoru i monitorowania.

3. Prokuratorzy europejscy odgrywają rolę łącznika i kanału przepływu informacji między stałymi izbami a delegowanymi prokuratorami europejskimi w swoich państwach członkowskich pochodzenia. Monitorują realizację zadań Prokuratury w swoich państwach członkowskich, w ścisłym porozumieniu z delegowanymi prokuratorami europejskimi. Zapewniają zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i regulaminem wewnętrznym, by wszelkie istotne informacje z Prokuratury Centralnej były dostarczane delegowanym prokuratorom europejskim i odwrotnie.

Artykuł 12

Delegowani prokuratorzy europejscy

1. Delegowani prokuratorzy europejscy działają w imieniu Prokuratury Europejskiej w swoich państwach członkowskich i – oprócz przyznanych im szczególnych uprawnień i szczególnego statusu oraz z zastrzeżeniem tych uprawnień i tego statusu, a także na warunkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu – mają takie same uprawnienia jak prokuratorzy krajowi, jeśli chodzi o prowadzenie postępowań przygotowawczych, wnoszenie i popieranie oskarżeń oraz doprowadzenie do osądzenia sprawcy.

Delegowani prokuratorzy europejscy odpowiadają za prowadzenie postępowań przygotowawczych oraz wnoszenie i popieranie oskarżeń w sprawach, które sami wszczęli, które zostały im przydzielone lub które przejęli, korzystając z prawa do przejęcia sprawy. Delegowani prokuratorzy europejscy działają zgodnie ze wskazówkami i poleceniami stałej izby, której podlega sprawa, a także poleceniami nadzorującego prokuratora europejskiego.

Delegowani prokuratorzy europejscy odpowiadają także za wnoszenie spraw do sądu, a w szczególności mają uprawnienia do składania wniosków procesowych, uczestniczenia w przeprowadzaniu dowodów oraz korzystania z dostępnych środków odwoławczych zgodnie z prawem krajowym.

2. W każdym państwie członkowskim jest dwóch lub więcej delegowanych prokuratorów europejskich. Po konsultacji i osiągnięciu porozumienia z odpowiednimi organami państw członkowskich Europejski Prokurator Generalny zatwierdza liczbę delegowanych prokuratorów europejskich, a także podział kompetencji między delegowanymi prokuratorami europejskimi w każdym państwie członkowskim w odniesieniu do właściwości funkcjonalnej i miejscowej.

3. Delegowani prokuratorzy europejscy mogą też sprawować funkcje prokuratorów krajowych, o ile nie uniemożliwia im to wykonywania obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia. O sprawowaniu takich funkcji informują nadzorującego prokuratora europejskiego. Jeżeli delegowany prokurator europejski w jakimkolwiek momencie nie jest w stanie sprawować swoich funkcji delegowanego prokuratora europejskiego z powodu pełnienia takich właśnie funkcji prokuratora krajowego, informuje on o tym nadzorującego prokuratora europejskiego, który zasięga opinii właściwych krajowych organów prokuratorskich, aby ustalić, czy pierwszeństwo należy przyznać funkcjom wynikającym z niniejszego rozporządzenia. Prokurator europejski może zaproponować stałej izbie, by przydzieliła sprawę innemu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu w tym samym państwie członkowskim, lub zaproponować, że sam poprowadzi postępowanie przygotowawcze, zgodnie z art. 23 ust. 3 i 4.

SEKCJA 2

POWOŁYWANIE I ODWOŁYWANIE CZŁONKÓW PROKURATURY EUROPEJSKIEJ

Artykuł 13

Powoływanie i odwoływanie Europejskiego Prokuratora Generalnego

1. Europejski Prokurator Generalny jest powoływany za obopólną zgodą Parlamentu Europejskiego i Rady na siedmioletnią, nieodnawialną kadencję. Rada podejmuje decyzję zwykłą większością głosów.

2. Europejski Prokurator Generalny wybierany jest spośród kandydatów:

   a) którzy są aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa państw członkowskich lub aktywnymi prokuratorami europejskimi;

   b) odznaczają się niekwestionowaną niezależnością;

   c) posiadają kwalifikacje wymagane do sprawowania w swoim państwie członkowskim najwyższych funkcji prokuratorskich lub sędziowskich oraz mają odnośne doświadczenie praktyczne w działaniu krajowych systemów prawnych, w dochodzeniach finansowych i w międzynarodowej współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych lub też pełnią funkcję prokuratorów europejskich; oraz

   d) posiadają wystarczające doświadczenie na stanowiskach kierowniczych oraz kwalifikacje na to stanowisko.

3. Wybór odbywa się na podstawie otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur publikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, w następstwie którego komisja selekcyjna sporządza krótką listę zakwalifikowanych kandydatów i przedkłada ją Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie. Komisja składa się z 12 osób wybieranych spośród byłych członków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Trybunału Obrachunkowego, byłych przedstawicieli krajowych w Eurojuście, członków krajowych sądów najwyższych, osób piastujących wysokie stanowiska prokuratorskie i prawników o uznanych kompetencjach; jedną z tych osób proponuje Parlament Europejski. Rada ustanawia zasady działalności komisji i przyjmuje decyzję w sprawie mianowania jej członków na podstawie wniosku Komisji.

3a. Jeżeli na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego powołany zostanie prokurator europejski, jego stanowisko prokuratora europejskiego zostaje natychmiast obsadzone zgodnie z procedurą określoną w art. 14 ust. 1 i 2.

4. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji odwołać Europejskiego Prokuratora Generalnego, jeżeli uzna, że nie jest on już w stanie pełnić swoich obowiązków lub że jest winny poważnego uchybienia.

5. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny złoży rezygnację, zostanie odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska, jego stanowisko zostaje natychmiast obsadzone zgodnie z procedurą określoną w ust. 1–3.

Artykuł 13a

Powoływanie i odwoływanie zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego

1. Kolegium powołuje dwóch prokuratorów europejskich na stanowiska zastępców Europejskiego Prokuratora Generalnego na odnawialną trzyletnią kadencję, która nie może jednak przekraczać terminu zakończenia ich kadencji na stanowiskach prokuratorów europejskich. Procedurę ich wyboru określa regulamin wewnętrzny. Zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego zachowują swój status prokuratorów europejskich.

2. Zasady i warunki pełnienia funkcji zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego określone są w regulaminie wewnętrznym. Jeżeli jeden z prokuratorów europejskich nie jest już w stanie pełnić swoich obowiązków zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, kolegium może zgodnie z regulaminem wewnętrznym podjąć decyzję stwierdzającą, że nie będzie on pełnił funkcji zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego i że zostaje odwołany z tego stanowiska.

3. Jeżeli zastępca Europejskiego Prokuratora Generalnego złoży rezygnację, zostanie odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska, jego stanowisko zostaje natychmiast obsadzone zgodnie z procedurą określoną w ust. 1 niniejszego artykułu. Z zastrzeżeniem przepisów art. 14 pozostaje on na stanowisku prokuratora europejskiego.

Artykuł 14

Powoływanie i odwoływanie prokuratorów europejskich

1. Każde państwo członkowskie wskazuje trzech kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego spośród kandydatów, którzy:

   a) są aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa państw członkowskich;

   b) odznaczają się niekwestionowaną niezależnością; oraz

   c) posiadają kwalifikacje wymagane do sprawowania w swoim państwie członkowskim wysokiej funkcji prokuratorskiej lub sędziowskiej oraz mają odnośne doświadczenie praktyczne w działaniu krajowych systemów prawnych, w dochodzeniach finansowych i w międzynarodowej współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych.

2. Rada po otrzymaniu od komisji selekcyjnej, o której mowa w art. 13 ust. 3, opinii wraz z uzasadnieniem dokonuje wyboru i powołuje jednego z kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego odpowiedniego państwa członkowskiego. Jeżeli zdaniem komisji selekcyjnej kandydat nie spełnia warunków, by pełnić obowiązki prokuratora europejskiego, opinia ta jest dla Rady wiążąca.

3. Rada wybiera i powołuje prokuratorów europejskich zwykłą większością głosów na sześcioletnią, nieodnawialną kadencję. Rada może podjąć decyzję o przedłużeniu tego mandatu na nie więcej niż trzy lata po zakończeniu tej sześcioletniej kadencji.

4. Co trzy lata następuje wymiana jednej trzeciej prokuratorów europejskich. Rada przyjmuje zwykłą większością głosów przepisy przejściowe dotyczące powoływania prokuratorów europejskich na pierwszą kadencję i podczas jej trwania.

5. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady lub Komisji odwołać prokuratora europejskiego, jeżeli uzna, że nie jest on już w stanie pełnić swoich obowiązków lub że jest winny poważnego uchybienia.

6. Jeżeli prokurator europejski złoży rezygnację lub zostanie odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska, jego stanowisko zostaje natychmiast obsadzone zgodnie z procedurą określoną w ust. 1 i 2. Jeżeli prokurator europejski pełni funkcję zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, zostaje on automatycznie odwołany także z tego stanowiska.

7. Mianując prokuratorów europejskich, kolegium za każdym razem wyznacza spośród delegowanych prokuratorów europejskich tego samego państwa członkowskiego osobę, która zastąpi prokuratora europejskiego, jeśli nie będzie on w stanie pełnić swoich funkcji lub jeśli ustąpi z urzędu zgodnie z ust. 5 i 6.

   Gdy kolegium stwierdzi potrzebę zastępstwa, wyznaczona osoba działa jako tymczasowy prokurator europejski przez okres nieprzekraczający 3 miesięcy, do czasu zastąpienia lub powrotu danego prokuratora europejskiego. Jeżeli jest to niezbędne, w odpowiedzi na stosowny wniosek kolegium może przedłużyć ten okres. Mechanizmy i tryb tymczasowego zastępstwa są określone i uregulowane w regulaminie wewnętrznym.

Artykuł 15

Powoływanie i odwoływanie delegowanych prokuratorów europejskich

1. Na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego kolegium powołuje delegowanych prokuratorów europejskich wskazanych przez państwa członkowskie. Kolegium może odrzucić kandydaturę wskazanej osoby, jeżeli nie spełnia ona kryteriów określonych w ust. 2. Delegowani prokuratorzy europejscy zostają powołani na pięcioletnią, odnawialną kadencję.

2. Delegowani prokuratorzy europejscy powinni być aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa państw członkowskich, które ich wskazały, od momentu powołania na urząd delegowanego prokuratora europejskiego aż do ich odwołania. Powinni odznaczać się niekwestionowaną niezależnością, a ponadto posiadać niezbędne kwalifikacje oraz mieć odnośne doświadczenie praktyczne w swoim krajowym systemie prawnym.

3. Kolegium odwołuje delegowanego prokuratora europejskiego, jeżeli uzna, że przestał on spełniać wymogi określone w ust. 2 lub że nie jest w stanie pełnić swoich obowiązków lub że jest winny poważnego uchybienia.

4. Jeżeli państwo członkowskie postanowi odwołać prokuratora krajowego, który został powołany na stanowisko delegowanego prokuratora europejskiego, lub wszcząć wobec niego postępowanie dyscyplinarne z powodów niezwiązanych z jego obowiązkami na mocy niniejszego rozporządzenia, przed podjęciem takiego działania informuje ono o tym Europejskiego Prokuratora Generalnego. Państwo członkowskie nie może, bez zgody Europejskiego Prokuratora Generalnego, odwołać delegowanego prokuratora europejskiego ani wszcząć wobec niego postępowania dyscyplinarnego z powodów, które wiążą się z jego obowiązkami na mocy niniejszego rozporządzenia. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny nie wyrazi zgody, dane państwo członkowskie może zwrócić się do kolegium o ponowne rozpatrzenie sprawy.

5. Jeżeli delegowany prokurator europejski złoży rezygnację, jeżeli jego działalność nie jest już Prokuraturze niezbędna do wykonywania jej obowiązków lub jeżeli zostanie on odwołany lub z innego powodu ustąpi ze stanowiska, właściwe państwo członkowskie natychmiast informuje Europejskiego Prokuratora Generalnego i w razie konieczności wskazuje innego prokuratora do powołania na stanowisko nowego delegowanego prokuratora europejskiego zgodnie z ust. 1.

Artykuł 15a

Status dyrektora administracyjnego

1. Dyrektor administracyjny jest pracownikiem zatrudnianym w Prokuraturze Europejskiej na czas określony zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej. [8]

2. Dyrektor administracyjny jest powoływany przez kolegium z listy kandydatów zaproponowanej przez Europejskiego Prokuratora Generalnego na podstawie otwartej i przejrzystej procedury naboru zgodnie z regulaminem wewnętrznym Prokuratury Europejskiej. Do celów zawarcia umowy z dyrektorem administracyjnym Prokuratura Europejska jest reprezentowana przez Europejskiego Prokuratora Generalnego.

3. Kadencja dyrektora administracyjnego trwa cztery lata. Przed upływem tego okresu kolegium przeprowadza ocenę ogólną, w której uwzględnia się ocenę pracy dyrektora administracyjnego.

4. Kolegium, działając na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego, który uwzględnia ocenę ogólną wspomnianą w ust. 3, może przedłużyć kadencję dyrektora administracyjnego jeden raz, na okres nie dłuższy niż cztery lata.

[8] Rozporządzenie nr 31 (EWG), 11 (EWEA) ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 45 z 14.6.1962, s. 1385).

5. Dyrektor administracyjny, którego kadencja została przedłużona, nie może uczestniczyć w kolejnej procedurze naboru na to samo stanowisko po zakończeniu całej kadencji.

6. Dyrektor administracyjny odpowiada przed Europejskim Prokuratorem Generalnym i przed kolegium.

7. Dyrektor administracyjny może zostać odwołany ze stanowiska na mocy decyzji kolegium podjętej większością dwóch trzecich głosów jego członków i bez uszczerbku dla przepisów mających zastosowanie do rozwiązania umowy ujętych w regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia innych pracowników.

Artykuł 15b

Obowiązki dyrektora administracyjnego

1. Do celów administracyjnych i budżetowych Prokuraturą Europejską zarządza jej dyrektor administracyjny.

2. Bez uszczerbku dla uprawnień kolegium lub Europejskiego Prokuratora Generalnego, dyrektor administracyjny jest niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków i nie dąży do uzyskania ani nie przyjmuje poleceń od rządów ani innych podmiotów.

3. Dyrektor administracyjny jest przedstawicielem prawnym Prokuratury Europejskiej do celów administracyjnych i budżetowych. Dyrektor administracyjny wykonuje budżet Prokuratury Europejskiej.

4. Dyrektor administracyjny odpowiada za wykonanie zadań administracyjnych powierzonych Prokuraturze Europejskiej, a w szczególności za:

a) bieżące zarządzanie Prokuraturą Europejską i pracownikami;

b) wdrażanie decyzji przyjętych przez Europejskiego Prokuratora Generalnego lub kolegium;

c) przygotowanie propozycji dotyczącej dokumentu zawierającego program roczny i wieloletni i przedłożenie jej Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu;

d) wdrożenie dokumentu zawierającego program roczny i wieloletni oraz przekazywanie kolegium sprawozdań z jego realizacji;

e) przygotowanie tych części sprawozdania rocznego z działalności Prokuratury Europejskiej, które są poświęcone kwestiom administracyjnym i budżetowym;

f) przygotowanie planu działania w następstwie wniosków z wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z audytu, ocen i dochodzeń, w tym tych przeprowadzonych przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i OLAF, oraz przekazywanie im i kolegium dwa razy w roku stosownych sprawozdań;

g) przygotowanie wewnętrznej strategii zwalczania nadużyć finansowych dla Prokuratury Europejskiej i przedstawianie jej kolegium do przyjęcia;

h) przygotowanie propozycji dotyczącej projektu przepisów finansowych mających zastosowanie do Prokuratury Europejskiej i przedłożenie jej Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu;

i) przygotowanie propozycji dotyczącej projektu preliminarza dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej i przedłożenie jej Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu;

j) zapewnienie niezbędnego wsparcia administracyjnego w celu ułatwienia działań operacyjnych Prokuratury Europejskiej;

k) zapewnienie wsparcia dla Europejskiego Prokuratora Generalnego i jego zastępców w wykonywaniu przez nich obowiązków.

Artykuł 15c

Tymczasowe rozwiązania administracyjne dotyczące Prokuratury Europejskiej

1. Komisja odpowiada – w oparciu o tymczasowe środki budżetowe przydzielone w swoim budżecie – za ustanowienie i początkowe administracyjne funkcjonowanie Prokuratury Europejskiej do czasu, aż uzyska ona zdolność do wykonywania swojego budżetu. W tym celu Komisja może:

   a) wyznaczyć, po skonsultowaniu się z Radą, urzędnika Komisji, który będzie działał w charakterze tymczasowego dyrektora administracyjnego i będzie pełnił obowiązki powierzone dyrektorowi administracyjnemu, w tym wykonywał uprawnienia organu powołującego – odnośnie do pracowników administracyjnych Prokuratury Europejskiej, w przypadku wszystkich stanowisk pracowniczych, które muszą zostać obsadzone przed objęciem przez dyrektora administracyjnego jego obowiązków zgodnie z art. 15a – przyznane w regulaminie pracowniczym i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej;

   b) oferować Prokuraturze Europejskiej pomoc, w szczególności poprzez oddelegowanie ograniczonej liczby urzędników Komisji niezbędnych do wykonywania działań administracyjnych Prokuratury pod kierunkiem tymczasowego dyrektora administracyjnego.

2. Tymczasowy dyrektor administracyjny może zatwierdzać wszelkie płatności pokrywane ze środków zapisanych w budżecie Prokuratury Europejskiej i może zawierać umowy, w tym umowy o pracę.

3. Po objęciu obowiązków przez kolegium zgodnie z art. 8 ust. 1 tymczasowy dyrektor administracyjny wykonuje swoje obowiązki zgodnie z art. 15a ust. 6. Tymczasowy dyrektor administracyjny kończy sprawowanie swojej funkcji z chwilą objęcia obowiązków przez dyrektora administracyjnego, po tym jak zostanie on powołany przez kolegium zgodnie z art. 15a.

4. Do czasu objęcia przez kolegium jego obowiązków zgodnie z art. 8 ust. 1 Komisja sprawuje swoje funkcje określone w niniejszym artykule w porozumieniu z grupą ekspertów, w której skład wchodzą przedstawiciele państw członkowskich uczestniczących w ustanowieniu Prokuratury Europejskiej.

SEKCJA 3

REGULAMIN WEWNĘTRZNY

Artykuł 16

Regulamin wewnętrzny Prokuratury Europejskiej

1. Organizacja pracy Prokuratury Europejskiej jest uregulowana w jej regulaminie wewnętrznym.

2. Projekt regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej powinien zostać przygotowany przez Europejskiego Prokuratora Generalnego i przyjęty większością dwóch trzecich głosów kolegium niezwłocznie po utworzeniu Prokuratury.

3. Każdy prokurator europejski może zaproponować zmiany do regulaminu wewnętrznego, które są przyjmowane większością dwóch trzecich głosów kolegium.

ROZDZIAŁ IIIA

WŁAŚCIWOŚĆ I WYKONYWANIE WŁAŚCIWOŚCI PROKURATURY EUROPEJSKIEJ

SEKCJA 1

WŁAŚCIWOŚĆ PROKURATURY EUROPEJSKIEJ

Artykuł 17

Właściwość rzeczowa Prokuratury Europejskiej

1. Prokuratura Europejska jest właściwa w sprawach dotyczących przestępstw naruszających interesy finansowe Unii określonych w dyrektywie 2017/xx/UE, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, bez względu na to, czy zgodnie z prawem krajowym ten sam czyn zabroniony można uznać za inny rodzaj przestępstwa.

1a. Prokuratura Europejska jest również właściwa w sprawach dotyczących przestępstw związanych z udziałem w organizacji przestępczej określonych w decyzji ramowej 2008/841/WSiSW, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego, jeżeli celem działalności przestępczej takiej organizacji jest popełnianie jednego z przestępstw, o których mowa w ust. 1.

2. Prokuratura Europejska jest również właściwa w sprawach dotyczących każdego innego przestępstwa nierozerwalnie związanego z czynem zabronionym objętym zakresem zastosowania ust. 1 niniejszego artykułu. Właściwość w odniesieniu do takiego przestępstwa może być wykonywana wyłącznie zgodnie z art. 20 ust. 3.

3. W żadnym przypadku Prokuratura Europejska nie jest właściwa w sprawach przestępstw mających związek z krajowymi podatkami bezpośrednimi i niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na strukturę i funkcjonowanie administracji podatkowej państw członkowskich.

Artykuł 18

Właściwość miejscowa i osobowa Prokuratury Europejskiej

Prokuratura Europejska jest właściwa w sprawach dotyczących przestępstw, o których mowa w art. 17, jeżeli takie przestępstwa:

a) zostały w całości lub w części popełnione na terytorium jednego państwa członkowskiego lub kilku państw członkowskich; lub

b) zostały popełnione przez obywatela państwa członkowskiego, o ile jedno z państw członkowskich ma jurysdykcję względem takich przestępstw popełnianych poza jego terytorium; lub

c) zostały popełnione poza terytoriami, o których mowa w lit. a), przez osobę, do której w chwili popełnienia przestępstwa miał zastosowanie regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich lub warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, o ile jedno z państw członkowskich ma jurysdykcję względem takich przestępstw popełnianych poza jego terytorium.

SEKCJA 2

WYKONYWANIE WŁAŚCIWOŚCI

PROKURATURY EUROPEJSKIEJ

Artykuł 19

Zgłaszanie, rejestrowanie i weryfikowanie informacji

1. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz organy państw członkowskich właściwe zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym bez zbędnej zwłoki informują Prokuraturę Europejską o każdym czynie zabronionym, w sprawie którego może ona wykonywać swoją właściwość zgodnie z art. 17, art. 20 ust. 2 i art. 20 ust. 3.

1a. Jeżeli organ sądowy lub organ ścigania państwa członkowskiego wszczyna postępowanie przygotowawcze w sprawie przestępstwa, w odniesieniu do którego Prokuratura Europejska może wykonywać swoją właściwość zgodnie z art. 17, art. 20 ust. 2 i art. 20 ust. 3, lub jeżeli w dowolnym momencie po wszczęciu postępowania przygotowawczego właściwy organ sądowy lub właściwy organ ścigania państwa członkowskiego stwierdzi, że postępowanie to dotyczy takiego przestępstwa, organ ten bez zbędnej zwłoki informuje o tym Prokuraturę Europejską, tak by mogła ona zdecydować, czy zamierza skorzystać z przysługującego jej zgodnie z art. 22a prawa do przejęcia sprawy.

1b. Przekazywane informacje obejmują co najmniej opis okoliczności faktycznych, w tym ocenę szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona, możliwą kwalifikację prawną czynu oraz wszelkie dostępne informacje o ewentualnych pokrzywdzonych, podejrzanych i innych powiązanych osobach.

1c. Prokuraturze Europejskiej przekazuje się również informacje zgodnie z ust. 1 i 1a niniejszego artykułu, w przypadkach gdy nie można ocenić, czy spełnione są kryteria określone w art. 20 ust. 2 i art. 20 ust. 3, lub w przypadkach gdy należy ocenić, czy nierozerwalnie związane przestępstwo ma charakter instrumentalny, o czym mowa w art. 20 ust. 3 lit. aa).

2. Informacje przekazywane Prokuraturze Europejskiej są rejestrowane i weryfikowane zgodnie z jej regulaminem wewnętrznym. Celem weryfikacji jest ustalenie, czy na podstawie informacji przekazanych zgodnie z ust. 1 i 1a istnieją przesłanki wszczęcia postępowania przygotowawczego lub skorzystania z prawa do przejęcia sprawy.

3. Jeżeli po przeprowadzeniu weryfikacji Prokuratura Europejska zdecyduje, że nie ma przesłanek wszczęcia postępowania przygotowawczego zgodnie z art. 22 ani skorzystania z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z art. 22a, powody jej decyzji należy odnotować w systemie zarządzania sprawami.

   O podjętej decyzji Prokuratura Europejska informuje zarówno organ, który zgodnie z ust. 1 lub 1a zgłosił popełnienie czynu zabronionego, jak i pokrzywdzonych w wyniku przestępstwa oraz, jeśli przewiduje to prawo krajowe, inne osoby, które zgłosiły popełnienie czynu zabronionego.

4. Jeżeli Prokuratura Europejska dowie się, że mogło dojść do popełnienia przestępstwa nienależącego do jej właściwości, bez zbędnej zwłoki informuje o tym właściwe organy krajowe i przekazuje im wszelkie istotne dowody.

5. Prokuratura Europejska może zwrócić się do instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii oraz do organów państw członkowskich o przekazanie jej dalszych istotnych informacji, którymi one dysponują. Informacje te mogą również dotyczyć naruszeń, które wyrządziły szkodę interesom finansowym Unii, ale które nie należą do właściwości Prokuratury Europejskiej wynikającej z art. 20 ust. 2, jeżeli konieczne jest ustalenie związków z czynem zabronionym, w sprawie którego Prokuratura Europejska jest właściwa. O przekazanie takich informacji można również wystąpić po to, by zgodnie z art. 8 ust. 2 kolegium mogło wydać ogólne wytyczne w sprawie interpretacji obowiązku informowania Prokuratury Europejskiej o sprawach objętych zakresem zastosowania art. 20 ust. 2.

Artykuł 20

Wykonywanie właściwości Prokuratury Europejskiej

1. Prokuratura Europejska wykonuje swoją właściwość, wszczynając postępowanie przygotowawcze zgodnie z art. 22 lub podejmując decyzję o skorzystaniu z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z art. 22a. Jeżeli Prokuratura Europejska zdecyduje o wykonywaniu swojej właściwości, właściwe organy krajowe odstępują od wykonywania swojej właściwości w zakresie tego samego czynu zabronionego.

2. Jeżeli przestępstwo objęte zakresem zastosowania art. 17 wyrządziło lub może wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę, której wartość jest mniejsza niż 10 000 EUR, Prokuratura Europejska może wykonywać swoją właściwość wyłącznie pod warunkiem że:

   a) sprawa wywołuje na szczeblu Unii skutki, które wymagają prowadzenia postępowania przygotowawczego przez Prokuraturę Europejską, lub

   b) o popełnienie przestępstwa mogą być podejrzani urzędnicy lub inni pracownicy Unii Europejskiej lub członkowie instytucji Unii.

   W stosownych przypadkach Prokuratura Europejska zasięga opinii właściwych organów krajowych lub organów unijnych, aby ustalić, czy spełnione są kryteria określone w lit. a) i b).

3. Prokuratura Europejska odstępuje od wykonywania swojej właściwości w odniesieniu do przestępstw objętych zakresem zastosowania art. 17 i po zasięgnięciu opinii właściwych organów krajowych bez zbędnej zwłoki przekazuje im sprawę zgodnie z art. 28a, jeżeli:

   a) maksymalny wymiar kary przewidziany w prawie krajowym za przestępstwo objęte zakresem zastosowania art. 17 ust. 1 jest niższy niż maksymalny wymiar kary za przestępstwo nierozerwalnie związane, o którym mowa w art. 17 ust. 2; lub

   aa) maksymalny wymiar kary przewidziany w prawie krajowym za przestępstwo objęte zakresem zastosowania art. 17 ust. 1 jest równy maksymalnemu wymiarowi kary za przestępstwo nierozerwalnie związane, o którym mowa w art. 17 ust. 2, chyba że przestępstwo nierozerwalnie związane nie odegrało instrumentalnej roli w popełnianiu przestępstwa objętego zakresem zastosowania art. 17 ust. 1; lub

b) istnieją podstawy, by przypuszczać, że wysokość szkody, która została wyrządzona lub może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii w związku z przestępstwem, o którym mowa w art. 17, nie przekracza wysokości szkody, która została wyrządzona lub może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu.

Lit. b) niniejszego ustępu nie ma zastosowania do przestępstw, o których mowa w art. 3 lit. a) i d) dyrektywy 2017/xx/UE, zgodnie z jej transpozycją do prawa krajowego.

3a. Prokuratura Europejska może, za zgodą odpowiednich krajowych organów ścigania, wykonywać swoją właściwość nawet w przypadku spraw, które w innych okolicznościach byłyby wyłączone ze względu na zastosowanie ust. 3 lit. a).

4. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki informuje właściwe organy krajowe o podjęciu decyzji w sprawie wykonania lub odstąpienia od wykonania swojej właściwości.

5. Jeżeli Prokuratura Europejska i krajowe organy ścigania nie osiągną porozumienia co do tego, czy dany czyn zabroniony objęty jest zakresem zastosowania art. 17 ust. 1a, art. 17 ust. 2, art. 20 ust. 2 lub art. 20 ust. 3, decyzję o tym, kto jest właściwy do prowadzenia postępowania przygotowawczego w danej sprawie, podejmują organy krajowe uprawnione do rozstrzygania sporów o właściwość w zakresie postępowania przygotowawczego na szczeblu krajowym. Państwa członkowskie określają, który organ krajowy będzie rozstrzygał spór o właściwość.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY DOTYCZĄCE POSTĘPOWAŃ PRZYGOTOWAWCZYCH, CZYNNOŚCI W RAMACH POSTĘPOWAŃ PRZYGOTOWAWCZYCH, OSKARŻANIA I DZIAŁAŃ ALTERNATYWNYCH WOBEC OSKARŻANIA

SEKCJA 1

PRZEPISY DOTYCZĄCE POSTĘPOWAŃ PRZYGOTOWAWCZYCH

Artykuł 22

Wszczęcie postępowania przygotowawczego i podział kompetencji w ramach Prokuratury Europejskiej

1. W przypadku gdy zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym istnieją uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo należące do właściwości Prokuratury Europejskiej, delegowany prokurator europejski w państwie członkowskim, które zgodnie ze swoim prawem krajowym ma jurysdykcję w odniesieniu do tego przestępstwa, wszczyna postępowanie przygotowawcze, bez uszczerbku dla przepisów określonych w art. 20 ust. 2 i 3, i odnotowuje ten fakt w systemie zarządzania sprawami.

2. Jeżeli po weryfikacji zgodnie z art. 19 ust. 2 Prokuratura Europejska postanowi wszcząć postępowanie przygotowawcze, bez zbędnej zwłoki informuje o tym organ, który zgłosił popełnienie czynu zabronionego zgodnie z art. 19 ust. 1 lub art. 19 ust. 1a.

3. Jeżeli delegowany prokurator europejski nie wszczął postępowania przygotowawczego, stała izba, której przydzielono sprawę, na warunkach określonych w ust. 1 wydaje delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenie, by wszczął postępowanie przygotowawcze.

4. Co do zasady postępowanie wszczyna i prowadzi delegowany prokurator europejski z państwa członkowskiego, w którym koncentruje się działalność przestępcza lub, jeśli popełnionych zostało kilka przestępstw powiązanych ze sobą i należących do właściwości Prokuratury – delegowany prokurator europejski z państwa członkowskiego, w którym popełniono większość tych przestępstw. Delegowany prokurator europejski z innego państwa członkowskiego, które ma jurysdykcję w tej sprawie, może wszcząć postępowanie przygotowawcze lub otrzymać od właściwej stałej izby polecenie wszczęcia takiego postępowania wyłącznie wtedy, gdy odstąpienie od zasady określonej w poprzednim zdaniu jest należycie uzasadnione w świetle następujących kryteriów, uszeregowanych według ważności:

   a) miejsce zwykłego pobytu podejrzanego lub oskarżonego;

   b) obywatelstwo podejrzanego lub oskarżonego;

   c) miejsce, w którym wyrządzona została główna szkoda finansowa.

5. Do czasu podjęcia decyzji o wniesieniu oskarżenia zgodnie z art. 30 właściwa stała izba może – w sprawie objętej jurysdykcją więcej niż jednego państwa członkowskiego i po konsultacji z odpowiednimi prokuratorami europejskimi lub delegowanymi prokuratorami europejskimi – podjąć decyzję o:

   a) przydzieleniu sprawy delegowanemu prokuratorowi europejskiemu w innym państwie członkowskim;

   b) połączeniu lub podziale spraw i wybraniu dla każdej z tych spraw delegowanego prokuratora europejskiego, który będzie prowadził sprawę;

   jeżeli takie decyzje leżą w ogólnym interesie wymiaru sprawiedliwości i są zgodne z kryteriami wyboru delegowanego prokuratora europejskiego, który ma prowadzić sprawę zgodnie z ust. 4.

6. Przy podejmowaniu decyzji o przydzieleniu sprawy innemu prokuratorowi, jej połączeniu lub podziale stała izba bierze pod uwagę etap, na którym znajduje się postępowanie przygotowawcze.

7. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki informuje właściwe organy krajowe o wszelkich decyzjach dotyczących wszczęcia postępowania przygotowawczego.

Artykuł 22a

Prawo do przejęcia sprawy

1. Po otrzymaniu zgodnie z art. 19 ust. 1a wszystkich istotnych informacji Prokuratura Europejska jak najszybciej, ale nie później niż w terminie pięciu dni od otrzymania informacji od organów krajowych, podejmuje decyzję, czy zamierza skorzystać z prawa do przejęcia sprawy; o decyzji tej informuje organy krajowe. Europejski Prokurator Generalny może w konkretnej sprawie podjąć odpowiednio uzasadnioną decyzję o przedłużeniu terminu o niewięcej niż kolejne pięć dni; o decyzji tej informuje organy krajowe.

1a. Przed upływem tych terminów organy krajowe nie podejmują żadnej decyzji na mocy prawa krajowego, która mogłaby spowodować, że Prokuratura Europejska nie będzie mogła skorzystać z prawa do przejęcia sprawy.

Organy krajowe podejmują wszelkie pilne czynności, które zgodnie z prawem krajowym są niezbędne do zapewnienia efektywnego postępowania przygotowawczego oraz wnoszenia i popierania oskarżeń.

2. Jeżeli Prokuratura Europejska, w inny sposób niż na podstawie informacji, o których mowa w art. 19 ust. 1a, poweźmie wiadomość, że właściwe organy państwa członkowskiego już wszczęły postępowanie przygotowawcze w sprawie przestępstwa, w odniesieniu do którego mogłaby ona być właściwa, niezwłocznie informuje o tym te organy. Po otrzymaniu zgodnie z art. 19 ust. 1a stosownych informacji Prokuratura Europejska podejmuje decyzję, czy zamierza skorzystać z prawa do przejęcia sprawy. Decyzję tę podejmuje się w terminie określonym w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. W stosownych przypadkach Prokuratura Europejska, zanim podejmie decyzję, czy zamierza skorzystać z prawa do przejęcia sprawy, zasięga opinii właściwych organów odnośnego państwa członkowskiego.

4. Jeżeli Prokuratura Europejska korzysta z prawa do przejęcia sprawy, właściwe organy państw członkowskich przekazują jej akta sprawy i nie podejmują żadnych dalszych czynności w ramach postępowania przygotowawczego względem tego samego przestępstwa.

5. Ustanowione w niniejszym artykule prawo do przejęcia sprawy może wykonywać delegowany prokurator europejski z każdego państwa członkowskiego, którego właściwe organy wszczęły postępowanie przygotowawcze w sprawie przestępstwa objętego zakresem zastosowania art. 17 i art. 18. Jeżeli delegowany prokurator europejski, który otrzymał informacje zgodnie z art. 19 ust. 1a, postanowi nie skorzystać z prawa do przejęcia sprawy, informuje o tym za pośrednictwem prokuratora europejskiego ze swojego państwa członkowskiego właściwą stałą izbę, tak by mogła ona podjąć decyzję zgodnie z art. 9 ust. 3a.

6. Jeżeli Prokuratura Europejska odstąpiła od wykonywania swojej właściwości, bez zbędnej zwłoki informuje o tym właściwe organy krajowe. W trakcie postępowania właściwe organy krajowe informują Prokuraturę o wszelkich nowych okolicznościach faktycznych, które mogłyby być dla niej podstawą do zmiany podjętej decyzji.

   Po otrzymaniu takich informacji Prokuratura Europejska może skorzystać z prawa do przejęcia sprawy, chyba że krajowe postępowanie przygotowawcze zostało już zamknięte, a akt oskarżenia został wniesiony do sądu. Stosowną decyzję podejmuje się w terminie określonym w ust. 1.

7. Jeżeli w przypadku przestępstw, które wyrządziły lub mogą wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę w wysokości niższej niż 100 000 EUR, kolegium stwierdzi, że ze względu na niewielką wagę przestępstwa lub mały stopień złożoności postępowania w danej sprawie nie ma potrzeby prowadzenia postępowania przygotowawczego ani popierania oskarżania na szczeblu Unii, zgodnie z art. 8 ust. 2 wydaje ogólne wytyczne pozwalające delegowanym prokuratorom europejskim podejmować w sposób niezależny i bez zbędnej zwłoki decyzje o odstąpieniu od przejęcia sprawy.

   Wytyczne określają w jak najbardziej szczegółowy sposób okoliczności, do których mają zastosowanie, przedstawiając jasne kryteria i uwzględniając zwłaszcza charakter przestępstwa, pilny charakter sprawy oraz zobowiązanie właściwych organów krajowych do podjęcia wszelkich niezbędnych czynności w celu odzyskania pełnej kwoty odpowiadającej szkodzie wyrządzonej interesom finansowym Unii.

8. Aby zapewnić spójne stosowanie wytycznych, delegowany prokurator europejski informuje właściwą stałą izbę o każdej decyzji podjętej zgodnie z ust. 7, a każda stała izba co roku przedstawia kolegium sprawozdanie ze stosowania tych wytycznych.

Artykuł 23

Prowadzenie postępowania przygotowawczego

1. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i prawem krajowym, samodzielnie przeprowadzić czynności w ramach postępowania przygotowawczego i inne czynności lub wydać właściwym organom w swoim państwie członkowskim polecenie, by takie czynności przeprowadziły. Organy te zgodnie z prawem krajowym zapewniają wykonanie wszystkich poleceń i podejmują czynności im wyznaczone. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zgłasza właściwemu prokuratorowi europejskiemu i stałej izbie, poprzez system zarządzania sprawami, wszelkie znaczące zmiany, jakie zaszły w danej sprawie, zgodnie z przepisami określonymi w regulaminie wewnętrznym.

2. W dowolnym momencie w trakcie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Europejską właściwe organy krajowe podejmują zgodnie z prawem krajowym pilne czynności niezbędne do zapewnienia efektywności tego postępowania, nawet jeśli nie jest to działanie w odpowiedzi na konkretne polecenie wydane przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę. Organy krajowe bez zbędnej zwłoki informują delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę o podjętych pilnych czynnościach.

3. Właściwa stała izba może, na wniosek nadzorującego prokuratora europejskiego, podjąć decyzję o przydzieleniu sprawy innemu delegowanemu prokuratorowi europejskiemu w tym samym państwie członkowskim, jeżeli delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę:

   a) nie może prowadzić postępowania przygotowawczego ani wnieść i popierać oskarżania; lub

   b) nie wykonuje poleceń właściwej stałej izby lub prokuratora europejskiego.

4. W wyjątkowych przypadkach i po uzyskaniu zgody właściwej stałej izby nadzorujący prokurator europejski może podjąć odpowiednio uzasadnioną decyzję o prowadzeniu postępowania przygotowawczego samodzielnie – w drodze samodzielnego przeprowadzenia czynności w ramach postępowania przygotowawczego i innych czynności lub poprzez wydanie polecenia właściwym organom w swoim państwie członkowskim – jeżeli wydaje się to niezbędne z uwagi na efektywność postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżania, ze względu na jedno lub kilka z następujących kryteriów:

   a) waga przestępstwa, zwłaszcza w świetle jego ewentualnych skutków na szczeblu Unii;

   b) jeżeli postępowanie przygotowawcze dotyczy urzędników lub innych pracowników Unii Europejskiej lub członków instytucji;

   c) w przypadku niezadziałania mechanizmu przydzielenia sprawy innemu prokuratorowi, przewidzianego w ust. 3.

   W takich wyjątkowych okolicznościach państwa członkowskie zapewniają, by prokurator europejski był uprawniony do zarządzenia przeprowadzenia czynności w ramach postępowania przygotowawczego lub innych czynności lub do złożenia wniosku o przeprowadzenie takich czynności oraz by miał uprawnienia, zakres odpowiedzialności i obowiązki delegowanego prokuratora europejskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i prawem krajowym.

   Właściwe organy krajowe i delegowani prokuratorzy europejscy związani ze sprawą są informowani bez zbędnej zwłoki o decyzji podjętej na mocy niniejszego ustępu.

Artykuł 24

Uchylanie przywilejów lub immunitetów

1. W przypadku gdy postępowania przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Europejską dotyczą osób chronionych przywilejami lub immunitetami na podstawie prawa krajowego i taki przywilej lub immunitet stanowi przeszkodę w przeprowadzeniu danego postępowania przygotowawczego, Europejski Prokurator Generalny składa pisemny wniosek, który zawiera uzasadnienie i w którym wnosi o uchylenie przywileju lub immunitetu zgodnie z procedurami określonymi w tym prawie krajowym.

2. W przypadku gdy postępowania przygotowawcze Prokuratury Europejskiej dotyczą osób chronionych przywilejami lub immunitetami na podstawie prawa Unii, w szczególności na podstawie Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, i taki przywilej lub immunitet stanowi przeszkodę w przeprowadzeniu danego postępowania przygotowawczego, Europejski Prokurator Generalny składa pisemny wniosek, który zawiera uzasadnienie i w którym wnosi o uchylenie przywileju lub immunitetu zgodnie z procedurami określonymi w prawie Unii.

SEKCJA 2

PRZEPISY DOTYCZĄCE CZYNNOŚCI W RAMACH POSTĘPOWANIA PRZYGOTOWAWCZEGO I INNYCH CZYNNOŚCI

Artykuł 25

Czynności w ramach postępowania przygotowawczego i inne czynności

1. Przynajmniej w przypadkach, w których maksymalny wymiar kary za przestępstwo będące przedmiotem postępowania przygotowawczego wynosi co najmniej cztery lata pozbawienia wolności, państwa członkowskie zapewniają, by delegowani prokuratorzy europejscy byli uprawnieni do zarządzenia przeprowadzenia następujących czynności w ramach postępowania przygotowawczego lub złożenia wniosku w sprawie następujących czynności w ramach postępowania przygotowawczego:

   a) przeszukania wszelkich obiektów, terenów, środków transportu, mieszkań prywatnych, ubrań i wszelkiej innej własności osobistej lub systemów komputerowych oraz zastosowania wszelkich środków zapobiegawczych niezbędnych do tego, by zachować ich integralność lub nie dopuścić do utraty lub zanieczyszczenia dowodów;

   b) doprowadzenia do przedstawienia wszelkich istotnych przedmiotów lub dokumentów, w oryginale lub w innej określonej formie;

   c) doprowadzenia do przedstawienia przechowywanych danych komputerowych, zakodowanych lub zdekodowanych, w oryginale lub w innej określonej formie, w tym danych dotyczących rachunków bankowych i danych o ruchu, z wyjątkiem danych specjalnie przechowywanych zgodnie z prawem krajowym na mocy art. 15 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[9];

   d) zatrzymywania narzędzi służących do popełnienia przestępstwa lub zatrzymywania korzyści z przestępstwa, w tym aktywów, jeżeli prawdopodobnie zostaną one skonfiskowane przez sąd rozpoznający sprawę oraz jeżeli istnieją podstawy, by uważać, że właściciel, posiadacz lub władający będzie dążył do udaremnienia wykonania wyroku nakazującego konfiskatę;

   e) przechwytywania wiadomości elektronicznych wysyłanych do podejrzanego lub oskarżonego lub przez podejrzanego lub oskarżonego za pomocą dowolnych połączeń elektronicznych, z których korzystają;

   f) identyfikowania i śledzenia wszelkich obiektów za pomocą środków technicznych, w tym dostaw niejawnie kontrolowanych.

---

[9] Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

1a. Bez uszczerbku dla art. 24, czynności w ramach postępowania przygotowawczego wymienione w ust. 1 niniejszego artykułu mogą podlegać warunkom zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, jeśli warunki takie są wyraźnie przewidziane dla szczególnych kategorii osób lub pracowników zobowiązanych na mocy prawa do zachowania poufności.

1b. Czynności w ramach postępowania przygotowawczego wymienione w ust. 1 lit. c), e) i f) niniejszego artykułu mogą podlegać dalszym warunkom, w tym ograniczeniom, przewidzianym w mającym zastosowanie prawie krajowym. Państwa członkowskie mogą w szczególności ograniczyć stosowanie ust. 1 lit. e) i f) niniejszego artykułu do określonych rodzajów poważnych przestępstw. Państwo członkowskie, które zamierzają wprowadzić takie ograniczenie, przekazuje Prokuraturze Europejskiej stosowną listę rodzajów poważnych przestępstw zgodnie z art. 73.

2. Oprócz przeprowadzania czynności, które wymieniono w ust. 1, delegowani prokuratorzy europejscy są uprawnieni do składania wniosków o przeprowadzenie w ich państwach członkowskich wszelkich innych czynności, jakie mogą stosować prokuratorzy na mocy prawa krajowego w podobnych sprawach krajowych, lub do zarządzenia takich czynności.

3. Delegowani prokuratorzy europejscy mogą zarządzać czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, tylko wtedy, gdy istnieją uzasadnione podstawy, by sądzić, że te konkretne czynności mogą doprowadzić do uzyskania informacji lub dowodów przydatnych do celów postępowania przygotowawczego, i jeśli nie istnieją inne dopuszczalne i mniej inwazyjne czynności, które mogłyby doprowadzić do tego samego celu. Procedury i tryb podejmowania tych czynności są określone przez mające zastosowanie prawo krajowe.

Artykuł 26

Transgraniczne postępowania przygotowawcze

1. Delegowani prokuratorzy europejscy działają w ścisłej współpracy, pomagając sobie nawzajem i regularnie się ze sobą konsultując w sprawach transgranicznych. Jeżeli określona czynność powinna zostać przeprowadzona w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym działa delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę, to prokurator ten podejmuje decyzję o przeprowadzeniu niezbędnej czynności i przekazuje ją do wykonania delegowanemu prokuratorowi europejskiemu działającemu w państwie członkowskim, w którym ta czynność ma zostać przeprowadzona.

2. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może przekazać do wykonania wszelkie czynności, do których podjęcia jest uprawniony zgodnie z art. 25. Przeprowadzenie takich czynności i ich uzasadnienie podlega prawu państwa członkowskiego, w którym działa delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę. Jeżeli delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę przekazuje do wykonania czynność w ramach postępowania przygotowawczego jednemu lub kilku delegowanym prokuratorom europejskim z innego państwa członkowskiego, jednocześnie informuje o tym nadzorującego go prokuratora europejskiego.

3. Jeżeli zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym działa pomocniczy delegowany prokurator europejski, do przeprowadzenia danej czynności wymagana jest zgoda organu sądowego, prokurator ten musi uzyskać taką zgodę zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego.

   Jeżeli organ sądowy nie wyda zgody na przeprowadzenie czynności, które przekazał do wykonania delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę, prokurator ten cofa przekazanie.

   Jeżeli jednak zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym działa pomocniczy delegowany prokurator europejski, nie jest wymagana taka zgoda organu sądowego, a jest ona wymagana zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym działa delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę, ten ostatni prokurator powinien uzyskać tę zgodę i załączyć ją do dokumentacji związanej z przekazaniem czynności do wykonania.

4. Pomocniczy delegowany prokurator europejski przeprowadza czynność przekazaną mu do wykonania lub wydaje właściwemu organowi krajowemu polecenie, by ją przeprowadził.

5. Jeżeli pomocniczy delegowany prokurator europejski stwierdzi, że:

a) dokumentacja związana z przekazaniem mu czynności do wykonania jest niekompletna lub zawiera oczywisty istotny błąd;

b) przedmiotowej czynności z uzasadnionych i obiektywnych powodów nie można przeprowadzić w terminie określonym w dokumentacji związanej z przekazaniem czynności do wykonania;

c) te same rezultaty, które przewiduje się dla przekazywanej do wykonania czynności, można by osiągnąć za pomocą innej, mniej inwazyjnej czynności; lub

d) przekazana do wykonania czynność nie istnieje lub nie byłaby dopuszczalna w podobnej sprawie krajowej zgodnie z prawem jego państwa członkowskiego,

informuje o tym nadzorującego go prokuratora europejskiego i konsultuje się z delegowanym prokuratorem europejskim prowadzącym sprawę w celu rozwiązania tej kwestii w ramach kontaktów dwustronnych.

5a. Jeżeli przekazywana do wykonania czynność nie istnieje w sytuacji krajowej bez elementów transgranicznych, lecz byłaby dopuszczalna w sytuacji transgranicznej podlegającej instrumentom prawnym dotyczącym wzajemnego uznawania lub współpracy transgranicznej, to odnośni delegowani prokuratorzy europejscy mogą, w porozumieniu z odnośnymi nadzorującymi prokuratorami europejskimi, korzystać z takich instrumentów.

6. Jeżeli delegowani prokuratorzy europejscy nie rozwiążą tej kwestii w terminie siedmiu dni roboczych, a czynności nadal są przekazywane do wykonania, kwestię przekazuje się właściwej stałej izbie. Tak samo postępuje się w przypadku, gdy przekazana czynność nie zostanie przeprowadzona w terminie określonym w dokumentacji dotyczącej przekazania czynności do wykonania ani w innym rozsądnym terminie.

7. Właściwa stała izba w niezbędnym zakresie wysłuchuje delegowanych prokuratorów europejskich związanych ze sprawą, a następnie bez zbędnej zwłoki oraz zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i z niniejszym rozporządzeniem podejmuje decyzję, czy i do kiedy pomocniczy delegowany prokurator europejski ma przeprowadzić przekazaną do wykonania czynność lub czynność zastępczą, a następnie informuje o tej decyzji rzeczonych delegowanych prokuratorów europejskich za pośrednictwem właściwego prokuratora europejskiego.

Artykuł 27

Wykonywanie przekazanych czynności

Przekazane do wykonania czynności wykonuje się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym działa pomocniczy delegowany prokurator europejski. Należy przestrzegać formalności i procedur wyraźnie wskazanych przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, o ile nie są one sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa państwa członkowskiego, w którym działa pomocniczy delegowany prokurator europejski.

Artykuł 28

Tymczasowe aresztowanie i transgraniczne wydawanie osób

1. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może, zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie w podobnych sprawach krajowych, zarządzić zatrzymanie lub tymczasowe aresztowanie podejrzanego lub oskarżonego lub wystąpić z wnioskiem w sprawie takiego zatrzymania lub tymczasowego aresztowania.

2. W przypadku gdy niezbędne jest zatrzymanie i wydanie osoby przebywającej poza państwem członkowskim, w którym delegowany prokurator europejski prowadzi sprawę, prokurator ten wydaje europejski nakaz aresztowania zgodnie z decyzją ramową Rady 2002/584/WSiSW[10] lub występuje z wnioskiem do właściwego organu tego państwa członkowskiego o wydanie takiego nakazu.

[10] Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

SEKCJA 3

PRZEPISY DOTYCZĄCE OSKARŻANIA

Artykuł 28a

Przekazywanie postępowań i akt organom krajowym

1. W przypadku gdy postępowania przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Europejską wykaże, że okoliczności faktyczne będące przedmiotem tego postępowania nie stanowią przestępstwa, w stosunku do którego jest ona właściwa zgodnie z art. 17 i 18, właściwa stała izba podejmuje decyzję o przekazaniu sprawy bez zbędnej zwłoki właściwym organom krajowym.

2. W przypadku gdy postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Europejską wykaże, że nie są już spełniane szczególne warunki wykonywania przez nią jej właściwości przedstawione w art. 20 ust. 2 i 3, właściwa stała izba podejmuje decyzję o przekazaniu sprawy właściwym organom krajowym bez zbędnej zwłoki i przed wszczęciem postępowania przed sądami krajowymi.

2a. Jeżeli w odniesieniu do przestępstw, które wyrządziły lub mogą wyrządzić interesom finansowym Unii szkodę w wysokości niższej niż 100 000 EUR, kolegium stwierdzi, że ze względu na niewielką wagę przestępstwa lub mały stopień złożoności postępowania w danej sprawie nie ma potrzeby prowadzenia postępowania przygotowawczego ani wnoszenia i popierania oskarżania na szczeblu Unii, a korzystniejsze dla efektywności postępowania przygotowawczego lub wnoszenia i popierania oskarżania będzie przekazanie sprawy właściwym organom krajowym, zgodnie z art. 8 ust. 2 wydaje ono ogólne wytyczne pozwalające stałym izbom przekazać sprawę tym organom.

Takie wytyczne umożliwiają również stałym izbom przekazanie sprawy właściwym organom krajowym w przypadku, gdy Prokuratura Europejska wykonuje swoją właściwość w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 lit. a) dyrektywy 2017/xx/UE, i gdy wysokość szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii nie przekracza wysokości szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu.

Aby zapewnić spójne stosowanie wytycznych, każda stała izba co roku przekazuje kolegium sprawozdanie z ich stosowania.

Takie przekazanie sprawy obejmuje również wszelkie przestępstwa nierozerwalnie związane należące do właściwości Prokuratury Europejskiej, o których mowa w art. 17 ust. 2.

2b. Stała izba powiadamia Europejskiego Prokuratora Generalnego o wszelkich decyzjach o przekazaniu sprawy organom krajowym na podstawie ust. 2a. Po otrzymaniu tej informacji Europejski Prokurator Generalny może w terminie trzech dni zwrócić się do stałej izby o rewizję jej decyzji, jeżeli uzna, że wymaga tego spójność prowadzonej przez Prokuraturę polityki w zakresie przekazywania spraw. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny jest członkiem danej stałej izby, prawo do wystąpienia o taką rewizję wykonuje jeden z jego zastępców.

2c. Jeżeli właściwe organy krajowe w terminie wynoszącym maksymalnie 30 dni nie wyrażą zgody na przejęcie sprawy zgodnie z ust. 2 i 2a, Prokuratura Europejska pozostaje organem właściwym do popierania oskarżenia lub umorzenia postępowania zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

3. W przypadku gdy Prokuratura Europejska rozważa umorzenie postępowania zgodnie z art. 33 ust. 3, a organ krajowy wnioskuje o przekazanie sprawy, stała izba niezwłocznie przekazuje sprawę temu organowi.

4. Jeżeli w następstwie przekazania sprawy zgodnie z ust. 1, 2 lub 2a niniejszego artykułu i art. 20 ust. 3 organ krajowy postanowi wszcząć postępowanie przygotowawcze, Prokuratura Europejska przekazuje temu organowi akta sprawy, odstępuje od dalszych czynności w ramach postępowania przygotowawczego lub czynności w zakresie oskarżania i zamyka postępowanie.

5. W przypadku przekazania akt zgodnie z ust. 1, 2 lub 2a niniejszego artykułu i art. 20 ust. 3 Prokuratura Europejska informuje o tym odnośne instytucje, organy i agencje Unii oraz – w stosownych przypadkach zgodnie z prawem krajowym – podejrzanych lub oskarżonych oraz pokrzywdzonych w wyniku przestępstwa.

Artykuł 29

Zakończenie postępowania przygotowawczego

1. Jeżeli delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę uznaje postępowanie przygotowawcze za zakończone, przedkłada nadzorującemu prokuratorowi europejskiemu sprawozdanie, które zawiera streszczenie sprawy i projekt decyzji dotyczącej tego, czy wnieść oskarżenie do sądu krajowego, czy też rozważyć przekazanie sprawy, umorzenie postępowania lub zastosowanie uproszczonej procedury ścigania zgodnie z art. 28a, art. 33 lub art. 34. Nadzorujący prokurator europejski przekazuje te dokumenty właściwej stałej izbie wraz z własną oceną, jeżeli uzna ją za konieczną. Jeżeli stała izba, zgodnie z art. 9 ust. 3, podejmie decyzję zgodną z tym, co zaproponował delegowany prokurator europejski, prokurator ten podejmuje dalsze czynności zgodnie z tą decyzją.

2. Jeżeli na podstawie otrzymanych sprawozdań stała izba postanowi nie podejmować decyzji zgodnej z tym, co zaproponował delegowany prokurator europejski, w stosownych przypadkach przed podjęciem ostatecznej decyzji lub wydaniem dalszych poleceń delegowanemu prokuratorowi europejskiemu przeprowadza ona samodzielną analizę akt sprawy.

3. W stosownych przypadkach sprawozdanie delegowanego prokuratora europejskiego zawiera także dostateczne uzasadnienie wniesienia sprawy do sądu państwa członkowskiego, w którym działa ten prokurator, lub zgodnie z art. 22 ust. 4, do sądu innego państwa członkowskiego, które ma jurysdykcję w tej sprawie.

Artykuł 30

Postępowanie przed sądami krajowymi

1. Jeżeli delegowany prokurator europejski przedkłada projekt decyzji dotyczącej wniesienia sprawy do sądu, stała izba podejmuje decyzję w sprawie takiego projektu, zgodnie z procedurami określonymi w art. 29, w terminie 21 dni. Stała izba nie może postanowić o umorzeniu postępowania, jeżeli projekt decyzji dotyczy wniesienia sprawy do sądu.

1a. W przypadku gdy stała izba nie podejmuje decyzji w terminie 21 dni, decyzję przedłożoną przez delegowanego prokuratora europejskiego uznaje się za przyjętą.

2. Jeżeli w danej sprawie jurysdykcję ma więcej niż jedno państwo członkowskie, stała izba co do zasady podejmuje decyzję o wniesieniu oskarżenia w tym państwie członkowskim, z którego pochodzi delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę. Uwzględniając sprawozdanie przedstawione zgodnie z art. 29 ust. 1, stała izba może postanowić o wniesieniu oskarżenia w innym państwie członkowskim, jeżeli istnieją ku temu wystarczająco uzasadnione podstawy, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 22 ust. 4 i art. 22 ust. 5, a także może przekazać delegowanemu prokuratorowi europejskiemu z tego państwa członkowskiego odpowiednie polecenia.

3. Przed podjęciem decyzji o wniesieniu sprawy do sądu właściwa stała izba może, na wniosek delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, postanowić o połączeniu kilku spraw dotyczących tej samej osoby lub tych samych osób, jeżeli odnośne postępowania przygotowawcze prowadzone były przez różnych delegowanych prokuratorów europejskich; takiego połączenia dokonuje się z myślą o prowadzeniu postępowań w tych sprawach przed sądem jednego państwa członkowskiego, które zgodnie ze swoim prawem ma jurysdykcję w każdej z tych spraw.

4. Po podjęciu decyzji o tym, w którym państwie członkowskim ma być wniesione oskarżenie, na podstawie prawa krajowego ustala się właściwy sąd krajowy w tym państwie członkowskim.

5. Jeżeli jest to konieczne do celów odzyskiwania mienia, dalszych działań administracyjnych lub monitorowania, Prokuratura Centralna powiadamia właściwe organy krajowe, osoby zainteresowane i stosowne instytucje, organy i agencje Unii o decyzji w sprawie wniesienia oskarżenia.

6. W przypadku gdy w następstwie orzeczenia sądu oskarżyciel musi podjąć decyzję o tym, czy wnieść odwołanie, delegowany prokurator europejski przedkłada właściwej stałej izbie sprawozdanie zawierające projekt decyzji i oczekuje na jej polecenia. Gdyby okazało się to niemożliwe w terminie przewidzianym prawem krajowym, delegowany prokurator europejski ma prawo do wniesienia odwołania bez uprzednich poleceń ze strony stałej izby, po czym niezwłocznie przekazuje stałej izbie sprawozdanie. Stała izba wydaje następnie delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenie, by podtrzymał lub wycofał odwołanie. Taka sama procedura ma zastosowanie, jeżeli w trakcie postępowania sądowego i zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zajmie stanowisko mogące prowadzić do umorzenia postępowania.

Artykuł 31

Dowody

1. Nie odmawia się dopuszczenia dowodów przedstawionych sądowi przez prokuratorów Prokuratury Europejskiej lub oskarżonego wyłącznie na tej podstawie, że dowody te zebrano w innym państwie członkowskim lub zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego.

2. Niniejsze rozporządzenie nie narusza uprawnień sądu rozpoznającego sprawę do swobodnej oceny dowodów przedstawionych przez oskarżonego lub przez prokuratorów Prokuratury Europejskiej.

Artykuł 32

Rozporządzanie skonfiskowanym mieniem

W przypadku gdy – zgodnie z wymogami i procedurami określonymi przez prawo krajowe, w tym prawo krajowe dokonujące transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE[11] – właściwy sąd krajowy postanowił w drodze prawomocnego orzeczenia o konfiskacie mienia związanego z przestępstwem objętym zakresem właściwości Prokuratury Europejskiej lub o konfiskacie korzyści pochodzących z takiego przestępstwa, takim mieniem lub takimi korzyściami rozporządza się zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. Rozporządzanie to nie wpływa negatywnie na prawa Unii ani innych pokrzywdzonych do uzyskania odszkodowania za poniesione szkody.

[11] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39).

SEKCJA 4

PRZEPISY DOTYCZĄCE DZIAŁAŃ ALTERNATYWNYCH WOBEC OSKARŻANIA

Artykuł 33

Umorzenie postępowania

1. Na podstawie sprawozdania przekazanego zgodnie z art. 29 ust. 1 przez delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę stała izba postanawia o umorzeniu postępowania wobec danej osoby, w przypadku gdy wniesienie lub popieranie oskarżenia stało się niemożliwe zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym działa delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę, z uwagi na jedną z podanych poniżej podstaw:

   a) śmierć podejrzanego lub oskarżonego lub likwidacja podejrzanej lub oskarżonej osoby prawnej;

   aa) niepoczytalność podejrzanego lub oskarżonego;

   b) amnestia, która objęła podejrzanego lub oskarżonego;

   c) immunitet udzielony podejrzanemu lub oskarżonemu, o ile nie został uchylony;

   d) nastąpiło przewidziane prawem krajowym przedawnienie ścigania;

   e) postępowanie wobec danej osoby co do tych samych czynów zostało prawomocnie zakończone;

   f) brak odpowiednich dowodów.

2. Decyzja podjęta zgodnie z ust. 1 nie uniemożliwia prowadzenia dalszych postępowań przygotowawczych na podstawie nowych okoliczności faktycznych, które nie były znane Prokuraturze Europejskiej w chwili podejmowania tej decyzji, a o których powzięła ona wiadomość później. Decyzję o ponownym wszczęciu postępowania przygotowawczego na podstawie takich nowych okoliczności faktycznych podejmuje właściwa stała izba.

3. W przypadku gdy Prokuratura Europejska jest właściwa zgodnie z art. 17 ust. 2, umarza ona postępowanie dopiero po konsultacji z organami krajowymi państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 20 ust. 5.

   W stosownych przypadkach stała izba przekazuje sprawę właściwym organom krajowym zgodnie z art. 28a ust. 3–5. Ma to również zastosowanie w przypadku, gdy Prokuratura Europejska wykonuje właściwość w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 lit. a) dyrektywy 2017/xx/UE, i gdy wysokość szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii nie przekracza wysokości szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu.

4. W przypadku umorzenia postępowania Prokuratura Europejska oficjalnie powiadamia o tym właściwe organy krajowe i informuje o umorzeniu postępowania odpowiednie instytucje, organy i agencje Unii, jak również – jeżeli jest to właściwe zgodnie z prawem krajowym – podejrzanych lub oskarżonych oraz pokrzywdzonych w wyniku przestępstwa. Umorzone postępowania mogą także zostać przekazane OLAF-owi lub właściwym krajowym organom administracyjnym lub sądowym do celów odzyskiwania mienia lub prowadzenia dalszych działań administracyjnych.

SEKCJA 5

PRZEPISY DOTYCZĄCE PROCEDUR UPROSZCZONYCH

Artykuł 34

Uproszczone procedury ścigania

1. Jeśli mające zastosowanie prawo krajowe przewiduje uproszczoną procedurę ścigania w celu ostatecznego zakończenia sprawy na warunkach uzgodnionych z podejrzanym, to delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może, zgodnie z art. 9 ust. 3 i art. 29 ust. 1, zaproponować właściwej stałej izbie zastosowanie tej procedury zgodnie z warunkami przewidzianymi w prawie krajowym.

   W przypadku gdy Prokuratura Europejska wykonuje właściwość w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3 lit. a) dyrektywy 2017/xx/UE, i gdy wysokość szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona interesom finansowym Unii nie przekracza wysokości szkody, która została wyrządzona lub która może zostać wyrządzona innemu pokrzywdzonemu, przed zaproponowaniem zastosowania uproszczonej procedury ścigania delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zasięga opinii krajowych organów prokuratorskich.

2. Stała izba podejmuje decyzję w sprawie propozycji delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę, z uwzględnieniem następujących podstaw:

   a) wagi przestępstwa, określonej w szczególności na podstawie szkody wyrządzonej interesom finansowym Unii;

b) gotowości podejrzanego do naprawienia szkody wyrządzonej na skutek zachowania niezgodnego z prawem;

c) zgodności zastosowania procedury z ogólnymi celami i podstawowymi zasadami pracy Prokuratury Europejskiej przedstawionymi w niniejszym rozporządzeniu.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 kolegium przyjmuje wytyczne dotyczące stosowania tych podstaw.

3. Jeśli stała izba wyrazi zgodę na tę propozycję, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę stosuje uproszczoną procedurę ścigania zgodnie z warunkami przewidzianymi w prawie krajowym i wprowadza informację o tym do systemu zarządzania sprawami. Po zakończeniu uproszczonej procedury ścigania na skutek spełnienia warunków uzgodnionych z podejrzanym stała izba wydaje delegowanemu prokuratorowi europejskiemu polecenie, by podjął działania zmierzające do ostatecznego zakończenia sprawy.

ROZDZIAŁ V
GWARANCJE PROCESOWE

Artykuł 35

Zakres praw przysługujących podejrzanym i oskarżonym

1. Działania Prokuratury Europejskiej prowadzone są z pełnym poszanowaniem praw przysługujących podejrzanym i oskarżonym, które zapisano w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym prawa do rzetelnego procesu sądowego i prawa do obrony.

2. Każdemu podejrzanemu i oskarżonemu w postępowaniu karnym prowadzonym przez Prokuraturę Europejską przysługują co najmniej następujące prawa procesowe przewidziane w prawie Unii, wdrożonym do prawa krajowego, w tym w dyrektywach dotyczących praw przysługujących podejrzanym i oskarżonym w postępowaniu karnym:

   a) prawo do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego przewidziane w dyrektywie 2010/64/UE Parlamentu Europejskiego i Rady[12];

   b) prawo do informacji i prawo dostępu do materiałów sprawy przewidziane w dyrektywie 2012/13/UE Parlamentu Europejskiego i Rady[13];

   c) prawo dostępu do adwokata oraz prawo do porozumiewania się z osobami trzecimi i powiadomienia ich w przypadku zatrzymania – przewidziane w dyrektywie 2013/48/UE Parlamentu Europejskiego i Rady[14];

---

[12] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1).

[13] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1).

[14] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1).

d) prawo do milczenia i domniemanie niewinności przewidziane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/343/UE[15];

e) prawo do pomocy prawnej przewidziane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 201x/xx/UE[16].

3. Bez uszczerbku dla praw przewidzianych w niniejszym rozdziale, podejrzanym i oskarżonym oraz innym osobom uczestniczącym w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Europejską przysługują wszelkie prawa procesowe dostępne w myśl mającego zastosowanie prawa krajowego, w tym możliwość przedstawiania dowodów, wnoszenia o wyznaczenie biegłych lub przeprowadzenie analizy przez biegłych i o wysłuchanie świadków oraz zwrócenia się to, aby Prokuratura Europejska uzyskała takie środki w imieniu obrony.

---

15 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/343/UE z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia zasady domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. L 65, s. 1).

16 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/.../UE w sprawie prawa do tymczasowej pomocy prawnej dla podejrzanych lub oskarżonych o przestępstwo i dla osób objętych postępowaniem dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania (Dz.U. ...).

Artykuł 36

Kontrola sądowa

1. Akty proceduralne Prokuratury Europejskiej, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich, podlegają kontroli przez właściwe sądy krajowe zgodnie z wymogami i procedurami określonymi w prawie krajowym. To samo ma zastosowanie w przypadku nieprzyjęcia przez Prokuraturę Europejską aktów proceduralnych, które mają wywoływać skutki prawne wobec osób trzecich i których przyjęcie było na mocy niniejszego rozporządzenia wymagane prawem.

2. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy, zgodnie z art. 267 TFUE, do orzekania w trybie prejudycjalnym o:

   a) ważności aktów proceduralnych Prokuratury Europejskiej, o ile taka kwestia ważności zostanie podniesiona przed sądem państwa członkowskiego bezpośrednio na podstawie prawa Unii;

   b) wykładni lub ważności przepisów prawa Unii, w tym niniejszego rozporządzenia;

   c) wykładni art. 17 i 20 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do konfliktu właściwości między Prokuraturą Europejską a właściwymi organami krajowymi.

3. W drodze wyjątku od ust. 1 decyzje Prokuratury Europejskiej o umorzeniu postępowania, o ile są one zaskarżane bezpośrednio na podstawie prawa Unii, podlegają kontroli przeprowadzanej przez Trybunał Sprawiedliwości zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE.

4. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy zgodnie z art. 268 Traktatu do orzekania w sporach dotyczących odszkodowań w związku ze szkodami wyrządzonymi przez Prokuraturę Europejską.

5. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy zgodnie z art. 272 Traktatu do orzekania w sporach dotyczących klauzul arbitrażowych umieszczonych w umowach zawartych przez Prokuraturę Europejską.

6. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy zgodnie z art. 270 Traktatu do orzekania w sporach w sprawach pracowniczych.

7. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w sprawie odwołania Europejskiego Prokuratora Generalnego lub prokuratorów europejskich zgodnie z, odpowiednio, art. 13 ust. 4 i art. 14 ust. 5 niniejszego rozporządzenia.

8. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla kontroli sądowej przeprowadzanej przez Trybunał Sprawiedliwości zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE względem decyzji Prokuratury Europejskiej mających wpływ na przewidziane w rozdziale VI prawa osób, których dane dotyczą, oraz decyzji Prokuratury Europejskiej, które nie są aktami proceduralnymi, np. decyzje Prokuratury Europejskiej w sprawie prawa do publicznego dostępu do dokumentów, lub decyzji w sprawie odwołania delegowanych prokuratorów europejskich, które przyjęto zgodnie z art. 15 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, lub innych decyzji administracyjnych.

ROZDZIAŁ Va
PRZETWARZANIE INFORMACJI

Artykuł 36a

Dostęp Prokuratury Europejskiej do informacji

Delegowani prokuratorzy europejscy mają możliwość uzyskania – na takich samych warunkach jak warunki mające zastosowanie na mocy prawa krajowego w podobnych sprawach – wszelkich istotnych informacji przechowywanych w krajowych bazach zawierających dane dotyczące postępowań przygotowawczych i egzekwowania prawa, a także we wszystkich innych rejestrach prowadzonych przez organy publiczne.

Prokuratura Europejska ma także możliwość uzyskania wszelkich istotnych informacji wchodzących w zakres jej właściwości i przechowywanych w bazach danych i rejestrach prowadzonych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii.

Artykuł 36b

System zarządzania sprawami

1. Prokuratura Europejska tworzy system zarządzania sprawami, który jest utrzymywany i administrowany zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia i regulaminu wewnętrznego.

2. Celem systemu zarządzania sprawami jest:

   a) wspieranie zarządzania prowadzeniem postępowań przygotowawczych oraz wnoszeniem i popieraniem oskarżeń przez Prokuraturę Europejską, w szczególności poprzez zarządzanie wewnętrznym systemem obiegu informacji o pracy i wspieranie prac w ramach postępowań przygotowawczych w sprawach transgranicznych;

   b) zapewnienie Prokuraturze Centralnej i delegowanym prokuratorom europejskim bezpiecznego dostępu do informacji o postępowaniach przygotowawczych oraz wniesionych i popieranych oskarżeniach;

c) umożliwienie tworzenia powiązań między informacjami i uzyskiwania wyciągów danych do celów analizy operacyjnej i do celów statystycznych;

d) ułatwianie monitorowania zgodności z prawem i z przepisami niniejszego rozporządzenia w zakresie przetwarzania danych osobowych.

3. System zarządzania sprawami może być podłączony do bezpiecznego połączenia telekomunikacyjnego, o którym mowa w art. 9 decyzji Rady 2008/976/WSiSW[17].

4. System zarządzania sprawami obejmuje:

a) rejestr informacji uzyskanych przez Prokuraturę Europejską zgodnie z art. 19, w tym na temat wszelkich decyzji związanych z tymi informacjami;

b) katalog wszystkich akt spraw;

c) wszelkie informacje znajdujące się w aktach spraw przechowywane w formacie elektronicznym w systemie zarządzania sprawami zgodnie z art. 36c ust. 3.

Katalog nie może zawierać żadnych danych osobowych innych niż dane identyfikacyjne konieczne do zidentyfikowania spraw lub utworzenia powiązań między różnymi aktami spraw.

5. Do celów przetwarzania operacyjnych danych osobowych Prokuratura Europejska może tworzyć wyłącznie zautomatyzowane pliki danych inne niż akta spraw zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i regulaminem wewnętrznym. Szczegółowe informacje dotyczące takich innych zautomatyzowanych plików danych są przekazywane Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

[17] Decyzja Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130).

Artykuł 36c

Akta spraw Prokuratury Europejskiej

1. Jeśli Prokuratura Europejska postanowi wszcząć postępowanie przygotowawcze lub skorzystać z prawa do przejęcia sprawy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę otwiera akta sprawy.

   Akta sprawy zawierają wszelkie informacje, które są dostępne dla delegowanego prokuratora europejskiego – w tym dowody – związane z postępowaniem przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Europejską lub wniesionym i popieranym przez nią oskarżeniem.

   Po wszczęciu postępowania przygotowawczego odnośne informacje z rejestru, o którym mowa w art. 36b ust. 4. lit. a), stają się częścią akt sprawy.

2. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę będzie zarządzał aktami sprawy zgodnie z prawem swojego państwa członkowskiego.

   Regulamin wewnętrzny może zawierać przepisy dotyczące organizacji akt i zarządzania nimi w takim zakresie, jaki jest niezbędny, by zapewnić funkcjonowanie Prokuratury Europejskiej jako jednej prokuratury. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę przyznaje dostęp do akt sprawy podejrzanym i oskarżonym oraz innym osobom uczestniczącym w postępowaniu, zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego tego prokuratora.

3. System zarządzania sprawami Prokuratury Europejskiej zawiera wszelkie informacje, w tym dowody, z akt sprawy, które można przechowywać w formacie elektronicznym, aby umożliwić Prokuraturze Centralnej realizację jej zadań zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zapewnia, by treść informacji znajdujących się w systemie zarządzania sprawami zawsze odzwierciedlała akta sprawy, a w szczególności by dane osobowe zawarte w tym systemie zostały usunięte lub sprostowane, gdy zostaną one usunięte lub sprostowane w odnośnych aktach sprawy.

Artykuł 36d

Dostęp do systemu zarządzania sprawami

Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, inni prokuratorzy europejscy i delegowani prokuratorzy europejscy mają bezpośredni dostęp do rejestru i katalogu.

Podczas wykonywania swoich uprawnień zgodnie z art. 9 i 11 nadzorujący prokurator europejski oraz właściwa stała izba mają bezpośredni dostęp do informacji przechowywanych w formacie elektronicznym w systemie zarządzania sprawami. Nadzorujący prokurator europejski ma także bezpośredni dostęp do akt sprawy. Właściwa stała izba ma dostęp do akt sprawy na swój wniosek.

Inni delegowani prokuratorzy europejscy mogą zwrócić się o dostęp do informacji przechowywanych w formacie elektronicznym w systemie zarządzania sprawami, a także do akt dowolnej sprawy. Delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę podejmie decyzję w sprawie przyznania takiego dostępu innym delegowanym prokuratorom europejskim zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym. W przypadku odmowy przyznania dostępu kwestia ta może zostać przekazana właściwej stałej izbie. Właściwa stała izba, w niezbędnym zakresie, wysłuchuje zainteresowanych delegowanych prokuratorów europejskich, a następnie podejmuje decyzję zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i z niniejszym rozporządzeniem.

Regulamin wewnętrzny określa dalsze przepisy dotyczące prawa dostępu do systemu zarządzania sprawami i procedurę ustalania zakresu, w jakim dostęp ten mają – ze względu na wykonywane przez siebie obowiązki – Europejski Prokurator Generalny, zastępcy Europejskiego Prokuratora Generalnego, inni prokuratorzy europejscy, delegowani prokuratorzy europejscy oraz pracownicy Prokuratury.

ROZDZIAŁ VI

Ochrona danych

Artykuł 36e

Zasady dotyczące przetwarzania danych osobowych

1. Dane osobowe muszą być:

   a) przetwarzane zgodnie z prawem i rzetelnie („zgodność z prawem i rzetelność”);

   b) zbierane w konkretnych, wyraźnych i prawnie uzasadnionych celach i nieprzetwarzane dalej w sposób niezgodny z tymi celami; dalsze przetwarzanie do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych nie jest uznawane za niezgodne z pierwotnymi celami, pod warunkiem że Prokuratura Europejska zapewnia odpowiednie zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą („ograniczenie celu”);

   c) adekwatne, stosowne i nienadmierne w stosunku do celów, w których są przetwarzane („minimalizacja danych”);

   d) prawidłowe i w razie potrzeby uaktualniane; należy podjąć wszelkie rozsądne działania, aby dane osobowe, które są nieprawidłowe w świetle celów ich przetwarzania, zostały niezwłocznie usunięte lub sprostowane („prawidłowość”);

   e) przechowywane w formie umożliwiającej identyfikację osoby, której dane dotyczą, przez okres nie dłuższy, niż jest to niezbędne do celów, w których dane te są przetwarzane; dane osobowe można przechowywać przez okres dłuższy, o ile będą one przetwarzane wyłącznie do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych, pod warunkiem że Prokuratura Europejska zapewnia odpowiednie zabezpieczenia praw i wolności osób, których dane dotyczą, w szczególności poprzez wdrożenie odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia („ograniczenie przechowywania”);

f) przetwarzane w sposób zapewniający odpowiednie bezpieczeństwo danych osobowych, w tym ochronę przed niedozwolonym lub niezgodnym z prawem przetwarzaniem oraz przypadkową utratą, zniszczeniem lub uszkodzeniem, za pomocą odpowiednich środków technicznych lub organizacyjnych („integralność i poufność”).

1a. Prokuratura Europejska jest odpowiedzialna za przestrzeganie przepisów ust. 1 i musi być w stanie wykazać ich przestrzeganie („rozliczalność”) podczas przetwarzania danych osobowych w sposób całkowicie lub częściowo zautomatyzowany oraz podczas przetwarzania w sposób inny niż zautomatyzowany danych osobowych stanowiących część zbioru danych lub mających stanowić część zbioru danych.

2. Przetwarzanie przez Prokuraturę Europejską w jednym z celów określonych w art. 37 niniejszego rozporządzenia innym niż cel, w którym dane osobowe zostały zebrane, jest dozwolone, pod warunkiem że:

a) Prokuratura Europejska jest upoważniona do tego, by przetwarzać takie dane osobowe w takim celu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; oraz

b) przetwarzanie jest niezbędne i proporcjonalne w tym innym celu na mocy prawa Unii; oraz

c) w stosownych przypadkach korzystanie z danych osobowych nie jest zakazane przez mające zastosowanie krajowe prawo procesowe dotyczące czynności w ramach postępowania przygotowawczego podjętych zgodnie z art. 25. Mającym zastosowanie krajowym prawem procesowym jest prawo państwa członkowskiego, w którym dane zostały pozyskane.

Artykuł 36f

Administracyjne dane osobowe

1. Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady[18] ma zastosowanie do wszystkich administracyjnych danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską.

2. Prokuratura Europejska określa terminy przechowywania administracyjnych danych osobowych w przepisach o ochronie danych zawartych w swoim regulaminie wewnętrznym.

Artykuł 37

Przetwarzanie operacyjnych danych osobowych

1. Prokuratura Europejska przetwarza dane osobowe w sposób zautomatyzowany lub w ręcznie uporządkowanych katalogach, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i wyłącznie w następujących celach:

   a) prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; lub

   b) wymiany informacji z właściwymi organami państw członkowskich i innymi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; lub

   c) współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

1a. Kategorie danych osobowych i kategorie osób, których dane dotyczą i których dane osobowe mogą być przetwarzane w katalogu wspomnianym w art. 36b ust. 4 lit. b) przez Prokuraturę Europejską w odniesieniu do każdego z celów, o których mowa w ust. 1, są wymienione w załączniku.

---

[18] Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

1b. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 72a w celu zmiany danych osobowych i kategorii osób, których dane dotyczą, wymienionych w załączniku, w celu uwzględnienia rozwoju technologii informacyjnych oraz w świetle postępu w społeczeństwie informacyjnym.

W przypadku gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, do aktów delegowanych przyjmowanych na podstawie niniejszego ustępu zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 72b.

2. Prokuratura Europejska może czasowo przetwarzać dane osobowe w celu stwierdzenia, czy dane takie są istotne dla jej zadań i celów, o których mowa w ust. 1. Kolegium, działając na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego i po zasięgnięciu opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, określa warunki związane z przetwarzaniem takich danych osobowych, w szczególności odnośnie do dostępu do danych i ich wykorzystywania, a także terminy przechowywania i usuwania danych.

3. Prokuratura Europejska przetwarza operacyjne dane osobowe w taki sposób, by można było ustalić, który organ dostarczył dane lub skąd je uzyskano.

4. Stosując art. 37f–37k niniejszego rozporządzenia, Prokuratura Europejska, w stosownych przypadkach, działa zgodnie z krajowym prawem procesowym regulującym obowiązek informowania osoby, której dane dotyczą, i możliwości pominięcia, ograniczenia lub opóźnienia przekazania takich informacji. W stosownych przypadkach delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę zasięga opinii innych delegowanych prokuratorów europejskich zainteresowanych daną sprawą przed podjęciem decyzji w odniesieniu do art. 37f–37k.

Artykuł 37a

Terminy przechowywania operacyjnych danych osobowych

1. Prokuratura Europejska dokonuje okresowego przeglądu celowości przechowywania przetwarzanych danych osobowych. Taki przegląd przeprowadza się najpóźniej trzy lata po przetworzeniu danych osobowych po raz pierwszy, a następnie co trzy lata. W przypadku przechowywania danych osobowych przez okres przekraczający pięć lat informuje się o tym Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.

2. Operacyjne dane osobowe przetwarzane przez Prokuraturę Europejską nie mogą być przechowywane dłużej niż pięć lat od chwili uprawomocnienia się wyroku uniewinniającego w danej sprawie; w przypadku gdy oskarżony został uznany za winnego, terminy zostają przedłużone do czasu gdy nałożona kara zostanie wykonana lub nie może już być wykonana na mocy przepisów skazującego państwa członkowskiego.

3. Przed upływem jednego z terminów, o których mowa w ust. 2, Prokuratura Europejska dokonuje przeglądu celowości dalszego przechowywania danych osobowych, jeżeli i dopóki jest to konieczne do wykonywania jej zadań. Powody dalszego przechowywania należy uzasadnić i odnotować. W przypadku braku decyzji o dalszym przechowywaniu danych osobowych są one automatycznie usuwane.

Artykuł 37b

Rozróżnianie poszczególnych kategorii osób, których dane dotyczą

Prokuratura Europejska – w stosownym przypadku i tak dalece, jak to możliwe – wyraźnie rozróżnia dane osobowe poszczególnych kategorii osób, których dane dotyczą, takich jak:

a) osoby, w stosunku do których istnieją poważne podstawy, by przypuszczać, że popełniły lub zamierzają popełnić przestępstwo;

b) osoby skazane za przestępstwo;

c) ofiary przestępstwa lub osoby, w przypadku których określone fakty wskazują, że mogą stać się ofiarą przestępstwa; oraz

d) inne osoby, których dotyczy przestępstwo, takie jak osoby, które mogą zostać wezwane do złożenia zeznań w ramach postępowania przygotowawczego lub na dalszych etapach postępowania karnego, osoby, które mogą dostarczyć informacji o przestępstwach, lub osoby, które mają kontakty lub powiązania z jedną z osób, o których mowa w lit. a) i b).

Artykuł 37c

Rozróżnianie pomiędzy danymi osobowymi i weryfikacja jakości danych osobowych

1. Prokuratura Europejska w miarę możliwości dokonuje rozróżnienia pomiędzy danymi osobowymi opartymi na faktach a danymi osobowymi opartymi na indywidualnych ocenach.

2. Prokuratura Europejska podejmuje wszelkie rozsądne działania, aby nieprawidłowe, niekompletne lub nieaktualne dane osobowe nie były przesyłane ani udostępniane. W tym celu Prokuratura Europejska w miarę możliwości weryfikuje jakość danych osobowych przed ich przesłaniem lub udostępnieniem. W miarę możliwości, we wszystkich przypadkach przesyłania danych osobowych Prokuratura Europejska dodaje niezbędne informacje pozwalające odbiorcy ocenić stopień prawidłowości, kompletności i wiarygodności danych osobowych oraz stopień ich aktualności.

3. Jeżeli okaże się, że przesłano nieprawidłowe dane osobowe lub że dane osobowe przesłano niezgodnie z prawem, należy o tym niezwłocznie powiadomić odbiorcę. W takim przypadku dane osobowe należy sprostować, usunąć lub ograniczyć ich przetwarzanie zgodnie z art. 37j.

Artykuł 37cc

Szczególne warunki przetwarzania

1. W przypadkach, gdy jest to wymagane niniejszym rozporządzeniem, Prokuratura Europejska zapewnia szczególne warunki przetwarzania i informuje odbiorcę takich danych osobowych o tych warunkach i o obowiązku ich przestrzegania.

2. Prokuratura Europejska spełnia szczególne warunki mające zastosowanie do przetwarzania przewidziane przez organ krajowy zgodnie z art. 9 ust. 3 i 4 dyrektywy (UE) 2016/680.

Artykuł 37ccc

Przesyłanie danych osobowych instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii

1. Z zastrzeżeniem wszelkich dalszych ograniczeń na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności art. 37cc, Prokuratura Europejska przekazuje operacyjne dane osobowe innym instytucjom, organom lub jednostkom organizacyjnym Unii wyłącznie wówczas, gdy dane te są niezbędne do zgodnego z prawem wykonywania zadań leżących w zakresie kompetencji tych instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii.

2. Jeżeli przedmiotowe dane są przesyłane na wniosek innej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii, zarówno administrator, jak i odbiorca ponoszą odpowiedzialność za zgodność tego przesłania z prawem.

   Prokuratura Europejska jest zobowiązana do sprawdzenia kompetencji tej innej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii i dokonuje wstępnej oceny konieczności przesłania danych. Jeżeli powstają wątpliwości co do tej konieczności, Prokuratura Europejska występuje do odbiorcy o udzielenie dalszych informacji.

   Inna instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii zapewnia, by konieczność przesłania danych mogła być zweryfikowana po dokonaniu przesłania.

3. Inna instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii przetwarza dane osobowe tylko do celów, dla których zostały one przesłane.

Artykuł 37d

Przetwarzanie szczególnych kategorii danych osobowych

1. Przetwarzanie danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe lub przynależność do związków zawodowych oraz przetwarzanie danych genetycznych, danych biometrycznych w celu jednoznacznego zidentyfikowania osoby fizycznej, danych dotyczących zdrowia lub danych dotyczących seksualności i orientacji seksualnej osoby fizycznej jest dozwolone wyłącznie wtedy, jeżeli jest bezwzględnie niezbędne dla postępowań przygotowawczych prowadzonych przez Prokuraturę Europejską, podlega odpowiednim zabezpieczeniom w odniesieniu do praw i wolności osoby, której dane dotyczą, oraz jedynie jeśli uzupełniają one inne dane osobowe już przetwarzane przez Prokuraturę Europejską.

2. Inspektor ochrony danych jest niezwłocznie informowany o zastosowaniu niniejszego artykułu.

Artykuł 37e

Zautomatyzowane podejmowanie decyzji w indywidualnych przypadkach, w tym profilowanie

Osoba, której dane dotyczą, ma prawo do tego, by nie podlegać decyzji Prokuratury Europejskiej, która opiera się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, i wywołuje wobec tej osoby skutki prawne lub w podobny sposób istotnie na nią wpływa.

Artykuł 37f

Komunikacja oraz tryb wykonywania praw przez osobę, której dane dotyczą

1. Prokuratura Europejska podejmuje rozsądne działania, aby udzielić osobie, której dane dotyczą, wszelkich informacji, o których mowa w art. 37g. Prowadzi z nią wszelką komunikację, o której mowa w art. 37e, 37h–37k i 38f, w sprawie przetwarzania – w zwięzłej, zrozumiałej i łatwo dostępnej formie, przy użyciu jasnego i prostego języka. Informacji udziela się wszelkimi stosownymi sposobami, w tym elektronicznie. Co do zasady administrator udziela informacji w takiej samej formie, w jakiej wniesiono żądanie.

2. Prokuratura Europejska ułatwia osobie, której dane dotyczą, wykonywanie praw przysługujących jej na mocy art. 37g–37k.

3. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki informuje pisemnie osobę, której dane dotyczą, o wszelkich działaniach podjętych w związku z jej żądaniem, a w każdym razie nie później niż w terminie trzech miesięcy od otrzymania wniosku zawierającego żądanie od tej osoby.

4. Prokuratura Europejska zapewnia, by informacje przekazywane na mocy art. 37g oraz wszelka komunikacja i wszelkie działania podjęte zgodnie z art. 37e, 37h–37k i 38f były wolne od opłat. Jeżeli żądania osoby, której dane dotyczą, są w sposób oczywisty nieuzasadnione lub nadmierne, zwłaszcza ze względu na ich powtarzalność, Prokuratura Europejska może:

   a) pobrać rozsądną opłatę, uwzględniając administracyjne koszty udzielenia informacji, prowadzenia komunikacji lub podjęcia żądanych działań; lub

   b) odmówić podjęcia działań w związku z żądaniem.

   Obowiązek wykazania, że żądanie jest w sposób oczywisty nieuzasadnione lub nadmierne, spoczywa na Prokuraturze Europejskiej.

5. Jeżeli Prokuratura Europejska ma uzasadnione wątpliwości co do tożsamości osoby fizycznej wnoszącej żądanie, o którym mowa w art. 37h lub 37j, może zażądać dodatkowych informacji niezbędnych do potwierdzenia tożsamości osoby, której dane dotyczą.

Artykuł 37g

Informacje udostępniane lub przekazywane osobie, której dane dotyczą

1. Prokuratura Europejska udostępnia osobie, której dane dotyczą, przynajmniej następujące informacje:

   a) nazwę i dane kontaktowe Prokuratury Europejskiej;

   b) dane kontaktowe inspektora ochrony danych;

   c) cele przetwarzania, do których mają posłużyć dane osobowe;

   d) informacje o prawie do wniesienia skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i jego dane kontaktowe;

   e) informacje o prawie do żądania od Prokuratury Europejskiej dostępu do danych osobowych osoby, której dane dotyczą, ich sprostowanie, usunięcie lub ograniczenie ich przetwarzania.

2. Oprócz informacji, o których mowa w ust. 1, w konkretnych przypadkach Prokuratura Europejska przekazuje osobie, której dane dotyczą, następujące dalsze informacje umożliwiające wykonywanie przysługujących jej praw:

   a) podstawa prawna przetwarzania;

   b) okres przechowywania danych osobowych lub, gdy nie jest to możliwe, kryteria służące określeniu tego okresu;

c) w stosownym przypadku kategorie odbiorców danych osobowych, w tym odbiorców w państwach trzecich lub organizacjach międzynarodowych;

d) w razie potrzeby dalsze informacje, zwłaszcza gdy dane osobowe są zbierane bez wiedzy osoby, której dotyczą.

3. Prokuratura Europejska może opóźnić, ograniczyć lub pominąć informowanie osoby, której dane dotyczą, przewidziane w ust. 2 w takim zakresie i przez taki czas, w jakim odnośny środek jest działaniem koniecznym i proporcjonalnym w społeczeństwie demokratycznym – z należytym uwzględnieniem praw podstawowych i uzasadnionych interesów danej osoby fizycznej – aby:

a) uniemożliwić utrudnianie czynności postępowań urzędowych lub sądowych, prowadzenia postępowań przygotowawczych lub procedur;

b) uniemożliwić zakłócanie zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania przestępstw lub wykonywania kar;

c) chronić bezpieczeństwo publiczne państw członkowskich;

d) chronić bezpieczeństwo narodowe państw członkowskich;

e) chronić prawa i wolności innych osób.

Artykuł 37h

Prawo dostępu przysługujące osobie, której dane dotyczą

Osoba, której dane dotyczą, jest uprawniona do uzyskania od Prokuratury Europejskiej potwierdzenia, czy przetwarzane są dane osobowe jej dotyczące, a jeżeli ma to miejsce, jest uprawniona do uzyskania dostępu do nich oraz do następujących informacji:

a) cele i podstawa prawna przetwarzania;

b) kategorie odnośnych danych osobowych;

c) informacje o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane osobowe zostały ujawnione, w szczególności o odbiorcach w państwach trzecich lub organizacjach międzynarodowych;

d) w miarę możliwości planowany okres przechowywania danych osobowych lub, gdy nie jest to możliwe, kryteria służące określeniu tego okresu;

e) informacje o prawie do żądania od Prokuratury Europejskiej sprostowania lub usunięcia danych osobowych lub ograniczenia przetwarzania danych osobowych dotyczących tej osoby;

f) informacje o prawie do wniesienia skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i dane kontaktowe Europejskiego Inspektora Ochrony Danych;

g) wskazanie, jakie dane osobowe są przetwarzane, oraz wszelkie dostępne informacje o ich pochodzeniu.

Artykuł 37i

Ograniczenia prawa dostępu

1. Prokuratura Europejska może ograniczyć w całości lub w części prawo dostępu osoby, której dane dotyczą, w takim stopniu i przez taki okres, w jakim takie częściowe lub całkowite ograniczenie jest działaniem niezbędnym i proporcjonalnym w społeczeństwie demokratycznym – z należytym uwzględnieniem praw podstawowych i uzasadnionych interesów danej osoby fizycznej – aby:

   a) uniemożliwić utrudnianie czynności postępowań urzędowych lub sądowych, prowadzenia postępowań przygotowawczych lub procedur;

   b) uniemożliwić zakłócanie zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania przestępstw lub wykonywania kar;

   c) chronić bezpieczeństwo publiczne państw członkowskich;

   d) chronić bezpieczeństwo narodowe państw członkowskich;

   e) chronić prawa i wolności innych osób.

2. W przypadku gdy dostarczenie takich informacji godziłoby w cel ust. 1, Prokuratura Europejska powiadamia osobę, której dane dotyczą, wyłącznie o tym, że przeprowadziła czynności sprawdzające, nie podając żadnych informacji, które mogłyby ujawnić, czy dotyczące jej dane osobowe są przetwarzane przez Prokuraturę Europejską.

   Prokuratura Europejska informuje osobę, której dane dotyczą, o możliwości wniesienia wobec decyzji Prokuratury Europejskiej skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych lub środka prawnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

3. Prokuratura Europejska dokumentuje faktyczne lub prawne podstawy decyzji. Informacje te są udostępniane Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na wniosek.

Artykuł 37j

Prawo do sprostowania lub usunięcia danych osobowych oraz ograniczenia ich przetwarzania

1. Osoba, której dane dotyczą, ma prawo uzyskania od Prokuratury Europejskiej sprostowania bez zbędnej zwłoki jej danych osobowych, jeżeli są nieprawidłowe. Z uwzględnieniem celów przetwarzania, osoba, której dane dotyczą, ma prawo uzyskania uzupełnienia niekompletnych danych osobowych, w tym poprzez przedstawienie dodatkowego oświadczenia.

2. Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki usuwa dane osobowe, a osoba, której dane dotyczą, ma prawo uzyskać od Prokuratury Europejskiej niezwłoczne usunięcie dotyczących jej danych osobowych, w przypadku gdy ich przetwarzanie stanowi naruszenie art. 36e, 37 lub 37d lub gdy dane osobowe muszą zostać usunięte w celu wywiązania się z obowiązku prawnego, któremu podlega Prokuratura Europejska.

3. Zamiast usuwać dane, Prokuratura Europejska ogranicza przetwarzanie, w przypadkach gdy:

   a) osoba, której dane dotyczą, kwestionuje prawidłowość danych osobowych, a ich prawidłowości lub nieprawidłowości nie można stwierdzić; lub

   b) dane osobowe muszą zostać zachowane do celów dowodowych.

   Jeżeli przetwarzanie jest ograniczone na mocy akapitu pierwszego lit. a), przed zniesieniem tego ograniczenia Prokuratura Europejska informuje o tym osobę, której dane dotyczą.

3a. Jeżeli przetwarzanie jest ograniczone na mocy ust. 3, te dane osobowe – poza przechowywaniem – są przetwarzane wyłącznie do celów ochrony praw osoby, której dane dotyczą, lub innej osoby fizycznej lub prawnej będącej stroną postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Europejską lub do celów określonych w ust. 3 lit. b).

4. Prokuratura Europejska informuje na piśmie osobę, której dane dotyczą, o każdej odmowie sprostowania lub usunięcia danych osobowych lub ograniczenia przetwarzania danych oraz o przyczynach tej odmowy. Prokuratura Europejska może w całości lub w części ograniczać obowiązek udzielania takich informacji, jeżeli takie ograniczenie przetwarzania jest działaniem niezbędnym i proporcjonalnym w społeczeństwie demokratycznym – z należytym uwzględnieniem praw podstawowych i uzasadnionych interesów danej osoby fizycznej – aby:

   a) uniemożliwić utrudnianie czynności postępowań urzędowych lub sądowych, prowadzenia postępowań przygotowawczych lub procedur;

   b) uniemożliwić zakłócanie zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania przestępstw lub wykonywania kar;

   c) chronić bezpieczeństwo publiczne państw członkowskich;

   d) chronić bezpieczeństwo narodowe państw członkowskich;

   e) chronić prawa i wolności innych osób.

   Prokuratura Europejska informuje osobę, której dane dotyczą, o możliwości wniesienia wobec decyzji Prokuratury Europejskiej skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych lub środka prawnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

5. Prokuratura Europejska informuje o sprostowaniu nieprawidłowych danych osobowych właściwy organ, od którego nieprawidłowe dane pochodzą.

6. Prokuratura Europejska, w przypadkach sprostowania lub usunięcia danych osobowych lub ograniczenia ich przetwarzania na podstawie ust. 1, 2 i 3, powiadamia o tym odbiorców i informuje ich, że muszą dokonać sprostowania lub usunięcia danych osobowych lub ograniczenia przetwarzania danych osobowych, za które odpowiadają.

Artykuł 37k

Wykonywanie praw przez osobę, której dane dotyczą, i weryfikacja przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

1. W przypadkach, o których mowa w art. 37g ust. 3, art. 37i ust. 2 i art. 37j ust. 4, osoba, której dane dotyczą, może wykonywać swoje prawa także za pośrednictwem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.

2. Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje osobę, której dane dotyczą, o możliwości wykonywania przysługujących jej praw za pośrednictwem Europejskiego Inspektora Ochrony Danych na mocy ust. 1.

3. W razie wykonywania prawa, o którym mowa w ust. 1, Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje osobę, której dane dotyczą, przynajmniej o fakcie przeprowadzenia wszelkich niezbędnych weryfikacji lub przeglądów. Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje osobę, której dane dotyczą, o przysługującym jej prawie do wniesienia wobec wydanej przez siebie decyzji środka prawnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 37l

Obowiązki Prokuratury Europejskiej

1. Uwzględniając charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania oraz ryzyko – o różnym prawdopodobieństwie i wadze – naruszenia praw lub wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne, aby przetwarzanie odbywało się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aby móc to wykazać. Środki te są w razie potrzeby poddawane przeglądom i uaktualniane.

2. Jeżeli jest to proporcjonalne w stosunku do czynności przetwarzania, środki, o których mowa w ust. 1, obejmują wdrożenie przez Prokuraturę Europejską odpowiednich polityk w zakresie ochrony danych.

Artykuł 37l(a)

Współadministratorzy

1. Jeżeli Prokuratura Europejska wraz z przynajmniej jednym administratorem wspólnie ustala cele i sposoby przetwarzania, są oni współadministratorami. W drodze wspólnych uzgodnień współadministratorzy w przejrzysty sposób określają podział swoich obowiązków w zakresie wypełnienia swoich zobowiązań dotyczących ochrony danych, w szczególności w odniesieniu do wykonywania przez osobę, której dane dotyczą, przysługujących jej praw, oraz podział obowiązków w zakresie udzielania informacji, chyba że przypadające im obowiązki i ich zakres określa prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego, któremu administratorzy ci podlegają. W uzgodnieniach można wskazać punkt kontaktowy dla osób, których dane dotyczą.

2. Uzgodnienia, o których mowa w ust. 1, należycie odzwierciedlają odpowiednie zakresy obowiązków współadministratorów oraz relacje pomiędzy nimi a osobami, których dane dotyczą. Zasadnicza treść uzgodnień jest udostępniana osobom, których dane dotyczą.

3. Niezależnie od uzgodnień, o których mowa w ust. 1, osoba, której dane dotyczą, może wykonywać prawa przysługujące jej na podstawie niniejszego rozporządzenia wobec każdego z administratorów.

Artykuł 37l(b)

Podmiot przetwarzający

1. Jeżeli przetwarzanie ma być dokonywane w imieniu Prokuratury Europejskiej, korzysta ona wyłącznie z usług takich podmiotów przetwarzających, które zapewniają wystarczające gwarancje wdrożenia odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych, by przetwarzanie spełniało wymogi niniejszego rozporządzenia i chroniło prawa osób, których dane dotyczą.

2. Podmiot przetwarzający nie korzysta z usług innego podmiotu przetwarzającego bez uprzedniej szczegółowej lub ogólnej pisemnej zgody Prokuratury Europejskiej. W przypadku ogólnej pisemnej zgody podmiot przetwarzający informuje Prokuraturę Europejską o wszelkich zamierzonych zmianach dotyczących dodania lub zastąpienia innych podmiotów przetwarzających, dając tym samym administratorowi możliwość wyrażenia sprzeciwu wobec takich zmian.

3. Przetwarzanie przez podmiot przetwarzający odbywa się na podstawie umowy lub innego instrumentu prawnego, które podlegają prawu Unii lub prawu państwa członkowskiego i wiążą podmiot przetwarzający i Prokuraturę Europejską, określają przedmiot i czas trwania przetwarzania, charakter i cel przetwarzania, rodzaj danych osobowych oraz kategorie osób, których dane dotyczą, oraz obowiązki i prawa Prokuratury Europejskiej. Ta umowa lub inny instrument prawny stanowią w szczególności, że podmiot przetwarzający:

   a) działa wyłącznie na polecenie administratora;

   b) zapewnia, by osoby upoważnione do przetwarzania danych osobowych zobowiązały się do zachowania poufności lub by podlegały odpowiedniemu ustawowemu obowiązkowi zachowania poufności;

   c) wszelkimi odpowiednimi sposobami pomaga administratorowi w przestrzeganiu przepisów dotyczących praw osoby, której dane dotyczą;

   d) po zakończeniu świadczenia usług związanych z przetwarzaniem, w zależności od decyzji Prokuratury Europejskiej, usuwa lub zwraca jej wszelkie dane osobowe oraz usuwa wszelkie ich istniejące kopie, chyba że prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego nakazują przechowywanie danych osobowych;

   e) udostępnia Prokuraturze Europejskiej wszelkie informacje niezbędne do wykazania zgodności z obowiązkami określonymi w niniejszym artykule;

   f) przestrzega warunków zaangażowania innego podmiotu przetwarzającego, o których mowa w ust. 2 i 3.

4. Umowa lub inny instrument prawny, o których mowa w ust. 3, mają formę pisemną, w tym formę elektroniczną.

5. Jeżeli podmiot przetwarzający, określając cele i sposoby przetwarzania, naruszy niniejsze rozporządzenie, uznaje się go za administratora w odniesieniu do tego przetwarzania.

Artykuł 37l(c)

Przetwarzanie z upoważnienia administratora lub podmiotu przetwarzającego

Podmiot przetwarzający oraz każda osoba działająca z upoważnienia Prokuratury Europejskiej lub podmiotu przetwarzającego i mająca dostęp do danych osobowych przetwarzają je wyłącznie na polecenie Prokuratury Europejskiej, chyba że wymaga tego prawo Unii lub prawo państwa członkowskiego.

Artykuł 37m

Uwzględnianie ochrony danych w fazie projektowania oraz domyślna ochrona danych

1. Prokuratura Europejska – uwzględniając stan wiedzy technicznej i koszt wdrożenia oraz charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania oraz ryzyko (o różnym prawdopodobieństwie i wadze) naruszenia praw lub wolności osób fizycznych wynikające z przetwarzania – zarówno w czasie określania sposobów przetwarzania, jak i w czasie samego przetwarzania, wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne, takie jak pseudonimizacja, które zostały zaprojektowane w celu skutecznej realizacji zasad ochrony danych, takich jak minimalizacja danych, oraz w celu nadania przetwarzaniu niezbędnych zabezpieczeń, tak by spełnić wymogi niniejszego rozporządzenia oraz chronić prawa osób, których dane dotyczą.

2. Prokuratura Europejska wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne w celu zapewnienia, aby domyślnie przetwarzane były wyłącznie te dane osobowe, które są adekwatne, stosowne i nienadmierne w stosunku do celów przetwarzania. Obowiązek ten odnosi się do ilości zbieranych danych osobowych, zakresu ich przetwarzania, okresu ich przechowywania oraz ich dostępności. W szczególności środki te zapewniają, by domyślnie dane osobowe nie były udostępniane bez interwencji danej osoby nieokreślonej liczbie osób fizycznych.

Artykuł 37n

Rejestry kategorii czynności przetwarzania

1. Prokuratura Europejska prowadzi rejestr wszystkich kategorii czynności przetwarzania, za które odpowiada. W rejestrze tym zamieszcza się wszystkie następujące informacje:

   a) dane kontaktowe Prokuratury Europejskiej oraz imię i nazwisko i dane kontaktowe inspektora ochrony danych;

   b) cele przetwarzania;

   c) opis kategorii osób, których dane dotyczą, oraz kategorii danych osobowych;

   d) kategorie odbiorców, którym dane osobowe zostały lub zostaną ujawnione, w tym odbiorców w państwach trzecich lub w organizacjach międzynarodowych;

   e) gdy ma to zastosowanie, informacje o przypadkach przekazania danych osobowych do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, w tym nazwa tego państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej;

   f) o ile jest to możliwe, planowane terminy usunięcia poszczególnych kategorii danych;

   g) o ile jest to możliwe, ogólny opis technicznych i organizacyjnych środków bezpieczeństwa, o których mowa w art. 38d.

2. Rejestry, o których mowa w ust. 1, mają formę pisemną, w tym formę elektroniczną.

3. Prokuratura Europejska na wniosek udostępnia rejestr Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

Artykuł 37o

Prowadzenie ewidencji w odniesieniu do zautomatyzowanego przetwarzania

1. Prokuratura Europejska prowadzi ewidencję następujących operacji przetwarzania prowadzonych w zautomatyzowanych systemach przetwarzania: zbieranie, modyfikowanie, przeglądanie, ujawnianie wraz z przekazywaniem, łączenie i usuwanie operacyjnych danych osobowych używanych do celów operacyjnych. Ewidencja przeglądania i ujawniania pozwala ustalić zasadność oraz datę i godzinę przeprowadzenia takich operacji, tożsamość osoby, która przeglądała lub ujawniła dane osobowe, oraz, w miarę możliwości, tożsamość odbiorców takich danych osobowych.

2. Ewidencja jest używana wyłącznie do weryfikacji zgodności przetwarzania z prawem, do monitorowania własnej działalności, zapewnienia integralności i bezpieczeństwa danych osobowych oraz na potrzeby postępowania karnego. Wpisy do ewidencji są usuwane po trzech latach, chyba że są wciąż potrzebne do trwających kontroli.

3. Prokuratura Europejska na wniosek udostępnia ewidencję Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

Artykuł 37p

Współpraca z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych

Prokuratura Europejska w wykonywaniu swoich obowiązków współpracuje, na wniosek, z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych.

Artykuł 38b

Ocena skutków pod kątem ochrony danych

1. Jeżeli dany rodzaj przetwarzania – w szczególności z użyciem nowych technologii – ze względu na swój charakter, zakres, kontekst i cele może skutkować powstaniem wysokiego ryzyka naruszenia praw i wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska przed przeprowadzeniem przetwarzania dokonuje oceny skutków planowanych operacji przetwarzania pod kątem ochrony danych osobowych.

2. Ocena, o której mowa w ust. 1, zawiera co najmniej ogólny opis planowanych operacji przetwarzania, ocenę ryzyka naruszenia praw i wolności osób, których dane dotyczą, środki planowane w celu zaradzenia takiemu ryzyku, zabezpieczenia, środki i mechanizmy bezpieczeństwa mające zapewnić ochronę danych osobowych i wykazanie zgodności z niniejszym rozporządzeniem, z uwzględnieniem praw i uzasadnionych interesów osób, których dane dotyczą, i innych zainteresowanych osób.

Artykuł 38c

Uprzednie konsultacje z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych

1. Prokuratura Europejska konsultuje się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych przed przeprowadzeniem przetwarzania; konsultacje te będą częścią nowego systemu zbioru danych, w którym:

   a) ocena skutków w zakresie ochrony danych, o której mowa w art. 38b, wykaże, że przetwarzanie powodowałoby wysokie ryzyko w razie niepodjęcia przez Prokuraturę Europejską środków w celu zminimalizowania tego ryzyka; lub

   b) odnośny rodzaj przetwarzania – zwłaszcza z użyciem nowych technologii, mechanizmów lub procedur – stwarza wysokie ryzyko naruszenia praw i wolności osób, których dane dotyczą.

2. Europejski Inspektor Ochrony Danych może sporządzić wykaz operacji przetwarzania, które wymagają uprzednich konsultacji zgodnie z ust. 1.

3. Prokuratura Europejska przedstawia Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych ocenę skutków w zakresie ochrony danych, o której mowa w art. 38b, oraz na żądanie wszelkie inne informacje umożliwiające Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych ocenę zgodności przetwarzania z przepisami, a w szczególności ocenę ryzyka w sferze ochrony danych osobowych osoby, której dane dotyczą, oraz powiązanych zabezpieczeń.

4. Jeżeli Europejski Inspektor Ochrony Danych jest zdania, że zamierzone przetwarzanie, o którym mowa w ust. 1, stanowiłoby naruszenie niniejszego rozporządzenia – w szczególności gdy Prokuratura Europejska niedostatecznie zidentyfikowała lub zminimalizowała ryzyko – Europejski Inspektor Ochrony Danych w terminie do sześciu tygodni po otrzymaniu wniosku o konsultacje udziela Prokuraturze Europejskiej pisemnego zalecenia zgodnie ze swoimi uprawnieniami, o których mowa w art. 44c. Termin ten można przedłużyć o miesiąc ze względu na złożony charakter zamierzonego przetwarzania. Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje Prokuraturę Europejską o takim przedłużeniu w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku w sprawie konsultacji, z podaniem przyczyn tego opóźnienia.

Artykuł 38d

Bezpieczeństwo przetwarzania operacyjnych danych osobowych

1. Uwzględniając stan wiedzy technicznej, koszt wdrożenia i charakter, zakres, kontekst i cele przetwarzania oraz ryzyko – o różnym prawdopodobieństwie i wadze – naruszenia praw lub wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska wdraża odpowiednie środki techniczne i organizacyjne dla zagwarantowania poziomu bezpieczeństwa odpowiadającego temu ryzyku, zwłaszcza jeżeli chodzi o przetwarzanie szczególnych kategorii operacyjnych danych osobowych, o których mowa w art. 37d.

2. W odniesieniu do zautomatyzowanego przetwarzania Prokuratura Europejska po ocenie ryzyka wdraża środki, które:

   a) uniemożliwią osobom nieuprawnionym dostęp do sprzętu używanego do przetwarzania (kontrola dostępu do sprzętu);

   b) zapobiegną nieuprawnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, zmienianiu lub usuwaniu nośników danych (kontrola nośników danych);

c) zapobiegną nieuprawnionemu wprowadzaniu danych oraz nieuprawnionemu oglądaniu, zmienianiu lub usuwaniu przechowywanych danych osobowych (kontrola przechowywania);

d) zapobiegną korzystaniu z systemów zautomatyzowanego przetwarzania przez osoby nieuprawnione, używające sprzętu do przesyłu danych (kontrola użytkowników);

e) zapewniają osobom uprawnionym do korzystania z systemu zautomatyzowanego przetwarzania dostęp wyłącznie do danych osobowych objętych posiadanym przez nie uprawnieniem (kontrola dostępu do danych);

f) pozwolą zweryfikować i ustalić podmioty, którym dane osobowe zostały lub mogą zostać przesłane lub udostępnione za pomocą przesyłu danych (kontrola przesyłu danych);

g) pozwolą na późniejszym etapie zweryfikować i stwierdzić, które dane osobowe zostały wprowadzone do systemów zautomatyzowanego przetwarzania danych, kiedy i przez kogo (kontrola wprowadzania danych);

h) zapobiegną nieuprawnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, zmienianiu lub usuwaniu danych osobowych podczas ich przekazywania lub podczas przenoszenia nośników danych (kontrola transportu);

i) zapewniają, że w razie awarii można będzie przywrócić zainstalowane systemy (odzyskiwanie);

j) zapewniają działanie funkcji systemu, zgłaszanie występujących w nich błędów (niezawodność) oraz odporność przechowywanych danych osobowych na uszkodzenia powodowane błędnym działaniem systemu (integralność).

Artykuł 38e

Zgłaszanie naruszenia ochrony danych osobowych Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych

1. W przypadku naruszenia ochrony danych osobowych Prokuratora Europejska bez zbędnej zwłoki – w miarę możliwości nie później niż w terminie 72 godzin po powzięciu wiadomości o tym naruszeniu – zgłasza je Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych, chyba że jest mało prawdopodobne, by naruszenie to skutkowało ryzykiem naruszenia praw i wolności osób fizycznych. Do zgłoszenia, które przekazano Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych po upływie 72 godzin, dołącza się wyjaśnienie przyczyn opóźnienia.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, musi co najmniej:

   a) opisywać charakter naruszenia ochrony danych osobowych, w tym w miarę możliwości wskazywać kategorie i przybliżoną liczbę osób, których dane dotyczą, oraz kategorie i przybliżoną liczbę wpisów danych osobowych, których dotyczy naruszenie;

   b) zawierać imię i nazwisko oraz dane kontaktowe inspektora ochrony danych;

   c) opisywać możliwe konsekwencje naruszenia ochrony danych osobowych;

   d) opisywać środki zastosowane przez Prokuraturę Europejską lub które proponuje się jej podjąć w celu zaradzenia naruszeniu ochrony danych osobowych, w tym w stosownych przypadkach środki w celu zminimalizowania jego ewentualnych negatywnych skutków.

3. Jeżeli – i w zakresie, w jakim – informacji, o których mowa w ust. 2, nie da się przekazać w tym samym czasie, można je przekazywać sukcesywnie bez zbędnej zwłoki.

4. Prokuratura Europejska dokumentuje wszelkie naruszenia ochrony danych osobowych, o których mowa w ust. 1, wraz z okolicznościami faktycznymi naruszenia danych osobowych, jego skutkami oraz podjętymi działaniami naprawczymi. Dokumentacja ta musi pozwolić Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych na zweryfikowanie przestrzegania niniejszego artykułu.

5. W przypadku gdy naruszenie ochrony danych osobowych dotyczy danych osobowych przesłanych przez lub do innego administratora, Prokuratora Europejska bez zbędnej zwłoki przekazuje informacje, o których mowa w ust. 3, temu administratorowi.

Artykuł 38f

Zawiadamianie osoby, której dane dotyczą, o naruszeniu ochrony danych osobowych

1. Jeżeli naruszenie ochrony danych osobowych może powodować wysokie ryzyko naruszenia praw lub wolności osób fizycznych, Prokuratura Europejska bez zbędnej zwłoki zawiadamia osobę, której dane dotyczą, o takim naruszeniu.

2. Skierowane do osoby, której dane dotyczą, zawiadomienie wskazane w ust. 1 niniejszego artykułu opisuje jasnym i prostym językiem charakter naruszenia ochrony danych osobowych i zawiera co najmniej informacje i zalecenia, o których mowa w art. 38e ust. 2 lit. b), c) i d).

3. Skierowane do osoby, której dane dotyczą, zawiadomienie wskazane w ust. 1 niniejszego artykułu nie jest wymagane, jeżeli spełniony został jeden z następujących warunków:

   a) Prokuratura Europejska wdrożyła odpowiednie techniczne i organizacyjne środki ochrony i środki te zostały zastosowane do danych osobowych, których dotyczy naruszenie, zwłaszcza środki takie jak szyfrowanie, uniemożliwiające ich odczyt osobom nieuprawnionym do dostępu do tych danych osobowych;

b) Prokuratura Europejska zastosowała następnie środki eliminujące prawdopodobieństwo wystąpienia wspomnianego w ust. 1 wysokiego ryzyka naruszenia praw lub wolności osoby, której dane dotyczą;

c) wymagałoby ono niewspółmiernie dużego wysiłku. W takim przypadku wydany zostaje publiczny komunikat lub zastosowany zostaje podobny środek, za pomocą którego osoby, których dane dotyczą, zostają poinformowane w równie skuteczny sposób.

4. Jeżeli Prokuratura Europejska nie zawiadomiła jeszcze osoby, której dane dotyczą, o naruszeniu ochrony danych osobowych, Europejski Inspektor Ochrony Danych – biorąc pod uwagę prawdopodobieństwo, że to naruszenie ochrony danych osobowych spowoduje wysokie ryzyko – może od niej tego zażądać lub może stwierdzić, że spełniony został jeden z warunków, o których mowa w ust. 3.

5. Skierowane do osoby, której dane dotyczą, zawiadomienie wskazane w ust. 1 niniejszego artykułu można opóźnić, ograniczyć lub pominąć, o ile spełnione zostaną warunki i przesłanki wskazane w art. 37i ust. 3.

[…]

Artykuł 40

Udzielenie dostępu do danych osobowych przetwarzanych wewnątrz Prokuratury Europejskiej

Tylko Europejski Prokurator Generalny, prokuratorzy europejscy, delegowani prokurator**zy** europejscy oraz pomagający im upoważnieni pracownicy mogą, w celu wykonywania swoich zadań i z zachowaniem ograniczeń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, mieć dostęp do operacyjnych danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską.

Artykuł 41

Wyznaczenie inspektora ochrony danych

1. Kolegium wyznacza inspektora ochrony danych na podstawie propozycji Europejskiego Prokuratora Generalnego. Inspektor ochrony danych jest jednym z pracowników specjalnie powołanym do pełnienia tej funkcji. Wykonując swoje zadania, inspektor ochrony danych działa niezależnie i nie może przyjmować żadnych poleceń.

1a. Inspektor ochrony danych jest wybierany na podstawie swoich kwalifikacji zawodowych, a w szczególności wiedzy fachowej na temat prawa i praktyki w dziedzinie ochrony danych oraz umiejętności wypełnienia zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności tych, o których mowa w art. 41b.

1b. Wybór inspektora ochrony danych nie może powodować konfliktu interesów między jego obowiązkami jako inspektora ochrony danych a innymi oficjalnymi obowiązkami, w szczególności w odniesieniu do stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia.

1c. Inspektor ochrony danych zostaje powołany na okres czterech lat i może zostać ponownie powołany na maksymalny łączny okres ośmiu lat. Może zostać zwolniony ze stanowiska inspektora ochrony danych przez kolegium tylko za zgodą Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, jeśli przestał spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich obowiązków.

1d. Prokuratura Europejska publikuje dane kontaktowe inspektora ochrony danych i przekazuje je Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

Artykuł 41a

Status inspektora ochrony danych

1. Prokuratura Europejska zapewnia właściwe i odpowiednio wczesne włączanie inspektora ochrony danych we wszystkie sprawy dotyczące ochrony danych osobowych.

2. Prokuratura Europejska wspiera inspektora ochrony danych w wypełnianiu przez niego zadań, o których mowa w art. 41b, zapewniając mu zasoby niezbędne do wykonania tych zadań oraz zapewniając mu dostęp do danych osobowych i operacji przetwarzania, a także zasoby niezbędne do utrzymania jego wiedzy fachowej.

3. Prokuratura Europejska zapewnia, by inspektor ochrony danych nie otrzymywał poleceń dotyczących wykonywania tych zadań. Inspektor nie może zostać odwołany ani karany przez kolegium za wypełnianie swoich zadań. Inspektor ochrony danych podlega bezpośrednio Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu.

4. Osoby, których dane dotyczą, mogą kontaktować się z inspektorem ochrony danych we wszystkich sprawach związanych z przetwarzaniem ich danych osobowych oraz z wykonywaniem praw przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia oraz na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

5. Kolegium przyjmuje przepisy wykonawcze dotyczące inspektora ochrony danych. Wspomniane przepisy wykonawcze dotyczą w szczególności procedury wyboru na stanowisko inspektora ochrony danych i odwołania z tego stanowiska, jego zadań, obowiązków i uprawnień oraz ochrony jego niezależności.

6. Prokuratura Europejska zapewnia inspektorowi ochrony danych pracowników i zasoby niezbędne do wykonywania jego obowiązków.

7. Inspektor ochrony danych i jego pracownicy podlegają obowiązkowi zachowania poufności zgodnie z art. 64.

Artykuł 41b

Zadania inspektora ochrony danych

1. Inspektor ochrony danych realizuje w szczególności następujące zadania w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych:

   a) zapewnienie w sposób niezależny przestrzegania przez Prokuraturę Europejską przepisów dotyczących ochrony danych zawartych w niniejszym rozporządzeniu i w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 oraz odpowiednich przepisów dotyczących ochrony danych zawartych w jej regulaminie wewnętrznym; obejmuje to monitorowanie przestrzegania niniejszego rozporządzenia, innych przepisów unijnych lub krajowych o ochronie danych oraz polityk Prokuratury Europejskiej w dziedzinie ochrony danych osobowych, w tym podziału obowiązków, działań zwiększających wiedzę, szkoleń pracowników uczestniczących w operacjach przetwarzania oraz powiązanych z tym audytów;

   b) informowanie Prokuratury Europejskiej oraz pracowników, którzy przetwarzają dane osobowe, o obowiązkach spoczywających na nich na mocy niniejszego rozporządzenia oraz innych przepisów unijnych lub krajowych o ochronie danych i doradzanie im w tych kwestiach;

c) udzielanie na żądanie porad co do oceny skutków w zakresie ochrony danych oraz monitorowanie ich wykonania zgodnie z art. 38b;

d) zapewnianie prowadzenia rejestru przekazywanych i otrzymywanych danych osobowych zgodnie z przepisami, które zostaną określone w regulaminie wewnętrznym Prokuratury Europejskiej;

e) współpraca z pracownikami Prokuratury Europejskiej odpowiedzialnymi za procedury, szkolenia i doradztwo w zakresie przetwarzania danych;

f) współpraca z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych;

g) zapewnianie, by osoby, których dotyczą dane, były informowane o prawach przysługujących im na mocy niniejszego rozporządzenia;

h) pełnienie funkcji punktu kontaktowego dla Europejskiego Inspektora Ochrony Danych; w kwestiach związanych z przetwarzaniem, w tym z uprzednimi konsultacjami, o których mowa w art. 38c, oraz w stosownych przypadkach prowadzenie konsultacji we wszelkich innych sprawach.

i) przygotowanie sprawozdania rocznego i przekazanie go Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu oraz Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

2a. Inspektor ochrony danych pełni funkcje określone w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 w odniesieniu do administracyjnych danych osobowych.

3. Inspektor ochrony danych i pracownicy Prokuratury Europejskiej pomagający inspektorowi ochrony danych w wykonywaniu jego obowiązków mają dostęp do danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską oraz do jej pomieszczeń w zakresie niezbędnym do realizacji swoich zadań.

4. Jeśli inspektor ochrony danych uzna, że przepisy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 dotyczące przetwarzania administracyjnych danych osobowych lub przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące przetwarzania operacyjnych danych osobowych nie są przestrzegane, informuje o tym Europejskiego Prokuratora Generalnego i wzywa go do usunięcia tego naruszenia w określonym terminie. Jeżeli Europejski Prokurator Generalny nie usunie w określonym terminie naruszenia związanego z przetwarzaniem danych, inspektor ochrony danych przekazuje sprawę Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

Artykuł 43a

Ogólne zasady przekazywania danych osobowych

1. Prokuratura Europejska może przekazywać dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej – z zastrzeżeniem przestrzegania pozostałych przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności art. 37cc – tylko, gdy spełnione są warunki określone w artykułach 43a–43d, a mianowicie:

   a) przekazanie jest niezbędne do wykonywania przez Prokuraturę Europejską swoich zadań;

   b) dane osobowe są przekazywane administratorowi w państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, który jest organem właściwym do realizacji celów, o których mowa w art. 59 (stosunki z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi);

   c) w przypadku przekazywania lub udostępniania Prokuraturze Europejskiej zgodnie z niniejszym artykułem danych osobowych przez państwo członkowskie, Prokuratura Europejska uzyskuje uprzednią zgodę właściwego organu tego państwa członkowskiego zgodnie z jego prawem krajowym, o ile to państwo członkowskie nie wyraziło uprzedniej zgody na takie przekazywanie danych – ogólnej lub pod określonymi warunkami;

   d) Komisja stwierdziła na podstawie art. 43b, że dane państwo trzecie lub dana organizacja międzynarodowa zapewniają odpowiedni poziom ochrony, lub – w razie braku takiej decyzji stwierdzającej odpowiedni poziom ochrony – oferowane są lub istnieją odpowiednie gwarancje zgodnie z art. 43c, lub w razie braku zarówno decyzji stwierdzającej odpowiedni poziom ochrony, jak i takich odpowiednich gwarancji zastosowanie ma wyjątek w szczególnych sytuacjach zgodnie z art. 43d; oraz

e) w przypadku dalszego przekazania danych przez państwo trzecie lub organizację międzynarodową do innego państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej Prokuratura Europejska wymaga od tego państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej zwrócenia się do niej o uprzednie zezwolenie na przekazanie, którego Prokuratura Europejska może udzielić wyłącznie po należytym uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników, w tym wagi przestępstwa, celu, w którym dane osobowe zostały pierwotnie przekazane, oraz stopnia ochrony danych osobowych w państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, do których dane osobowe są dalej przekazywane.

2. Prokuratura Europejska może przekazywać dane osobowe bez uprzedniej zgody państwa członkowskiego, o której mowa w ust. 1 lit. c), wyłącznie wtedy, gdy przekazanie ich jest niezbędne do zapobieżenia bezpośredniemu, poważnemu zagrożeniu dla bezpieczeństwa publicznego w państwie członkowskim lub państwie trzecim lub dla ważnych interesów państwa członkowskiego, a uprzedniej zgody nie da się uzyskać w odpowiednim terminie. Organ odpowiadający za wydanie uprzedniej zgody zostaje powiadomiony bez zbędnej zwłoki.

2a. Przekazywanie danych osobowych otrzymanych od Prokuratury Europejskiej do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej przez państwo członkowskie lub instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii jest zakazane. Nie ma to zastosowania w przypadku, gdy Prokuratura Europejska wyraziła zgodę na takie przekazanie, po uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników, w tym wagi przestępstwa, celu, w którym dane osobowe zostały pierwotnie przekazane, oraz stopnia ochrony danych osobowych w państwie trzecim lub organizacji międzynarodowej, do których dane osobowe są przekazywane. Ten obowiązek uzyskania uprzedniej zgody Prokuratury Europejskiej nie ma zastosowania do spraw, które zostały przekazane właściwym organom krajowym zgodnie z art. 28a.

3. Art. 43a–43d należy stosować z myślą o zapewnieniu, by nie został naruszony stopień ochrony osób fizycznych zapewniony w niniejszym rozporządzeniu i prawie Unii.

Artykuł 43b

Przekazywanie na podstawie decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony

Prokuratura Europejska może przekazywać dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, jeżeli Komisja zgodnie z art. 36 dyrektywy (UE) 2016/680 stwierdzi, że to państwo trzecie, terytorium lub przynajmniej jeden sektor w tym państwie trzecim lub dana organizacja międzynarodowa zapewniają odpowiedni stopień ochrony.

Artykuł 43c

Przekazywanie z zastrzeżeniem odpowiednich zabezpieczeń

1. W razie braku decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony Prokuratura Europejska może przekazywać dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej, jeżeli:

   a) w prawnie wiążącym akcie wprowadzono odpowiednie zabezpieczenia ochrony danych osobowych; lub

   b) Prokuratura Europejska oceniła wszystkie okoliczności związane z przekazaniem danych osobowych i stwierdziła, że istnieją odpowiednie zabezpieczenia ochrony danych osobowych.

2. Prokuratura Europejska informuje Europejskiego Inspektora Ochrony Danych o kategoriach przekazań na podstawie ust. 1 lit. b).

3. Jeżeli przekazanie odbywa się na podstawie ust. 1 lit. b), musi być udokumentowane, a dokumentacja, w tym data i godzina przekazania, informacje o właściwym organie odbierającym, uzasadnienie przekazania oraz przekazane dane osobowe, udostępnia się na żądanie Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

Artykuł 43d

Wyjątki w szczególnych sytuacjach

1. W razie braku decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony lub braku odpowiednich zabezpieczeń określonych w art. 43c Prokuratura Europejska może przekazać dane osobowe do państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej wyłącznie pod warunkiem, że przekazanie ich jest niezbędne:

   a) w celu ochrony żywotnych interesów osoby, której dane dotyczą, lub innej osoby;

   b) w celu zabezpieczenia uzasadnionych interesów osoby, której dane dotyczą;

   c) dla zapobieżenia bezpośredniemu, poważnemu ryzyku naruszenia bezpieczeństwa publicznego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego; lub

   d) w indywidualnych przypadkach w celu wykonania zadań Prokuratury Europejskiej, chyba że stwierdzi ona, że podstawowe prawa i wolności konkretnej osoby, której dane dotyczą, są nadrzędne wobec interesu publicznego przemawiającego za przekazaniem.

2. Jeżeli przekazanie odbywa się na podstawie ust. 1, musi być udokumentowane, a dokumentacja, w tym data i godzina przekazania, informacje o właściwym organie odbierającym, o uzasadnieniu przekazania oraz o przekazanych danych osobowych, zostają udostępnione na żądanie Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

Artykuł 43e

Przekazywanie danych osobowych odbiorcom mającym siedzibę w państwach trzecich

1. Na zasadzie wyjątku od art. 43a ust. 1 lit. b) i bez uszczerbku dla umów międzynarodowych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Prokuratura Europejska może w indywidualnych, konkretnych przypadkach przekazywać dane osobowe bezpośrednio odbiorcom mającym siedzibę w państwach trzecich jedynie wówczas, gdy zachowane są pozostałe przepisy niniejszego rozdziału i spełnione zostały wszystkie następujące warunki:

   a) przekazanie jest ściśle niezbędne do wykonania zadania Prokuratury Europejskiej przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu do celów, o których mowa w art. 37 ust. 1;

   b) Prokuratura Europejska stwierdzi, że podstawowe prawa i wolności danej osoby, której dane dotyczą, nie są nadrzędne wobec interesu publicznego przemawiającego za przedmiotowym przekazaniem;

   c) Prokuratura Europejska uzna, że przekazanie organowi właściwemu do celów, o których mowa w art. 37 ust. 1, w państwie trzecim byłoby nieskuteczne lub niewłaściwe, w szczególności dlatego, że przekazanie nie może nastąpić w odpowiednim terminie;

   d) organ, który jest właściwy dla celów wskazanych w art. 37 ust. 1 w państwie trzecim, zostanie poinformowany bez zbędnej zwłoki, chyba że byłoby to nieskuteczne lub niewłaściwe; oraz

   e) Prokuratura Europejska poinformuje odbiorcę o konkretnym celu lub konkretnych celach, w których dane osobowe mają być wyłącznie przetwarzane przez odbiorcę, pod warunkiem że takie przetwarzanie jest niezbędne.

2. Umowa międzynarodowa, o której mowa w ust. 1, oznacza dwustronną lub wielostronną umowę międzynarodową obowiązującą między Unią a państwami trzecimi dotyczącą współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i współpracy policyjnej.

3. Jeżeli przekazanie odbywa się na podstawie ust. 1, musi być udokumentowane, a dokumentacja, w tym data i godzina przekazania, informacje o właściwym organie odbierającym, uzasadnienie przekazania oraz przekazane dane osobowe, musi zostać udostępniona na żądanie Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych.

Artykuł 44c

Nadzór ze strony Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

1. Europejski Inspektor Ochrony Danych jest odpowiedzialny za monitorowanie i zapewnienie stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących ochrony podstawowych praw i wolności osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania operacyjnych danych osobowych przez Prokuraturę Europejską oraz za doradzanie Prokuraturze Europejskiej i osobom, których dane dotyczą, we wszystkich kwestiach związanych z przetwarzaniem operacyjnych danych osobowych. W tym celu Europejski Inspektor Ochrony Danych wykonuje obowiązki określone w ust. 2 niniejszego artykułu, korzysta z uprawnień przyznanych mu w ust. 3 niniejszego artykułu i współpracuje z krajowymi organami nadzorczymi zgodnie z art. 45.

2. Europejski Inspektor Ochrony Danych ma następujące obowiązki na mocy niniejszego rozporządzenia:

   a) rozpatruje skargi i bada je oraz w rozsądnym terminie informuje osobę, której dane dotyczą, o wyniku tych działań;

   b) przeprowadza dochodzenia zarówno z własnej inicjatywy, jak i na podstawie skarg, oraz w rozsądnym terminie informuje osoby, których dane dotyczą, o wyniku tych dochodzeń;

   c) monitoruje i zapewnia stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania operacyjnych danych osobowych przez Prokuraturę Europejską;

   d) doradza Prokuraturze Europejskiej – z własnej inicjatywy lub w odpowiedzi na konsultacje – we wszystkich kwestiach związanych z przetwarzaniem operacyjnych danych osobowych, w szczególności zanim Prokuratura Europejska przyjmie przepisy wewnętrzne dotyczące ochrony podstawowych praw i wolności w odniesieniu do przetwarzania operacyjnych danych osobowych.

3. Na mocy niniejszego rozporządzenia Europejski Inspektor Ochrony Danych może:

a) doradzać osobom, których dane dotyczą, w kwestii korzystania z ich praw;

b) przekazać sprawę Prokuraturze Europejskiej w przypadku domniemanego naruszenia przepisów regulujących przetwarzanie operacyjnych danych osobowych i w stosownych przypadkach zaproponować środki prawne służące usunięciu tego naruszenia i poprawie ochrony osób, których dane dotyczą;

c) skonsultować się z Prokuraturą Europejską, jeżeli wnioski o skorzystanie z określonych praw w odniesieniu do operacyjnych danych osobowych zostały odrzucone z naruszeniem art. 37e–37k;

d) przekazać sprawę Prokuraturze Europejskiej;

e) nakazać Prokuraturze Europejskiej, by dokonała sprostowania operacyjnych danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską z naruszeniem przepisów dotyczących przetwarzania operacyjnych danych osobowych, ograniczyła przetwarzanie takich danych lub usunęła takie dane oraz by powiadomiła o takich działaniach osoby trzecie, którym takie dane zostały ujawnione, o ile nie koliduje to z prowadzeniem postępowań przygotowawczych ani z wnoszeniem i popieraniem oskarżeń przez Prokuraturę Europejską;

f) przekazać sprawę Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z warunkami określonymi w Traktacie;

g) interweniować w sprawach wniesionych do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

4. Europejski Inspektor Ochrony Danych ma dostęp do danych osobowych przetwarzanych przez Prokuraturę Europejską oraz do jej pomieszczeń w zakresie niezbędnym do realizacji swoich zadań.

5. Europejski Inspektor Ochrony Danych sporządza roczne sprawozdanie z działalności nadzorczej nad Prokuraturą Europejską.

Artykuł 44d

Obowiązek zachowania tajemnicy służbowej przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

Europejski Inspektor Ochrony Danych oraz jego pracownicy – w trakcie kadencji i po jej zakończeniu – podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy służbowej w odniesieniu do wszelkich poufnych informacji, które uzyskali w trakcie wykonywania oficjalnych obowiązków.

Artykuł 45

Współpraca między Europejskim Inspektorem Ochrony Danych a krajowymi organami nadzorczymi

1. Europejski Inspektor Ochrony Danych działa w ścisłej współpracy z krajowymi organami nadzorczymi w konkretnych kwestiach wymagających podjęcia działań krajowych, zwłaszcza jeżeli Europejski Inspektor Ochrony Danych lub krajowy organ nadzorczy stwierdzi znaczące rozbieżności między praktykami państw członkowskich lub stwierdzi potencjalnie niezgodne z prawem przekazanie danych przy wykorzystaniu kanałów komunikacji Prokuratury Europejskiej, lub w kontekście zapytań zgłoszonych przez co najmniej jeden krajowy organ nadzorczy odnośnie do wykonywania i wykładni niniejszego rozporządzenia.

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, Europejski Inspektor Ochrony Danych i krajowe organy nadzorcze właściwe w zakresie nadzoru ochrony danych, działając w zakresie własnych kompetencji, mogą wymieniać się odpowiednimi informacjami i pomagać sobie w przeprowadzaniu kontroli i inspekcji, badać trudności w wykładni lub stosowaniu niniejszego rozporządzenia, analizować problemy związane z prowadzeniem niezależnego nadzoru lub korzystaniem z praw przez osoby, których dane dotyczą, sporządzać zharmonizowane wnioski dotyczące wspólnych rozwiązań wszelkich problemów oraz promować wiedzę na temat praw do ochrony danych, zależnie od potrzeb.

3. Europejska Rada Ochrony Danych ustanowiona rozporządzeniem (UE) 2016/679 wykonuje zadania określone w art. 51 dyrektywy (UE) 2016/680 także w odniesieniu do kwestii objętych niniejszym rozporządzeniem, w szczególności kwestii, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 46

Prawo do wniesienia skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

1. Każda osoba, której dane dotyczą, ma prawo wnieść skargę do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, jeżeli uważa, że przetwarzanie dotyczących jej operacyjnych danych osobowych przez Prokuraturę Europejską narusza przepisy niniejszego rozporządzenia.

2. Europejski Inspektor Ochrony Danych informuje osobę, której dane dotyczą, o postępach i wyniku rozpatrywania skargi, w tym o możliwości wniesienia środka prawnego na mocy art. 46a.

Artykuł 46a

Prawo do kontroli sądowej w odniesieniu do decyzji Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

Odwołania od decyzji Europejskiego Inspektora Ochrony Danych wnoszone są do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

[…]

ROZDZIAŁ VII
PRZEPISY FINANSOWE I PRZEPISY DOTYCZĄCE PRACOWNIKÓW
SEKCJA 1
PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 48

Podmioty upoważnione do działań finansowych

1. Europejski Prokurator Generalny jest odpowiedzialny za przygotowywanie decyzji dotyczących ustanowienia budżetu oraz przedkładanie ich kolegium do przyjęcia.

2. Dyrektor administracyjny jest odpowiedzialny, jako urzędnik zatwierdzający, za wykonanie budżetu Prokuratury Europejskiej.

Artykuł 49

Budżet

1. Na podstawie wniosku sporządzonego przez dyrektora administracyjnego Europejski Prokurator Generalny przygotowuje preliminarz wszystkich dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej na każdy rok budżetowy odpowiadający rokowi kalendarzowemu. Preliminarz ten jest wykazywany w budżecie Prokuratury Europejskiej.

2. Budżet Prokuratury Europejskiej musi być zrównoważony pod względem dochodów i wydatków.

3. Bez uszczerbku dla innych zasobów dochody Prokuratury Europejskiej obejmują:

   a) wkład Unii zapisany w budżecie ogólnym Unii;

   b) należności za publikacje i wszelkie usługi świadczone przez Prokuraturę Europejską.

4. Wydatki Prokuratury Europejskiej obejmują wynagrodzenie Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej, wydatki administracyjne i wydatki na infrastrukturę oraz wydatki operacyjne.

5. Jeżeli delegowani prokuratorzy europejscy prowadzą czynności w ramach zadań Prokuratury Europejskiej, odpowiednie wydatki ponoszone przez delegowanych prokuratorów europejskich w trakcie takich czynności uznaje się za wydatki operacyjne Prokuratury Europejskiej.

Wydatki operacyjne Prokuratury Europejskiej zasadniczo nie obejmują kosztów związanych z czynnościami w ramach postępowania przygotowawczego podejmowanymi przez właściwe organy krajowe ani kosztów pomocy prawnej. Obejmują one jednak – w ramach budżetu Prokuratury – niektóre koszty związane z określonymi w ust. 5a działaniami Prokuratury Europejskiej w ramach postępowania przygotowawczego oraz wnoszenia i popierania przez nią oskarżeń.

Wydatki operacyjne będą również obejmować utworzenie systemu zarządzania sprawami, szkolenia, podróże służbowe i tłumaczenia pisemne niezbędne do wewnętrznego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej, takie jak tłumaczenia pisemne dla stałej izby.

5a. Gdy w imieniu Prokuratury prowadzona jest w ramach postępowania przygotowawczego czynność o szczególnie wysokich kosztach, delegowani prokuratorzy europejscy mogą, na uzasadniony wniosek właściwych organów krajowych lub z własnej inicjatywy, konsultować się ze stałą izbą w sprawie tego, czy Prokuratura Europejska mogłaby częściowo pokryć koszty tej czynności. Konsultacje takie nie mogą opóźniać postępowania przygotowawczego.

Stała izba może w takiej sytuacji, po konsultacji z dyrektorem administracyjnym i na podstawie proporcjonalności czynności wykonywanej w szczególnych okolicznościach oraz nadzwyczajnego charakteru wynikających z niej kosztów, podjąć decyzję o przyjęciu lub odrzuceniu tego wniosku, zgodnie z zasadami oceny tych kryteriów, które mają zostać określone w regulaminie wewnętrznym. Następnie dyrektor administracyjny, biorąc pod uwagę dostępne środki finansowe, podejmuje decyzję w sprawie kwoty dofinansowania, jaką należy przyznać. Dyrektor administracyjny niezwłocznie informuje delegowanego prokuratora europejskiego prowadzącego sprawę o decyzji w sprawie tej kwoty.

Artykuł 50

Ustanowienie budżetu

1. Na podstawie wniosku sporządzonego przez dyrektora administracyjnego Europejski Prokurator Generalny przygotowuje wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej na kolejny rok budżetowy. Europejski Prokurator Generalny przesyła ten wstępny projekt preliminarza kolegium do przyjęcia.

2. Wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Prokuratury Europejskiej zostaje przesłany Komisji najpóźniej w dniu 31 stycznia każdego roku. Do dnia 31 marca każdego roku Prokuratora Europejska przesyła Komisji ostateczny projekt preliminarza obejmujący projekt planu zatrudnienia.

3. Komisja przesyła preliminarz Parlamentowi Europejskiemu i Radzie („władza budżetowa") wraz z projektem budżetu ogólnego Unii.

4. Na podstawie preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii przedkładanego władzy budżetowej zgodnie z art. 313 i 314 Traktatu szacunkowe kwoty, które uważa za niezbędne w odniesieniu do planu zatrudnienia, oraz kwoty wkładu, który ma być wniesiony z budżetu ogólnego.

5. Władza budżetowa zatwierdza środki przewidziane na wkład z budżetu ogólnego Unii na rzecz Prokuratury Europejskiej.

6. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia Prokuratury Europejskiej.

7. Kolegium przyjmuje budżet Prokuratury Europejskiej na podstawie wniosku Europejskiego Prokuratora Generalnego. Budżet staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii. W razie potrzeby jest on korygowany zgodnie z tą samą procedurą, która obowiązuje przy przyjmowaniu pierwotnego budżetu.

8. W przypadku projektów z zakresu nieruchomości, które to projekty mogą mieć znaczący wpływ na budżet Prokuratury Europejskiej, zastosowanie ma art. 88 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1271/2013.

Artykuł 51

Wykonanie budżetu

1. Dyrektor administracyjny, działający w charakterze urzędnika zatwierdzającego Prokuratury Europejskiej, wykonuje budżet Prokuratury Europejskiej na własną odpowiedzialność i w ramach ograniczeń zatwierdzonych w budżecie.

2. Co roku dyrektor administracyjny przesyła władzy budżetowej wszystkie informacje mające znaczenie z punktu widzenia wyników wszelkich procedur oceny.

Artykuł 52

Przedstawienie sprawozdania finansowego i absolutorium

1. […]

2. Do dnia 1 marca następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego księgowy Prokuratury Europejskiej przesyła księgowemu Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie finansowe.

3. Do dnia 31 marca następującego po zakończeniu roku budżetowego Prokuratura Europejska przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu sprawozdanie dotyczące zarządzania budżetem i finansami.

4. Do dnia 31 marca następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego księgowy Komisji przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie finansowe Prokuratury Europejskiej skonsolidowane ze sprawozdaniem finansowym Komisji.

5. Zgodnie z art. 148 ust. 1 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 najpóźniej do dnia 1 czerwca następującego po zakończeniu roku budżetowego Trybunał Obrachunkowy przedstawia swoje uwagi na temat wstępnego sprawozdania finansowego Prokuratury Europejskiej.

6. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego na temat wstępnego sprawozdania finansowego Prokuratury Europejskiej, zgodnie z art. 148 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, księgowy Prokuratury Europejskiej sporządza na własną odpowiedzialność końcowe sprawozdanie finansowe Prokuratury Europejskiej i przedkłada je kolegium do zaopiniowania.

7. Do dnia 1 lipca następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego księgowy Prokuratury Europejskiej przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu końcowe sprawozdanie finansowe wraz z opinią kolegium.

8. Końcowe sprawozdanie finansowe Prokuratury Europejskiej publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej do dnia 15 listopada roku następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego.

9. Najpóźniej do dnia 30 września następującego po zakończeniu każdego roku budżetowego dyrektor administracyjny przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi. Dyrektor administracyjny przesyła tę odpowiedź również Komisji.

10. Dyrektor administracyjny przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego zastosowania procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy, zgodnie z art. 109 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1271/2013[19].

11. Przed dniem 15 maja roku N + 2 Parlament Europejski, na zalecenie Rady stanowiącej większością kwalifikowaną, udziela dyrektorowi administracyjnemu absolutorium z wykonania budżetu za rok N.

Artykuł 53

Przepisy finansowe

Na podstawie wniosku dyrektora administracyjnego Europejski Prokurator Generalny sporządza projekt przepisów finansowych mających zastosowanie do Prokuratury Europejskiej. Przepisy te przyjmowane są przez kolegium po konsultacji z Komisją. Przepisy finansowe nie odbiegają od przepisów zawartych w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1271/2013, chyba że jest to wyraźnie konieczne do działania Prokuratury Europejskiej, a Komisja wcześniej wyraziła na to zgodę.

[19] Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1271/2013 z dnia 30 września 2013 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów, o których mowa w art. 208 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 328 z 7.12.2013, s. 42).

SEKCJA 2
PRZEPISY DOTYCZĄCE PRACOWNIKÓW

Artykuł 54

Przepisy ogólne

1. Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii Europejskiej dotyczące wykonania tego regulaminu pracowniczego i tych warunków zatrudnienia innych pracowników mają zastosowanie do Europejskiego Prokuratora Generalnego i prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej, chyba że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej.

   Europejski Prokurator Generalny i prokuratorzy europejscy zatrudniani są w charakterze pracowników tymczasowych Prokuratury Europejskiej w myśl art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia.

1a. Pracownicy Prokuratury Europejskiej zatrudniani są zgodnie z zasadami i przepisami mającymi zastosowanie do urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej.

2. Uprawnienia organu powołującego w zakresie zawierania umów o pracę wynikające z regulaminu pracowniczego oraz z warunków zatrudnienia innych pracowników wykonuje kolegium. Kolegium może przekazać te uprawnienia w odniesieniu do pracowników Prokuratury Europejskiej dyrektorowi administracyjnemu. Uprawnień, o których mowa w niniejszym ustępie, nie przekazuje się w odniesieniu do Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich ani dyrektora administracyjnego.

3. Kolegium przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze do regulaminu pracowniczego i do warunków zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego. W ramach dokumentu programowego kolegium przyjmuje również program dotyczący zasobów ludzkich.

4. Do Prokuratury Europejskiej i jej pracowników ma zastosowanie Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

5. Delegowani prokuratorzy europejscy są zatrudniani w charakterze specjalnych doradców zgodnie z art. 5, 123 i 124 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej. Właściwe organy krajowe ułatwiają delegowanym prokuratorom europejskim pełnienie ich funkcji wynikających z niniejszego rozporządzenia i powstrzymują się od prowadzenia działań lub polityk, które mogą mieć niekorzystny wpływ na karierę zawodową i status delegowanych prokuratorów europejskich w krajowych systemach ścigania. W szczególności właściwe organy krajowe zapewniają delegowanym prokuratorom europejskim zasoby i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji wynikających z niniejszego rozporządzenia, a także zapewniają, aby delegowani prokuratorzy europejscy byli w pełni włączeni w struktury swoich prokuratur krajowych. Należy zapewnić istnienie adekwatnych mechanizmów pozwalających delegowanym prokuratorom europejskim zachować prawa związane z zabezpieczeniem społecznym, emeryturami lub rentami oraz ubezpieczeniem w systemie krajowym. Należy zapewnić również, by całkowite wynagrodzenie delegowanego prokuratora europejskiego nie było niższe niż to, które prokurator ten otrzymywałby, sprawując wyłącznie funkcję prokuratora krajowego. Ogólne warunki pracy delegowanych prokuratorów europejskich i środowisko ich pracy będą objęte zakresem kompetencji odpowiednich krajowych organów sądowych.

5a. Zgodnie z tym, co przewiduje art. 6, prokuratorzy europejscy oraz delegowani prokuratorzy europejscy podczas wykonywania swoich uprawnień w zakresie prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń nie mogą otrzymywać żadnych poleceń, wytycznych ani instrukcji innych niż te, które są wyraźnie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 54a

Pracownicy tymczasowi i pracownicy kontraktowi

1. Pracownicy tymczasowi zatrudnieni na mocy art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej w instytucjach, organach lub jednostkach organizacyjnych Unii, którzy są zatrudnieni przez Prokuraturę do dnia [30 czerwca 2020 r.], otrzymują ofertę umowy na mocy art. 2 lit. f) tych warunków zatrudnienia, podczas gdy warunki umowy pozostaną niezmienione w odniesieniu do pozostałych elementów, bez uszczerbku dla potrzeby poszanowania obowiązków wynikających z tych warunków zatrudnienia. Uznaje się, że ci pracownicy tymczasowi odbyli całą swoją służbę w Prokuraturze.

2. Pracownicy kontraktowi zatrudnieni na mocy art. 3a lub 3b warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej w instytucjach Unii, którzy zostaną zatrudnieni przez Prokuraturę do dnia [30 czerwca 2020 r.], otrzymują ofertę umowy na mocy art. 3a tych warunków zatrudnienia, podczas gdy warunki umowy pozostaną niezmienione w odniesieniu do pozostałych elementów. Uznaje się, że ci pracownicy kontraktowi odbyli całą swoją służbę w Prokuraturze.

3. Pracownicy tymczasowi zatrudnieni na mocy art. 2 lit. f) oraz pracownicy kontraktowi zatrudnieni na mocy art. 3a warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej w organach lub jednostkach organizacyjnych Unii, którzy zostaną zatrudnieni przez Prokuraturę do dnia [30 czerwca 2020 r.], otrzymują ofertę umowy na tych samych warunkach. Uznaje się, że ci pracownicy odbyli całą swoją służbę w Prokuraturze.

Artykuł 55

Oddelegowani eksperci krajowi i inni pracownicy

1. Oprócz własnych pracowników Prokuratura Europejska może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych osób, które zostały jej udostępnione, lecz nie są przez nią zatrudnione. Przy realizacji zadań związanych z funkcjami Prokuratury Europejskiej oddelegowani eksperci krajowi podlegają Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu.

2. Kolegium przyjmuje decyzję określającą zasady delegowania do Prokuratury Europejskiej ekspertów krajowych lub innych osób, które są jej udostępniane, lecz nie są przez nią zatrudniane.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY DOTYCZĄCE STOSUNKÓW PROKURATURY EUROPEJSKIEJ Z JEJ PARTNERAMI

SEKCJA 1
PRZEPISY WSPÓLNE

Artykuł 56

Przepisy wspólne

1. W zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonywania jej zadań, Prokuratura Europejska może ustanawiać i utrzymywać współpracę z instytucjami, organami lub jednostkami administracyjnymi Unii zgodnie z ich celami, a także z organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi.

2. W zakresie, w jakim jest to istotne dla wykonywania jej zadań, Prokuratura Europejska może, zgodnie z art. 67, prowadzić wymianę wszelkich informacji bezpośrednio z podmiotami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, chyba że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej.

2a. Do celów określonych w ust. 1 i 2 Prokuratura Europejska może dokonywać uzgodnień roboczych z podmiotami, o których mowa w ust. 1. Te uzgodnienia robocze mają charakter techniczny lub operacyjny i służą w szczególności ułatwieniu współpracy i wymiany informacji między stronami. Uzgodnienia robocze nie mogą stanowić podstawy do wymiany danych osobowych ani być prawnie wiążące dla Unii lub jej państw członkowskich.

Artykuł 57

Stosunki z Eurojustem

1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje bliskie stosunki z Eurojustem, oparte na wzajemnej współpracy w ramach ich zakresów obowiązków oraz na utworzeniu określonych poniżej wzajemnych powiązań operacyjnych, administracyjnych i zarządczych. W tym celu Europejski Prokurator Generalny i przewodniczący Eurojustu odbywają regularne spotkania, aby omówić kwestie będące przedmiotem wspólnego zainteresowania.

2. W kwestiach operacyjnych Prokuratura Europejska może włączyć Eurojust w swoje działania dotyczące spraw transgranicznych, w tym poprzez:

   a) udostępnienie informacji, w tym danych osobowych, dotyczących prowadzonych przez nią postępowań przygotowawczych, zgodnie z odpowiednimi przepisami niniejszego rozporządzenia;

   b) zwrócenie się do Eurojustu lub jego właściwych przedstawicieli krajowych o wsparcie w przekazaniu jej decyzji lub wniosków o wzajemną pomoc prawną do państw będących członkami Eurojustu, które jednak nie uczestniczą w ustanawianiu Prokuratury Europejskiej, lub do państw trzecich, a także w wykonaniu przedmiotowych decyzji i wniosków w tych państwach.

3. Prokuratura Europejska ma pośredni dostęp, w oparciu o system trafieniowy (figuruje / nie figuruje), do informacji znajdujących się w systemie zarządzania sprawami Eurojustu. Ilekroć zostanie stwierdzona zgodność danych wprowadzonych do systemu zarządzania sprawami przez Prokuraturę Europejską z danymi będącymi w posiadaniu Eurojustu, o wystąpieniu takiego trafienia powiadamia się Eurojust i Prokuraturę Europejską, jak również państwo członkowskie, które przekazało dane Eurojustowi.

5. Prokuratura Europejska może korzystać ze wsparcia i zasobów administracyjnych Eurojustu. W tym celu Eurojust może świadczyć na rzecz Prokuratury Europejskiej usługi będące przedmiotem wspólnego zainteresowania. Szczegóły są regulowane porozumieniem.

Artykuł 57a

Stosunki z OLAF-em

1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje bliskie stosunki z OLAF-em, oparte na wzajemnej współpracy w ramach ich zakresów obowiązków i na wymianie informacji. Stosunki te mają na celu w szczególności to, by zapewnić wykorzystanie wszelkich dostępnych środków ochrony interesów finansowych Unii poprzez uzupełnianie i wspieranie działań Prokuratury przez OLAF.

2. Bez uszczerbku dla działań przedstawionych w ust. 3, gdy Prokuratura Europejska prowadzi postępowanie przygotowawcze zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, OLAF nie może rozpocząć równoległego dochodzenia administracyjnego dotyczącego tych samych okoliczności faktycznych.

3. W trakcie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Europejską Prokuratura może zwrócić się do OLAF-u, by zgodnie ze swoim zakresem obowiązków wspierał lub uzupełniał jej działania, w szczególności poprzez:

   a) dostarczanie informacji, analiz (w tym analiz kryminalistycznych), wiedzy fachowej i wsparcia operacyjnego;

   b) ułatwianie koordynacji konkretnych działań właściwych krajowych organów administracyjnych i organów UE;

   c) prowadzenie dochodzeń administracyjnych.

4. Aby umożliwić OLAF-owi rozważenie podjęcia odpowiednich działań administracyjnych zgodnie z jego zakresem obowiązków, Prokuratura Europejska może przekazywać mu istotne informacje dotyczące spraw, w których postanowiła nie prowadzić postępowania przygotowawczego, lub spraw, które umorzyła.

5. Prokuratura Europejska ma pośredni dostęp, w oparciu o system trafieniowy (figuruje / nie figuruje), do informacji znajdujących się w systemie zarządzania sprawami OLAF-u. Ilekroć zostanie stwierdzona zgodność danych wprowadzonych do systemu zarządzania sprawami przez Prokuraturę Europejską z danymi będącymi w posiadaniu OLAF-u, o wystąpieniu takiego trafienia powiadamia się zarówno OLAF, jak i Prokuraturę Europejską.

Artykuł 58

Stosunki z Europolem

1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje bliskie stosunki z Europolem. W tym celu dokonują one uzgodnień roboczych określających warunki ich współpracy.

2. Jeżeli jest to konieczne do celów prowadzonych postępowań przygotowawczych, Prokuratura Europejska, po złożeniu stosownego wniosku, ma możliwość uzyskania wszelkich istotnych informacji będących w posiadaniu Europolu i dotyczących przestępstwa wchodzącego w zakres jej właściwości, jak również może zwrócić się do Europolu o udzielenie wsparcia analitycznego w odniesieniu do konkretnego postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Europejską.

Artykuł 58a

Stosunki z innymi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii

1. Prokuratura Europejska ustanawia i utrzymuje współpracę z Komisją w celu ochrony interesów finansowych Unii. W tym celu Prokuratura Europejska i Komisja zawierają umowę określającą warunki ich współpracy.

2. Bez uszczerbku dla właściwego prowadzenia i poufności swoich postępowań przygotowawczych, Prokuratura Europejska niezwłocznie przekazuje odnośnym instytucjom, organom lub jednostkom organizacyjnym Unii i innym pokrzywdzonym informacje wystarczające do podjęcia odpowiednich środków, a w szczególności:

   a) środków administracyjnych, takich jak środki zapobiegawcze chroniące interesy finansowe Unii. Prokuratura może zalecić instytucji, organowi lub jednostce organizacyjnej Unii podjęcie konkretnych środków;

   b) uczestnictwa w postępowaniu jako powód cywilny;

   c) do celów administracyjnego odzyskania kwot należnych na rzecz budżetu Unii lub wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Artykuł 59

Stosunki z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi

1. Uzgodnienia robocze z organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi, przewidziane w art. 56 ust. 2a, mogą w szczególności dotyczyć wymiany informacji strategicznych i delegowania urzędników łącznikowych do Prokuratury Europejskiej.

2. Prokuratura Europejska może wyznaczyć, w porozumieniu z odnośnymi właściwymi organami, punkty kontaktowe w państwach trzecich w celu ułatwienia współpracy zgodnie z jej potrzebami operacyjnymi.

3. Umowy międzynarodowe, które Unia zawarła lub do których przystąpiła zgodnie z art. 218 Traktatu z jednym państwem trzecim lub większą ich liczbą w dziedzinach objętych właściwością Prokuratury Europejskiej, takie jak umowy międzynarodowe dotyczące współpracy w sprawach karnych między Prokuraturą Europejską a tymi państwami trzecimi, są dla Prokuratury Europejskiej wiążące.

4. W razie braku umowy przewidzianej w ust. 3 państwa członkowskie, jeżeli zezwala im na to stosowna wielostronna umowa międzynarodowa i o ile wyrazi na to zgodę państwo trzecie, uznają Prokuraturę Europejską za organ właściwy do celu wykonania zawartych przez siebie wielostronnych umów międzynarodowych w sprawie pomocy prawnej w sprawach karnych i w stosownych przypadkach wskazują ją jako taki organ, w tym, w miarę potrzeby i możliwości, w drodze zmiany tych umów.

   Państwa członkowskie mogą także wskazać Prokuraturę Europejską jako organ właściwy do celu wykonywania innych zawartych przez siebie umów międzynarodowych w sprawie pomocy prawnej w sprawach karnych, w tym w drodze zmiany takich umów.

5. W razie braku umowy przewidzianej w ust. 3 lub uznania Prokuratury Europejskiej za właściwy organ przewidzianego w ust. 4 delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może, zgodnie z art. 12 ust. 1, skorzystać z uprawnień prokuratora krajowego swojego państwa członkowskiego, by wystąpić o pomoc prawną w sprawach karnych do organów państw trzecich, na podstawie umów międzynarodowych zawartych przez to państwo członkowskie lub mającego zastosowanie prawa krajowego i tam, gdzie to konieczne, za pośrednictwem właściwych organów krajowych. W takim przypadku delegowany prokurator europejski informuje organy państw trzecich, że dowody zgromadzone na tej podstawie zostaną wykorzystane przez Prokuraturę Europejską do celów niniejszego rozporządzenia, i w stosownych przypadkach stara się uzyskać zezwolenie tych organów na takie wykorzystanie dowodów. W każdym razie państwo trzecie zostanie odpowiednio poinformowane, że końcowym odbiorcą odpowiedzi na wniosek jest Prokuratura Europejska.

   Jeżeli Prokuratura Europejska nie może wykonywać swoich funkcji na podstawie stosownej umowy międzynarodowej, o której mowa w ust. 3 lub 4, Prokuratura Europejska może również wystąpić o pomoc prawną w sprawach karnych do organów państw trzecich – w danej sprawie i w granicach swojej właściwości rzeczowej. Prokuratura Europejska powinna spełniać warunki, które organy te mogą ustalić w odniesieniu do korzystania z informacji przekazanych na tej podstawie.

6. Z zastrzeżeniem pozostałych przepisów niniejszego rozporządzenia Prokuratura Europejska może, na wniosek, przekazać właściwym organom państw trzecich lub organizacjom międzynarodowym – do celu postępowań przygotowawczych lub wykorzystania jako dowodu w postępowaniach przygotowawczych – już posiadane informacje lub dowody. Po zasięgnięciu opinii stałej izby delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę podejmuje decyzję w sprawie każdego takiego przekazania informacji lub dowodów zgodnie z prawem krajowym swojego państwa członkowskiego i niniejszym rozporządzeniem.

7. Jeżeli konieczne jest wystąpienie o ekstradycję danej osoby, delegowany prokurator europejski prowadzący sprawę może zwrócić się do właściwego organu swojego państwa członkowskiego o wydanie wniosku o ekstradycję zgodnie z mającymi zastosowanie umowami lub prawem międzynarodowym.

Artykuł 59a

Stosunki z państwami członkowskimi, które nie są związane niniejszym rozporządzeniem

1. Przewidziane w art. 56 ust. 2a uzgodnienia robocze z organami państw członkowskich, które nie są związane niniejszym rozporządzeniem, mogą w szczególności dotyczyć wymiany informacji strategicznych i delegowania urzędników łącznikowych do Prokuratury Europejskiej.

2. Prokuratura Europejska może wyznaczyć, w porozumieniu z odnośnymi właściwymi organami, punkty kontaktowe w państwach członkowskich, które nie są związane niniejszym rozporządzeniem, w celu ułatwienia współpracy zgodnie z jej potrzebami operacyjnymi.

[…]

ROZDZIAŁ IX

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 62

Status prawny i warunki działalności

1. W każdym państwie członkowskim Prokuraturze Europejskiej przysługuje zdolność prawna przyznawana osobom prawnym na podstawie prawa krajowego.

2. Niezbędne ustalenia dotyczące pomieszczeń przeznaczonych dla Prokuratury Europejskiej oraz obiektów udostępnionych przez przyjmujące państwo członkowskie wraz ze szczegółowymi przepisami mającymi zastosowanie w tym państwie członkowskim do członków kolegium, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej, a także członków ich rodzin, określa się w umowie w sprawie siedziby, która ma zostać zawarta między Prokuraturą Europejską a przyjmującym państwem członkowskim nie później niż dwa lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 63

System językowy

1. Do aktów, o których mowa w art. 16 i 72, zastosowanie ma rozporządzenie Rady nr 1/58[20].

1a. Kolegium podejmuje większością dwóch trzecich głosów członków decyzję w sprawie wewnętrznych zasad dotyczących systemu językowego Prokuratury Europejskiej.

2. Usługi tłumaczenia pisemnego niezbędne do administracyjnego funkcjonowania Prokuratury Europejskiej na szczeblu centralnym świadczy Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej, chyba że ze względu na pilny charakter sprawy niezbędne jest zastosowanie innego rozwiązania. Delegowani prokuratorzy europejscy podejmują decyzję o trybie tłumaczenia pisemnego do celów postępowań przygotowawczych zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.

---

[20] Rozporządzenie Rady EWG nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385).

Artykuł 64

Poufność i tajemnica zawodowa

1. Członkowie kolegium, dyrektor administracyjny i pracownicy Prokuratury Europejskiej, oddelegowani eksperci krajowi i inne osoby udostępnione Prokuraturze, lecz niezatrudnione przez nią, oraz delegowani prokuratorzy europejscy mają obowiązek zachowania poufności, zgodnie z przepisami Unii, w odniesieniu do wszelkich informacji będących w posiadaniu Prokuratury Europejskiej.

2. Wszelkie inne osoby uczestniczące lub pomagające w sprawowaniu przez Prokuraturę Europejską jej funkcji na szczeblu krajowym mają obowiązek zachowania poufności, jak to przewidziano w mającym zastosowanie prawie krajowym.

3. Obowiązek zachowania poufności stosuje się również do osób, o których mowa w ust. 1 i 2, także po zakończeniu kadencji, rozwiązaniu stosunku pracy oraz po zakończeniu przez te osoby pełnienia obowiązków.

4. Obowiązek zachowania poufności stosuje się, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym lub prawem Unii, do wszelkich informacji otrzymanych przez Prokuraturę Europejską, chyba że informacje te zostały już zgodnie z prawem podane do wiadomości publicznej.

5. Postępowania przygotowawcze prowadzone z upoważnienia Prokuratury Europejskiej są chronione przepisami dotyczącymi tajemnicy służbowej wynikającymi z mającego zastosowanie prawa Unii. Wszelkie osoby uczestniczące lub pomagające w wykonywaniu przez Prokuraturę Europejską jej funkcji są zobowiązane do zachowania tajemnicy służbowej, jak przewidziano w mających zastosowanie przepisach krajowych.

Artykuł 65

Przejrzystość

1. Do dokumentów innych niż akta spraw, w tym ich wersje elektroniczne, przechowywanych zgodnie z art. 36c niniejszego rozporządzenia, ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 1049/2001.

2. W terminie sześciu miesięcy od daty ustanowienia Prokuratury Europejskiej Europejski Prokurator Generalny opracuje szczegółowe zasady stosowania niniejszego przepisu, które zostaną przyjęte przez kolegium.

3. Decyzje podjęte przez Prokuraturę Europejską na mocy art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą stanowić przedmiot skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich lub skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na warunkach określonych odpowiednio w art. 228 i 263 Traktatu.

Artykuł 66

OLAF i Europejski Trybunał Obrachunkowy

1. Aby ułatwić zwalczanie – na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 883/2013[21] – nadużyć finansowych, korupcji i wszelkich innych nielegalnych działań, w terminie sześciu miesięcy od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia Prokuratura Europejska przystąpi do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)[22] i przyjmie odpowiednie przepisy mające zastosowanie do Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej, oddelegowanych ekspertów krajowych i innych osób udostępnionych Prokuraturze, lecz niezatrudnionych przez nią oraz delegowanych prokuratorów europejskich, wykorzystując w tym celu wzór zamieszczony w załączniku do tego porozumienia.

2. Europejski Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do przeprowadzania audytów, na podstawie dokumentacji i kontroli na miejscu, wobec wszystkich wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali od Prokuratury Europejskiej unijne środki finansowe.

3. OLAF może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 883/2013 i rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96[23], aby ustalić, czy miały miejsce jakiekolwiek nieprawidłowości, które wyrządzają szkodę interesom finansowym Unii, w związku z wydatkami finansowanymi przez Prokuraturę Europejską.

---

[21] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

[22] Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczące dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136, s. 15).

[23] Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

4. Bez uszczerbku dla ust. 1–3 uzgodnienia robocze z organami Unii, organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi oraz umowy podpisywane przez Prokuraturę Europejską muszą zawierać postanowienia wyraźnie uprawniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do przeprowadzania tego rodzaju audytów i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.

Artykuł 67

Przepisy dotyczące ochrony szczególnie chronionych informacji jawnych i informacji niejawnych

1. Prokuratura Europejska ustanawia przepisy wewnętrzne dotyczące ochrony szczególnie chronionych informacji jawnych, w tym przepisy dotyczące tworzenia i przetwarzania takich informacji w Prokuraturze Europejskiej.

2. Prokuratura Europejska ustanawia przepisy wewnętrzne dotyczące ochrony informacji niejawnych UE, które to przepisy muszą być zgodne z decyzją Rady 2013/488/UE[24], co ma służyć zapewnieniu równoważnego poziomu ochrony takich informacji.

Artykuł 68

Dochodzenia administracyjne

Działania administracyjne Prokuratury Europejskiej są przedmiotem dochodzeń prowadzonych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z art. 228 Traktatu.

Artykuł 69

Ogólny system odpowiedzialności

1. Odpowiedzialność umowną Prokuratury Europejskiej regulują przepisy mające zastosowanie do danej umowy.

2. Do orzekania w sprawie wszelkich klauzul arbitrażowych umieszczonych w umowie zawartej przez Prokuraturę Europejską właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

[24] Decyzja Rady 2013/488/UE z dnia 23 września 2013 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 274 z 15.10.2013, s. 1).

3. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Prokuratura Europejska, zgodnie z ogólnymi zasadami wspólnymi dla porządków prawnych państw członkowskich i niezależnie od odpowiedzialności wynikającej z art. 47, naprawia wszelkie szkody spowodowane przez Prokuraturę Europejską lub jej pracowników w trakcie wykonywania przez nich obowiązków, w zakresie, w jakim się do tych szkód przyczynili.

4. Ust. 3 ma również zastosowanie do szkody powstałej na skutek błędu popełnionego przez delegowanego prokuratora europejskiego w trakcie wykonywania przez niego obowiązków.

5. Do orzekania w sporach dotyczących odszkodowania za szkody, o których mowa w ust. 3, właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

6. Sądy krajowe państw członkowskich właściwe do rozstrzygania sporów dotyczących odpowiedzialności umownej Prokuratury Europejskiej, o której to odpowiedzialności mowa w niniejszym artykule, wskazuje się na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001[25].

7. Odpowiedzialność osobistą pracowników Prokuratury Europejskiej wobec Prokuratury Europejskiej regulują mające zastosowanie przepisy regulaminu pracowniczego lub warunków zatrudnienia.

[…]

[25] Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1).

Artykuł 72

Przepisy wykonawcze i dokumenty programowe

Kolegium, na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego, przyjmuje w szczególności:

a) co roku – dokument programowy zawierający roczny i wieloletni program prac Prokuratury Europejskiej;

b) strategię zwalczania nadużyć finansowych, która jest proporcjonalna do istniejących zagrożeń w zakresie takich nadużyć i uwzględnia koszty i korzyści wynikające z podejmowanych środków;

c) przepisy dotyczące warunków zatrudnienia, kryteriów efektywności, braku profesjonalizmu zawodowego oraz praw i obowiązków delegowanych prokuratorów europejskich, w tym przepisy dotyczące zapobiegania konfliktom interesów i zarządzania nimi;

f) przepisy szczegółowe dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w ramach prowadzonych działań;

g) przepisy wykonawcze, o których mowa w art. 24 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

Artykuł 72a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 37 ust. 1b, przekazuje się Komisji na czas nieokreślony od (*data wejścia w życie ustawodawczego aktu podstawowego*).

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 37 ust. 1b, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 37 ust. 1b wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o 2 miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 72b

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte na mocy niniejszego artykułu wchodzą w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie podaje się powody zastosowania trybu pilnego.

2. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. a ust. 5. W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po powiadomieniu jej przez Parlament Europejski lub Radę o decyzji o sprzeciwie.

Artykuł 73

Powiadomienia

Każde państwo członkowskie wyznacza organy, które są właściwe do celów wykonywania niniejszego rozporządzenia. Informacje na temat wyznaczonych organów, jak również wszelkich późniejszych zmian są jednocześnie zgłaszane Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu, Radzie i Komisji. Państwa członkowskie przekazują również Prokuraturze Europejskiej obszerny wykaz krajowych przepisów prawa karnego materialnego, które mają zastosowanie do przestępstw określonych w dyrektywie 2017/xx/UE, oraz innych stosownych przepisów krajowych. Prokuratura Europejska zapewnia podanie otrzymanych informacji, ujętych w tych wykazach, do wiadomości publicznej. Ponadto państwa członkowskie, które zgodnie z art. 25 ust. 1b zamierzają ograniczyć stosowanie art. 25 ust. 1 lit. e) i f) do określonych rodzajów poważnych przestępstw, przekazują Prokuraturze Europejskiej wykaz tych przestępstw.

Artykuł 73a

Przegląd przepisów dotyczących ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez Prokuraturę Europejską

W ramach dostosowania rozporządzenia (WE) 45/2001 zgodnie z art. 2 ust. 3 i art. 98 rozporządzenia (UE) 2016/679 Komisja dokonuje przeglądu przepisów dotyczących ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez Prokuraturę Europejską określonego w niniejszym rozporządzeniu. W stosownych przypadkach Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy w celu zmiany lub uchylenia tych przepisów.

Artykuł 74

Klauzula przeglądowa

1. Nie później niż pięć lat od rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, a następnie co pięć lat Komisja zleca przeprowadzenie oceny wykonania i wpływu niniejszego rozporządzenia, a także skuteczności i efektywności Prokuratury Europejskiej i jej praktyk roboczych i przedkłada sprawozdanie z oceny. Komisja przekazuje sprawozdanie z oceny wraz ze swoimi wnioskami Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz parlamentom narodowym. Ustalenia z oceny podaje się do wiadomości publicznej.

2. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski ustawodawcze, jeżeli uzna, że konieczne są dodatkowe lub bardziej szczegółowe przepisy dotyczące ustanowienia Prokuratury Europejskiej, jej funkcji lub procedury mającej zastosowanie do prowadzonych przez nią działań.

Artykuł 75

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Prokuratura Europejska wykonuje swoją właściwość w odniesieniu do wszystkich przestępstw objętych zakresem jej właściwości, które popełniono po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Prokuratura Europejska przyjmuje zadania związane z prowadzeniem postępowań przygotowawczych oraz z wnoszeniem i popieraniem oskarżeń powierzone jej na mocy niniejszego rozporządzenia z datą, która zostanie określona decyzją Komisji na wniosek Europejskiego Prokuratora Generalnego, po tym, jak Prokuratura Europejska zostanie ustanowiona. Decyzja Komisji zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Data ta, którą ma określić Komisja, nie będzie przypadać wcześniej niż [X] lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia i nie wcześniej niż w dniu wdrożenia dyrektywy w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.